HALİT ERTUĞRUL

GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ YENİ BASKI

ŞARKIZI

NESİL

şark kızı

HALİT ERTUĞRUL

şark kızı HALİT ERTUĞRUL

Yayın Yönetmeni: Ekrem Altıntepe
Editör: Nesrin Çaylı
İç Tasarım: Said Demirtaş
Kapak Tasarımı: Nesil Grafik
ISBN: 978-975-269-128-5
Yayıncı Sertifika No: 12403
Matbaa Sertifika No: 12107
Baskı Tarihi: Haziran 2016
Baskı Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık
Maltepe Mahallesi Yılanlı Ayazma Sok.
No: 8/D K 1 Zeytinburnu /İstanbul
Tel: (0212) 482 11 04

NESİL

Sanayi Cad., Bilge Sk., No: 2 Yenibosna
34196 Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 551 32 25 www.nesilyayinlari.com
Faks: (0212) 551 26 59 nesil@nesilyayinlari.com

NESİL YAYIN GRUBU NESİL ERKUŞLU SÖZ
Herşey, okuyan nesiller için...

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı anlaşmalı olarak **Nesil Basım Yayın Gıda Tic. ve San. A.Ş.**'ye aittir. İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayınlanamaz.

şark kızı

HALİT ERTUĞRUL

NESİL

HALİT ERTUĞRUL

Eğitimci-yazar Dr. Halit Ertuğrul, Adıyaman'ın Besni ilçesinin Şambayat nahiyesinde dünyaya geldi. İlkokulu doğduğu yerde, ortaokul ve öğretmen okulunu da Kırşehir'de okudu. Niğde Eğitim Enstitüsü ve Gazi Eğitim Fakültesi, Eğitim Bilimleri Bölümü'nü bitirdi.

Cumhuriyet Üniversitesi, Kamu Yönetimi Bölümü'nde "Aile Yönetimi ve Problemleri" konusunda YÜKSEK LİSANS; Sakarya Üniversitesi, Sosyoloji Bölümü'nde de "Aile ve Gençlik İletişimi" konusunda DOKTORA yaptı. Çalışmalarını "Aile ve Gençlik Problemleri" alanında yoğunlaştırdı.

Yurdun çeşitli yerlerinde ilkokul öğretmenliği, okul müdürlüğü, Millî Eğitim Şube Müdürlüğü ve Millî Eğitim Müdürlüğü görevlerinde bulundu.

Millî Eğitim Bakanlığı merkez teşkilâtına geçerek, kurul uzmanı ve bakan danışmanı olarak çalıştı. Akademik çalışmalarını tamamlayan Dr. Halit Ertuğrul, çeşitli üniversitelerde yöneticilik ve öğretim üyeliği yaptı. Ayrıca yurt içi ve yurt dışında çeşitli bilimsel ve kültürel faaliyetlere katıldı.

Meslek hayatı boyunca, eğitim ve kültür alanında elliden fazla kitabı ve çok sayıda da makale ve yazısı yayınlandı. Kitapları çok sayıda ödül aldı ve çeşitli dillere çevrildi. Ayrıca, kitaplarının bazıları da, Milli Eğitim Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından tavsiye edildi.

Yayınlanan kitaplarından Kendini Arayan Adam, Düzceli Mehmet, Aysel ve Ateşte Yeşerdim gibi birçok eseri baskı rekorları kırdı. Bundan dolayı da YILIN YAZARI seçildi.

Bugüne kadar yaptığı çalışmalardan dolayı, çok sayıda ödül alan Dr. Halit Ertuğrul, ayrıca YILIN ÖĞRETMENİ de seçildi.

Eğitimci-yazar Dr. Halit Ertuğrul evli ve iki çocuk babasıdır.

www.halitertugrul.com
e-mail: halitertugrul1956@gmail.com
@halitertugrull
/halitertugrull

YAYINLANAN KİTAPLARI

1) Arayış Serisi:

1. Kendini Arayan Adam
2. Kendimi Buldum
3. Düzceli Mehmet
4. Aysel
5. Canan
6. Ateşte Yeşerdim
7. Ateşte Açan Çiçekler
8. Selim ve Hande
9. Secdede Son Nefes
10. Emre
11. Kendini Arayan Kadın
12. Kendini Bulan Kadın
13. Beni Bir Annem Sevmiş
14. Şark Kızı
15. Son Umut
16. Hasret
17. Cennete Giden Günahkâr
18. Sonsuzluğa Uyanmak
19. Sevda
20. Ezanla Diriliş
21. Asi Gönül
22. Çare
23. Esrarlı Gece
24. Yüzleşme Vakti
25. Uçurumdan Dönüş
26. Siz Kimsiniz
27. Vicdan Ateşi
28. Güneş Batmadan
29. Kapına Geldim
30. Ömrüme Doğan Güneş

2) Aile Serisi:

1. Anne Baba Notunuz Kaç
2. Adım Adım Evlilik
3. Ailede ve Okulda Çocuk Eğitimi
4. Çözüm

3) Gençlik Serisi:

1. Aşk Böyle Yaşanır
2. Gençlik Mektupları
3. Gençlik Problemleri ve Çözümler
4. Okuyuculardan İbretli Mektuplar

4) Eğitim-Kültür Serisi:

1. Her Yönüyle Örnek Öğretmen
2. Öğretmenin Başarı Kılavuzu
3. Öğretmenlerden Hizmet Öyküleri
4. Günümüzden Hizmet Öyküleri
5. Eğitimde Bediüzzaman Modeli
6. Dünyayı Ağlatanlar,
7. Herkesin Öğretmeni Hz. Muhammed (a.s.m.)
8. Kültürümüzü Etkileyen Okullar
9. Çanakkale'de Üç Muhammed

5) Kişisel Gelişim Serisi:

1. 21 Adımda Hedef 12
2. Üniversite Sınavını Nasıl Kazandım
3. Öğrencinin Başarı Kılavuzu
4. Kendimizi Nasıl Yetiştirelim
5. Kitap Okumada Yeni Teknikler
6. Bilimsel Çalışmalarda Yeni Teknikler.

6) Kutlu Yolcular Serisi:

1. Nur Destanı
2. Kutlu Bir Aşk, Zübeyir Gündüzalp Destanı
3. Kutlu Bir Diriliş, Said Nursî Destanı
4. Kutlu Bir Öğretmen, Ragıb Öncel Destanı
5. Kutlu Bir Haykırış, Bediüzzaman'ın Avukatı Bekir Berk

Önsöz

BU KİTAPTA GEÇEN OLAYLAR hayal ürünü değildir. Yazarı tarafından da kurgulanmamıştır. Hepsi de yaşanmış hayat hikâyelerinden derlenmiştir. Bu nedenle de roman tarzı bir eser olduğu düşünülmemelidir. Özgün bir tarza sahiptir.

Bu çalışma, bir edebî şaheser oluşturma kaygısıyla yazılmamıştır; ancak yazarı tarafından didaktik öğelerle süslenerek öğreticilik yönü daha kuvvetli bir hale getirilmiştir.

Meseleye bu açıdan bakılarak, hikâye yahut romanın edebî kıstaslarıyla değerlendirilmemelidir.

Kitapların geniş halk kitleleri tarafından takip edilebilmesi için anlaşılır kısa cümleler ve sade bir üslup kullanılmış; metinler oluşturulurken sanattan ziyade algıda kolaylık gözetilmiştir.

Kitaplarımızda benzer konuların neden sık sık işlendiği akla gelebilir.

Bunun iki temel sebebi vardır. Birincisi; ele alınan olaylar

gerçek yaşamdan derlendiği için nasıl yaşandıysa öyle aktarılmıştır. Fantezi olsun diye asla değiştirilmemiştir.

İkincisi de, kitapta konu edilen hadiseler toplumun ve özellikle de gençlerin moral değerlerini pekiştiren, okurların kendileriyle yüzleşmelerine vesile olan hususlardır.

Bu nedenle de bu tür yaşanmış konular özellikle seçilmektedir.

HALİT ERTUĞRUL

Birinci Bölüm

Hayata yenik düşünce...

O VE BEN...

Sinsi bir yılan gibi yerleşmişti iç dünyamıza umutsuzluk...

Gözlerimizin altında korkunun gölgeleri, avuçlarımızda pişmanlık akıyordu.

Damarlarımızda kol gezen tükenmişlikle, tek nefes kalmıştı dünya ile bizi bağlayan.

Genç olmak, güçlü olmak, hayata yeniden tutunmak, ruhumuzun en izbe köşesine çekilmiş; bize sadece ölümün soğuk dokunuşları kalmıştı.

Hayatın bu dayanılmazlığı karşısında, genç yaşta direncini yitirmiş iki çaresizdik artık.

Yılgın ve korkulu adımlarla sürüklendiğimiz hayatta veda etme kararını almıştık, gözü kara iki cesur gibi. Bu işi bir an evvel bitirmek için de gecenin ıssız bir vaktinde, trafiğin durmaksızın aktığı ana yola çıkmıştık.

Beklentimizin silinip süpürüldüğü bu dünyada yaşamak, her gün ölüm demekti. Bu nedenle niyetimiz kesindi.

Yaşadığımız bu hayat, ikiyüzlülük, artniyet ve ıstıraptan başka hiçbir şey vermemişti bize. Daha hayatın başında, gencecik bedenlerimizi, yaşamın azgın ve merhametsiz dalgaları çarçabuk ihtiyarlatmıştı. Acılarla örülmüş bu ömrü daha fazla uzatmanın bir anlamı yoktu.

Tozpembe hayallerle çıktığımız bu hayat yolunda, benim ve arkadaşım Pınar'ın düşleyeceği hiçbir güzel hayal kalmamıştı. Öyle ki, gereksiz iki insan olarak ayaklar altında ezilmeye başlamıştık, hem de bütün insanlık değerlerimizi kaybederek...

Bütün güzellikleri bizden alan bu hayat yürüyüşünden bıkıp; gencecik yaşta ölüm yürüyüşüne karar vermiştik.

Hayat boyu tozpembe hayallerle çağlayarak aksın diye adı Pınar konan arkadaşım ve ömrü ümitle yeşermesi dileğiyle ismi Ümit seçilen ben, inandığımız herşeyi çöpe atarak şehirlerarası yolun kenarına ölüm vaktine odaklanmıştık. Burası gözden uzak, arabaların hızla geçtiği bir yerdi. Artık işi şansa bırakmak istemiyorduk. Kimse bizi engellemesin diye de gecenin bu tenha vaktini seçmiştik.

Pınar'ın cebinden çıkan son kuruşlarla ancak bir simit alabilmiştik midemizin karşı konulmaz isyanını bastırmak için... İmkanlarımız sıfırlandığından dolayı da çok basit giysilerle dolaşıyorduk, dilenciler gibi. Daha iyisine gücümüz yetmeyecek kadar bitmiştik. Eğer yaz mevsiminde olmasaydık herhalde soğuktan ölürdük bu halimizle zaten.

İşte bunlardı dünyada bırakacağımız tüm ganimet.

Ya biz? Ya ruhumuz? Ya kafamızda esen fırtınalar? Ya bütün dünyamızı matkap gibi delik deşik eden çektiklerimiz?

İsabetli bir karar almıştık kendimize göre. İçimizde şaha kalkan ve bir türlü susmayan "Yapmayın, bu canı Allah verdi, ancak Allah alır!" diye haykıran çığlıkları duymuyorduk bi-

le. Bitirmeliydik bu işi, hemen... Eğer bu kararımız da yarım kalırsa, kimse bize kucak açmaz, bir Allah'ın kulu yardım etmezdi.

Biz zaten aylardır yaşayan iki ölüydük. Pınar'ın böbrekleri iflas etmiş, benimse psikolojim altüsttü. Böyle bir hayatı sürdürmektense, bir an önce çekip gitmek en akıllıcasıydı.

Elele tutuştuk son kez. Ürkek, tedirgin ve korku dolu bakışlarla taradık birbirimizi, hırpalanmış aşkımızla... O an içimden müthiş bir karşı duruş hissettim bütün bu yaptıklarımıza karşı. Ama zayıf iradem karşısında o da silindi, tükendi bir anda.

Zihnimizde ölüm depremleri patlarken, hızla gelen bir arabanın önüne birlikte atlamak için hazırlandık.

Gözlerimi kapadım, içime buz gibi bir soluk çekerek, hayatımın son çığlığını attım:

– Haydi Pınar!

Saniyeler içinde, bütün ömrüm gözlerimin önünden film kareleri gibi geçti. Ve gitgide uzaklaştı bütün yaşananlar...

ÖLÜM KUYTUSU

Bir tarafta annem ve babam, öbür yanda da kaynağını tespit edemediğim içimden yükselen bir ses koro halinde yalvarıyordu, uğultuya dönüşen bir haykırışla:

– Sakın yapmayın!

Geri dönüş şansımız yoktu artık. Kendimizi bir anda yolun ortasında bulduk. Ardından beynimizde şiddetle yankılanan müthiş bir gürültü patladı kulaklarımızda.

Tiz bir fren sesine nokta koyan keskin bir darbe;

– Daannnk!

Zihnimizdeki son film karesi de kopup tükeniverdi oracıkta. Aradan ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Bir dakika mı, bir saat mi, yoksa yıl mı?

Adını koyamadığım bir âlemin, kurtuluşu mümkün olmayan dipsiz bir kuyusunda buldum kendimi. Sanki üzerimde iş makineleri çalışıyor, binlerce et kıyma araçları hücrelerime kadar girmiş, dayanılmaz bir acıyla beni paralıyordu.

Pınar'ın "Öldürün, yaşamak istemiyorum!" diye çınlayan feryadı, derinden derine yankılanarak beynimin kıvrımları arasında eriyip kayboluyordu.

İç aleminden yükselen feryatlar bana neler fısıldıyordu:

"Biz öldük mü, yoksa yaşıyor muyuz? Ölüm dedikleri bu mu acaba? Bu, öyle tahammül edilmez bir işkence ki, daha şimdiden intiharıma bin pişmanım. Güya kurtulacaktık acılardan. Hani? Herhalde cehennem azabı bu olsa gerek; ama bu eğer başlangıcıysa, öldüğümüze vah!"

Duyuyordum, bölük pörçük, konuşulanları. Fakat gözlerimi açamıyordum, kımıldanamıyordum, zihnimi toplayamıyordum. Her yanımı alev alev yakan dayanılmaz acılar içindeydim. Allahım bu nasıl bir felaketti böyle?

"Yok mu bize yardım edecek? Yok mu bizi kurtaracak?" diye feryat ediyordum kendi içimden ama bizi kimse işitmiyordu.

Ölememenin mengenesi arasında canhıraş çırpınırken, sakin, ılık ve rahatlatıcı bir ses:

– İnşaallah kurtulacaksın evladım, dedi iksirli bir tonla.

Gözlerimi hafif aralayınca uzun boylu, iri yapılı, parlak simalı, bakışlarından sevgi ve şefkat pırıltıları oynaşan bir beyefendiyle karşılaştım. Her tarafım sargı içinde, kolumda serum ve kan şişeleri, etrafımızda bir sürü alet, edevat ve başımda pervane olmuş beyaz önlüklü insanlar.

Varlığımı ispat etmek için gücümün yettiği kadar:

– Neredeyim ben, diye bağırmaya başladım, ne olmuşluğumun şaşkınlığı içinde.

Başımda dikilen parlak simalı o adam üzerime eğildi.

– Allah'a şükür çocuğum, dedi. Haydi, gözün aydın, Mevlam senin hayatını bağışladı, kurtuldun.

Hiçbir şey anlamıyordum.

– Mevlam bizi niye kurtarsın? Onunla ne alışverişimiz vardı ki? Biz O'nun dediğini hiç yapmadık, O'na hep isyan ettik. O da kalkıp bizi kurtardı ha? Kim yapar bu iyiliği? Menfaatlerin at oynattığı bu dünyada, karşılıksız yardım etmek öyle mi?

Zihnimi toplamaya çalıştım. Evet, burası bir hastaneydi.

– Biz ölmedik mi, diye çıkıştım yanımdakilere yeniden.

– Hayır, yaşıyorsun çocuğum, dedi o ciddi duruşlu ve sevecen yüzlü adam. Bak seninle konuşuyoruz.

İçime müthiş bir hüzün çöktü bunca ızdırabın arasında. Planlarımız yeniden altüst olmuştu, beceriksizliğimiz yüzünden.

Anlaşılan, yaşamayı başaramadığımız gibi ölmeyi de başaramamıştık.

BU DÜNYA BERBAT (MI?)

Yaşadığımı anlayınca isyanlar içinde hırçınlaşmış etrafımdaki insanlara bağırıp çağırıyordum:

– Biz niçin ölmedik? Neden bizi kurtardınız? Bu kötülüğü bize niye yaptınız? Bütün hayallerimizi altüst ettiniz. Ne güzel kurtulmuştuk şu berbat dünyadan. Ne insan gibi yaşamamıza müsaade ediyorlar, ne de ölmemize. Bu ne biçim hayat, bu ne biçim dünya, anlayamadım bir türlü?

Ne dediğimi, neler saçmaladığımı, ne küfürler ettiğimi bilecek kadar kendimde değildim.

Başımdaki beyaz önlüklü doktor da yaptığım bu davranışa mazeret bularak:

– Henüz kendini toplayamadı, diye açıklama yapıyordu.

Pınar gelmişti aklıma birden.

– O nerede, diye bağırdım.

Anladılar "o" sözünden.

– O da çok iyi evladım, dedi karşıma ilk çıkan o esrarengiz adam.

– Bazı filmler çekilip tetkikler yapılması lazım. Arkadaşın biraz sonra gelecek.

Ben susmak bilmiyordum.

– İntihar da işe yaramadı. Ne yapsak olmuyor. Bu lanet dünyadan kurtulamayacak mıyız? Kötülükler hiç mi yakamızı bırakmayacak? Hiç mi güzel bir gün görmeyeceğiz?

İri yapılı, tatlı simalı o adam yine üzerime eğildi:

– Güzel Allahım sizlere güzel günler de gösterir çocuğum, dedi içime işleyen o tarifsiz sevecenliğiyle.

Serumlar, kan şişeleri değiştiriliyor, dayanılmaz acılarımı dindirmek için iğne üstüne iğne yapılıyordu.

Yüzüm, kollarım, ayaklarım sargı içindeydi. Belime oturan ince bir ağrı nefesimi kesiyordu sanki.

Ölmedik, ölemedik! Bilmedik ki intihar da bir kurtuluş, bir rahatlama değilmiş. Tam tersine, intihar, dertleri, sıkıntıları ve acıları kat kat arttırmakmış. Nitekim öyle de oldu.

Ah, o hastanede geçen günlerimiz. Yaşadıklarımızı bine katlayan bir dram, bir elem. Tam sekiz ay süren yaşam mücadelesi...

Ve o adam...

Melek mi? Hızır mı? Yoksa bir gönül adamı mı?

Zihnimizde bir muamma fırtınası estirmişti yaptıklarıyla. Allah'a asi olmuş bu iki gencin karşısına niçin çıkar böyleleri?

EZİLE ÜZÜLE DEVAM EDEN HAYAT

Benim ardı arkası kesilmeyen ameliyatlarla, parçalanmadık, kesilmedik bir yerim kalmamıştı. Ayaklarım, kollarım, kaburgalarım, dalak ve bağırsaklarım.

Hangisini sayayım bilmem ki? Üzerimden geçen kilolarca demir yığınının geride bıraktığı vücudum, tam bir pestile dönmüştü.

Meğer bir insanın en büyük acısı ölememekmiş. Yani ölüm, ölememenin yanında tozpembe bir hayal, bahar havası gibi bir şeymiş.

Ya Pınar? O benden bin beterdi. Zaten gencecik yaşında sağlığını yitirmiş, böbrekleri iflas etmiş, gariban genç bir kızdı.

Pınar'ın ne hale geldiğini, tekerlekli sandalyeyle yanına gittiğimde anlamıştım.

Pınar'la göz göze geldiğimiz o an... Yatakta onu ölgün, bitkin ve büsbütün erimiş bir halde gördüğümde, kendi acılarımı orada unutuverdim. Sanki onun vücut parçaları sağa sola saçılmış, sonra bir mucizeyle onlar yeniden toplanmıştı. Her tarafı sargı içindeydi. Yalnızca inip kalkan göğsünde dermansız bir nefes taşıyordu.

Göz kapaklarını zorla aralayıp "Ne haber?" der gibi mahzun ve mazlum bakışı yok muydu, beni derinden sarsmış, bitirmişti, oracıkta. Ölüme birlikte gittiğimiz arkadaşımın, ölmek için daha ne yapması gerekiyordu, bilemiyordum.

Üstüste dört ameliyat geçirmişti. Açılmadık, dikilmedik bir tarafı yoktu. Sağ ayağını dizinden itibaren kesmişlerdi. Sağ elinin de ancak iki parmağını kullanabilecek hale düşmüştü. Ömür boyu sürecek bir mağduriyetin sebebi olmakla kahrediyordum kendi kendime. Ne yapacaktı şimdi Pınar bu haliyle? Kim ona destek olacak, kim ona yardım edecekti? Kopmuş bir bacak, sakat bir vücut, iflas etmiş böbrekler...

Pınar'ın bu dayanılmaz hali karşısında:

– Beni buradan götürün, diye bağırdım çıldırmışlığın mengenesinde çırpınırcasına.

Bütün bu olup bitenler karşısında yine de Pınar, o tarifsiz

şefkatiyle kendini bırakıp beni düşünüyordu. Aşkının sadakatinden bir dirhem bile kaybetmeden... Sessiz sedasız döktüğü gözyaşları, çektiği acılar için değil, benim halime görüp de dayanamadığından dolayıydı. Onda öyle bir yürek ve öyle bir merhamet iksiri vardı ki... Zaten beni de kendine köle eden bu saf ve temiz ruhuydu.

Yaşamanın marifet istediği bu hayat, gittikçe daha da dayanılmaz bir hal alıyordu günler geçtikçe.

– Biz niçin ölmedik, neden kurtulduk? Hangi iyiliğimiz vardı da o, buna karşı geldi, diye sayıklıyordum durmadan.

– Hayatı boyunca hiç doğru ve güzel bir iş yapmayan, hep Allah ve dine isyan eden bir insanın, ne gibi bir faydalı işi olabilirdi? Öyleyse bu hayat niçin? Bu ömür neden? Hangi hakla biz yaşıyoruz? Verin bu canı yaşamak isteyenlere! Bize de ölümü verin... Bu hayat ne kadar adaletsiz ki, ölme hakkı bile vermiyor. Bu iyilik mi, yoksa henüz tamamlanmamış hayat çilemizin devamı mı?

Beynim zonkluyor, içim bunalıyordu. Düşüncelerim zehir gibi kalbimi ele geçiriyordu. Kafama üşüşen ahtapot gibi hayaller, ümit diye bir şey bırakmamıştı içimde.

Aklımda yığınla soru birbiriyle savaşıyordu sanki:

– Ne olacak sanki düzelip de? Bu hastaneden yürüyerek çıksak ne olacak? İyileşip sağlığımıza kavuşsak ne değişecek? Yine eski tas, eski hamam...

Bizi kurtarmak için onca masrafın anlamı ne? Yine bizi karşılayacak olan sahte dostlar, en iğrenç alışkanlıklar, nefretle hatırladığım o bataklık...

AĞIR BEDEL

Hayvanları izliyor, onları bizden daha temiz ve onurlu buluyordum. En azından onların hayvanlığında bir asillik, bir do-

ğallık, bir dürüstlük ve ihtiyacı kadarını elde etmek için gayret var. Süt verirler, yumurta yaparlar, et verirler. "Gel" dersin gelirler. "Git" dersin giderler. Hayvanların bile uyumlu, uysal ve kendilerine göre mutlu bir hayatı var.

Ya insan olmak?

Katillik, hainlik, köşebaşı tuzakları, gencecik hayatları pazarlama, hırsızlık, hortumculuk, daha neler neler... İnsan baştan çıkmaya görsün, ölçüyü kaçırmaya görsün. Demek ki hayvanlardan daha tehlikeli, daha zararlı oluyorlar.

Yine daldım gittim. Yine iç dünyam ve yaşadıklarımla savaşa tutuştum, hayatla ve onun içindeki kötülüklerle. Peki, bunda bizim hiç mi suçumuz yoktu? Vardı elbette, lakin artık çok geçti.

Ah, şu hastaneden bir çıkabilseydik. O zaman yine ölmeyi denerdik. Bu sefer hiçbir iz bırakmadan, kesin bir son... Bu işi profesyonelce bitirmemiz gerekirdi. Böyle acemice intiharı denemek olmuyordu.

Tam sekiz ay süren paralayıcı, ürkütücü ve kahredici bir tedavi serüveni... Bedenin tedavisi mümkün ama ya zihnin, duyguların, onurun? Bunlar bir kere zedelenmeye görsün sonrası tam bir cinnet.

İlaç kokan koridorlar. Kaşları çatık beyaz önlüklüler. Ellerinde iğne ile çıkıp gelen hemşireler... "Hazırlan gidiyorsun" diye, ölüme uğurlanır gibi girip çıktığımız ameliyatlar...

Aylardır süren ıstırabımız birkaç hafta sonra son bulacak, hastaneden çıkacaktık artık. Fakat bilinmezlik ve imkansızlık gibi derin bir ıstırapla daha mücadele etmemiz gerekecekti bundan sonra. Nereye gidecektik, kime sığınacaktık? Pınar'la sık sık bir araya gelip çaresiz ve ümitsiz bir dertleşmeyle daha da ezilip çöküyorduk.

Pınar'ın bacağına takılan protezin uyumu zaman zaman dayanılmaz bir acı vermesine rağmen, kolay kolay pes etme-

yen metanetli hayat arkadaşım, bu zor günleri kendine has sabrıyla atlatmak için insanüstü bir gayret gösteriyordu.

En ızdıraplı anında bile "Bundan daha iyisi olmaz!" deyip içinde alev alev tutuşan umutsuzluk yangınızı asla belli etmezdi. "Alışmalıyım bu hayata. Eğer yaşamak istiyorsak başka çaremiz yok. Hiç değilse güzel bir ölüme kadar..." diyordu.

"Güzel bir ölüm ha?"

Bunu bizden daha iyi kim anlayabilirdi?

"Meğerki ölümün güzeli, hayatın güzelinden daha da önemliymiş."

Şu işe bakın, ölüme de alışmıştık artık; hatta onu özlemiştik. Demek ki hayatın böylesi de oluyormuş.

Ya karşımıza o dünya iyisi iki insan çıkmasaydı? İntihar için önüne atladığım otomobilin sahibi, gecenin o saatinde bizi ezdikten sonra çekip gitseydi? Ne olurdu halimiz? Bu melek insanın gerçek bir ebeveyn şefkatiyle her an, her saniye bizimle birlikte olmaları ve bütün masraflarımızı ve isteklerimizi temin etmiş olmalarına rağmen dayanılmaz acılar çektik.

ÖLÜM MÜ, HAYAT MI?

Benim yıllardır "Allah" kavramıyla ilgili kafamda oluşan fikir ve görüşlerimin katılığı, önyargılarım, bu olayla birlikte başka bir boyut kazanmıştı. Kafam karma karışıktı. Zihnimde cevap bulamadığım sorular geziyordu:

– Biz ölmek istiyoruz, bir arabanın önüne atlıyoruz, intihara kalkışıyoruz ama bütün tahminlerimizi boşa çıkaran bir kuvvet bunu engelliyor, bir de üstelik bize candan ciğerden yardım eden şefkat abidesi bir insan gönderiyor.

Peki niçin? Kendisine isyan eden, çok zaman da inanmayan, onun dediklerini inadına yapmayan bizlere bu yardım niçin?

İşte beynimi bir vida gibi buran binlerce bilinmezin en önemlisi... Karşımda, insanın içini rahatlatan o tatlı tebessümü ve sevecen tavırlarıyla yine Resul Bey belirdi. Bizi ezip geçen otomobilin sahibi. Yanında da tam bir anne şefkati ve merhametiyle her feryadımızda, her acımızda başımızdan ayrılmayan, gözü yaşlı, kalbi temiz eşi Medine Hanım vardı.

Sekiz ay boyunca etrafımızda pervane olmuşlardı. Bu sabah da erken saatte bizimleydiler işte; her zamanki gibi bizi oyalayacak sürprizleri ve ikramlarıyla...

Medine Hanım, Pınar'ın koğuşuna geçip onu da aldı, getirdi yanımıza. Hemen oracıkta dört kişilik bir grup oluşturduk.

Bizi çok ötelere götüren o tarifsiz sohbetin görünmeyen hazzı damarlarımıza yayılmıştı bile. Ama uyuyan hayat fırtınalarının bir anda patlayarak bizleri amansız bir savaşa sürükleyeceğinden habersizdik. Esrarengiz ürpertinin ayak seslerini uzaktan uzağa yankılanmaya başlamıştı, damağımızdaki hazzı zehre çevirerek...

İkinci Bölüm

Sevgi abidesi

HENÜZ BU İKİ GÖNÜL insanını tam tanımıyorduk. Tek bildiğim önüne atladığımız otomobilin sahipleri oldukları, bizleri de acilen alıp buraya getirdikleriydi. Eğer hemşire hanımın söyledikleri doğruysa Resul Bey'in doktor; Medine Hanım'ın da öğretmen olduğunu biliyorduk. Daha da önemlisi, bugüne kadar tanıdığım insanların en iyisiydi onlar.

Bu iki sevgi abidesi insan, yanımıza gelince çok tatlı bir sohbet ortamı oluşuyor, bizi teselli ediyorlar ve hayatımızın en anlamlı, en duygulu anlarını yaşıyorduk. Bu yüzden onları her an sabırsızlıkla bekliyor ve özlüyorduk. Özellikle de ben, bu güzel davranışlarından çok etkileniyordum.

Tatlı dilleri, sıcak yürekleri, şefkat dolu davranışları, içimde esen fırtınayı bir derece dindiriyor; belki de ilk kez 'adam' olduğumu ve 'insan' yerine konulduğumu anlıyordum. Meğer bir insana yapılacak en büyük yardım maddî destek ve para değilmiş... Onu 'insan' yerine koymak herşeye bedelmiş. Belki

de bu duygunun bizden bıraktığı o doyumsuz hazzın nedeni, hayatımızda hiçbir insandan karşılıksız bir iyilik görmediğimiz içindi. İşin bitiminde kaldırıp atılırdık her seferinde. Asla bir vefa göremezdik.

Ruh dünyamıza iksirli bir ilaç gibi dolup, bütün acılarımızı unutturan sohbetin engin ikliminde mest olmuşken kapıda orta yaşlı, çok güzel giyinmiş, tertemiz yüzlü ve ışıl ışıl yanan bakışlarıyla sanki odaya güneş gibi doğan bir beyefendi belirdi. Resul Bey ve Medine Hanım, bu adamı görür görmez ayağa fırladılar.

– Ahmet Bey, siz ha? Hoş geldiniz, sefalar getirdin, bu ne güzel sürpriz böyle!

Sarıldılar birbirlerine...

Ah bu ne güzel bir dostluktu? Bu ne içten bir yakınlıktı? Bu ne samimi bir arkadaşlıktı? İmrenmemek, kıskanmamak mümkün değildi. Bizim de karşımıza böyle insanlar da çıksaydı da, bu duyguyu bir kerecik de olsa yaşayabilseydik.

Nerede? İhanet, dolandırıcılık ve iki yüzlükten başka bir şey bilmeyen insanlar dışında hiçkimse girmemişti, hayatımıza.

Gözlerini ihanet bürümüş dost yüzlü hainlerin içinde kaybetmiştik bütün insanî değerlerimizi. Hele Pınar'ı defalarca intiharın eşiğine getiren o iğrenç hadiseleri düşündükçe içimdeki öfke çıldırtıyordu beni...

Hayatın bu acımasız çıkmazları içinde yaşadığımız dramlar gözlerimin önünde canlanırken, Resul Bey, Ahmet Bey'i bize tanıtmaya başlamıştı.

– Çiçeği burnunda bir profesörümüz, dedi içten bir sevgiyle. Bilişim alanında yaptığı başarılı çalışmalarından dolayı Amerika'nın dev şirketleri peşine düştü yıllarca. Önüne serilen onca imkânları teperek Türkiye'de çalışmayı seçti, parayı bir tarafa koyarak.

Bu yürekten iltifatlar karşısında ezilen Ahmet Bey:

– Yapmayın efendim, dedi. Duyan da beni önemli birisi sanacak. Biz sıradan bir Anadolu çocuğuyuz o kadar.

Resul Bey, bunları duymamış gibi devam etti:

– Ahmet Bey, deli rüzgârların etrafında dönüp durduğu, şartları çetin bir dağ köyünde dünyaya gelen bir kardeşimizdir. Kendisi lise birinci sınıftayken, süregelen bir düşmanlık sonucu, bütün aile fertlerini kaybetmişti. O feci katliamda, kendisi okulda olduğu için kurtulmuştu. Böylece Ahmet Bey de hem öksüz, hem de yetim kalmıştı.

Bu kahredici hatıraların yaşandığı o dağ köyüne geri dönemeyen Ahmet kardeşimiz, büyük bir azimle okuma sevdasına kapılmıştı, başka çaresinin kalmadığına inanarak... Mutlaka başarılı olmalıydı. Çünkü başaramamak diye bir şansı kalmamıştı artık Ahmet Bey'in. Ya başarı, ya da ölüm arasındaki tercihini, başarı yönünde kullandı. "Kul ne isterse, Yüce Allah da onu verir" sözünü kendisine rehber etti ve başardı. Bugün herkes onun başarısını konuşuyor.

Resul Bey, karşısında mahcup bir öğrenci edasıyla kendisini dinleyen Ahmet Bey'in bu başarılarını anlatması öylesine bir sohbet olsun diye değildi.

Belli ki, ölümün pençesinde son anda kurtarılmış iki çaresiz gencin çöken dünyasına yeni bir umut olmak için böylesi bir başarı öyküsü anlatılıyordu.

Ne niyetle olursa olsun, bu yürekten sohbeti büyük bir ilgiyle dinliyorduk Pınar'la birlikte.

Resul Bey, Ahmet Bey'in hayat serüvenini yaşarcasına anlatmaya devam ediyordu:

– Ahmet kardeşimizle lise ikinci sınıfta tanıştık ve aynı öğrenci evini birlikte paylaştık. Kaldığımız yer büyük şehirdi, her taraf insan istismarcılarıyla doluydu. Hem kendimizi onlardan korumak, hem ayakta kalmak, hem de başarılı olmak zorundaydık. Bu çok zor bir mücadeleydi.

Tam beni ve benim içinde bulunduğum ortamı anlatıyordu Resul Bey. Bunun için de büyük bir ibret ve keyif içinde dinliyorduk konuşmasını Pınar'la birlikte.

– Okulumuza sabah gidiyorduk. Ahmet ve ben öğlene kadar okulda, öğleden sonra da bir lokantada gece yarısına kadar çalışıyor, bazen servis yapıyor, bazen de bulaşık yıkıyorduk. Öyle zamanlar oluyordu ki; uyumaya vaktimiz kalmıyor, okula uyurgezer bir halde gidiyorduk.

Çaresizdik, mecburduk. Başarmaktan gayrı çaremiz yoktu. Çünkü ben babamı hiç görmemiştim. Yaşlı bir annem ve ben... Onun da bana maddî hiçbir katkısı olmuyordu. Yalnızca bütün yüreğiyle ve bütün şefkatiyle dualar eder, ruhuma sevgi katardı. Ahmet ise hem öksüz hem de yetimdi.

O günlerde gençlik hayalleri içindeydik. Halimize bakmaz, başkalarına özenir ve imrenirdik. Çoğu zaman da arkadaşlarımız arasında, bu yalnızlık ve imkânsızlığımızdan dolayı mahcup olur, ezilir, istediğimiz gibi yaşayamamanın, gruplara karışamamanın ve gününü gün edememenin üzüntüsü içinde olurduk. Bazen de çalıştığımız lokantaya arkadaşlarımız gelir, keyif içinde yer içer, sonra güle oynaya giderlerdi. Biz de onlara hizmet ederdik.

İstemez miydik biz de onlar gibi olmayı? İstemez miydik gençliğimizin o dur durak bilmeyen heyecanına karışmayı. Ama bizim için yol tekti; ya başaracaktık ya da başaracaktık.

Hele yaşadığımız bir olay var ki, o bizim dönüm noktamız olmuştu. İsterseniz bunu Ahmet Bey kardeşimiz anlatsın size.

AYNI FİLM

Ahmet Bey, mahcup bir eda ile başını kaldırdı.

– Değer mi Resul Bey, dedi. O günlere dönmek istemiyo-

rum. Ben o günleri yaşanmamış kabul ediyorum. Bir kabus gibi geldi geçti işte.

– Yok, yok anlat. İnsanoğlu unutkandır. Şöyle hafızalarımız tazelensin, buna ihtiyacımız var.

Artık kesin bir şekilde anlamıştım ki; Resul Bey'in bu hatıraları dillendirmesi ve Ahmet Bey'e anlatması yönündeki ısrarı bizim içindi. Bu ibretli hatıraların dinleyerek, kendimizi yeniden gözden geçirmemizi istiyordu; ama çok geçti artık. Tükenmiş, umut kalmamış bir hayata yeni çareler aramak boşunaydı. Bizi öyle bir ateş yaktı ki, artık hiçbir derse ihtiyacımız yoktu. Dünyaya toptan isyan eden ve bir kalemde hayata çizgi çeken insana daha hangi ders gerekirdi?

Ahmet Bey zoraki de olsa anlatmaya başladı. Doğrusu benim hayatıma çok benzeyen bu öykü dikkatimi çekmişti. İster istemez kendimizi, anlatılan bu serüvenin içinde buluvermiştik:

– Lokantanın patronu geç bir vakit bizi çağırdı. Resul Bey'le birlikte odasına gittik. Karanlık işlerle uğraştığı her halinden anlaşılan biriydi. Doğrudan söze girdi. Elindeki siyah bir çantayı bize uzatarak:

– Alın çocuklar, dedi. Zaten yolunuz oradan geçiyor. Bu çantayı şu adrese teslim edersiniz. Bunu sizden bir hanım alacak. Ona selamımı söyleyin.

İlk defa başımıza böyle bir iş geldiği için hiç tereddüt etmedik. Çantayı aldık, üzerimizi giyindik. Saat dokuz veya on sularında elimizdeki adresi bulduk. Zaten bizim ev de oraya çok yakındı.

Zile bastık, kapıyı genç bir hanım açtı. Bizi kapıda bir an süzdü. Sonra da hiç soru sormadan içeriye aldı. Biz ne kadar çantayı verip dönmek istesek de bizi bırakmadı. Israrına dayanamayıp içeri geçtik.

Biz onaltı, onyedi yaşlarında lise öğrencisi, o da otuz beş yaşlarında bir hanımdı.

Hayatımızda hiç böyle ihtişamlı bir ev görmemiştik. Hayran hayran bir müddet etrafı seyredip sanki kendimizden geçmiştik bu büyüleyici atmosferde.

Davranışlarıyla duygu fırtınası estiren alımlı ve cilveli hanım bizi genişçe bir salona aldı.

– Oturun beyler, dedi. Önce açlığınızı, tokluğunuzu öğreneyim.

– Biz lokantada çalışıyoruz, aç değiliz, dedik.

– Yok, yok, dedi burnunu havaya kaldırarak. Ben çok iyi bilirim ki, garsonlar her zaman aç olur. Ben size hemen bir yemek hazırlatayım. Bir şeyler atıştırın, sonra da kahveyi birlikte içeriz.

Ne kadar "Olmaz, biz tokuz!" diye ısrar ettiysek de engelleyemedik. Az sonra mutfağa alındık. Böyle bir ziyafet masası görülmemiştir doğrusu. Çeşit çeşit yemekler, mezeler, içkiler...

Resul'le birbirimize baktık. Baş döndüren bu sahnenin sebebini merak ediyorduk. Durup dururken böylesine bir yakınlık, bunca ikram ne içindi?

Ben daha fazla dayanamadan atıldım Ahmet Bey'in sohbetinin arasına:

– Biz biliriz o yapmacık misafirperverliğin nedenlerini. Az mı yaşadık o âlemin karanlık taktiklerine. Hep öyle sefalarla başlar. Ah, o lanet olası kişiler, o lanet olası yerler... Bizi bizden aldı, ruhumuzu öldürdü.

Derin bir sessizlik olmuştu o an. Ben ve Pınar o günlerin, kendimize bile anlatamadığımız kahredici hatıralarını yeniden hatırlamıştık. Pınar'la göz göze geldiğimizde, yüreklerimiz yeniden yangın yerine dönmüştü. Bin ölümden daha beter bir acıyı hatırlamak, Allahım buna can mı dayanır?

Ahmet Bey devam etti:

– Ezile büzüle sofraya oturduk. Karşımızda genç ve güzel bir bayan... Davranışları bizi çok rahatsız ediyordu. Hele bize hizmet eden genç kızın hal ve hareketiyle göndermediği mesaj kalmıyordu.

Biz Anadolu çocuğuyduk. Ne kadar dinimizi, imanımızı tam anlamıyla yaşamasak da bu tür ortama hiç girmemiştik. Utanıyor, sıkılıyor, kızarıyor; sanki her lokmayı ağzımıza değil de gözümüze sokuyorduk.

Kahveleri de içtikten sonra müsaade istedik. Bu sefer de:

– Burada da kalabilirsiniz gençler, dedi o orta yaşlı güzel bayan, alabildiğine sırıtarak. Yerimiz müsait. İstediğiniz odayı seçebilirsiniz.

Gülüşmeler, yılışmalar, anlamlı sözler bize hazırlanan tuzaklardı ve bu işin sonunun da bu kadar basit olmadığını gösteriyordu.

Her an gevşeyebilir, her an "Peki, kalalım!" diyebilirdik. Çünkü öyle güçlü bir irademiz ve ilerideki muhtemel tehlikeleri düşünecek kadar tecrübeli bir mantık gücümüz yoktu, ama kalmadık işte. Niçin kalmadık, onun da anlamlı bir açıklaması yoktu. Mutlaka Yüce Allah engellemişti bizi.

Genç hanım olanca rahat tavrıyla, elimize küçük paketler tutuşturdu.

– Sık sık görüşmek istiyorum, diyerek bizi uğurladı, her davranışında bir tuzak hissedilen alımlı bayan.

Paketi açınca öyle şaşırdık, öyle bir şok yaşadık ki, anlatamam. Hayal bile edemeyeceğimiz miktarta para ellerimizin arasındaydı.

Bu parayla lüks bir otelde kalınır, lüks bir hayat sürülür, rüyalarımızda bile göremeyeceğimiz eğlenceler yapılabilirdi. Öyleyse ne gerek vardı okumaya, çalışmaya? Sanki okuduktan sonra bu kadar para kazanabilecek miydik?

TUZAK

Aklımız iyice karışmıştı, lakin bizi düşündüren esas konu şuydu:

– Biz basit ve sıradan bir çanta taşımakla, ne gibi önemli bir görev yapmıştık da bu kadar iyi karşılanmıştık. Yoksa hanımın bizimle ilgili başka hayalleri mi vardı? Ama niçin başkası değildi de bizdik?

Ahmet Bey'in sözleri bitmeden kendimi zaptedemeyerek sohbetin arasında buldum:

– Siz, dedim. Galiba kendinizi değil de adım adım bizim hayatımızı anlatıyorsunuz. Yer, zaman ve mekân farklı o kadar. Öyle anlaşılıyor ki; tuzaklar aynı, metot aynı, yol aynı. Yalnızca kişiler farklı. Kimsesiz, gariban oluşunuz da bu iş için biçilmiş kaftan olmanızı hazırlamış, tıpkı bizim gibi...

Zehir gibi aktı içine o an, yaşadığımız o ürpertici sahnenin hâlâ ruhumu köz gibi yakışıyla... Beni çılgınlara çeviren o dehşeti bastırmak içim gözlerim kapatıp, sıktım dişimi. Bizi pres gibi ezip geçen geçmişimizi hatırlamaya, hele anlatmaya hazır değildim. Dinlemeyi tercih ederek çekildim cümlelerin arasından.

Ahmet Bey hoş, etkileyici ve sakin üslubuyla konuşmasını sürdürüyordu. Pınar ve ben, belki de yıllardan beri ilk kez böylesine candan insanlar arasında doyumsuz bir sohbete katılmanın hazzı içinde kendi hayat filmimizi dinlemenin şaşkınlığını yaşıyorduk.

– Aradan birkaç gün geçtikten sonra patron bizi yine çağırdı. Bu sefer yine bir çanta, ama farklı bir adrese götürmemizi istedi. Doğrusu bu işteki para için hem seviniyorduk hem de korkuyorduk. Bu yolun sonunun bir çıkmaza girdiğini biliyorduk, ama para da çok tatlıydı. Hele bizim gibi zorluklar içinde çırpınan iki genç için.

YAKICI BİR ATEŞ: PARA

Elimize tutuşturulan adrese gittiğimizde, kapıyı yine aynı bayan açtı. O yılışık, çekici ve duygularımızı tahrik eden davranışlarıyla bizi içeri aldı.

Burası da o ilk gördüğümüz yeri aratmayan bir konforla döşenmiş, büyükçe bir daireydi. Yan taraftan gelen sesler bir anda dikkatimi çekince:

– Merak etmeyin, dedi. Arkadaşlar bir konuyu tartışıyorlar. Ama içeriden yükselen sesin ve feryadın dozu, bir tartışmadan ziyade bir kavganın, bir hesabın, belki de bir infazın çığlıklarıydı.

Çantayı teslim ettik. Yine aynı izzet, ikram, yemek ve kahve faslı... Fakat içimizi ürperten o feryat ve bağırtılar durdu. Kapılar açılıp örtüldü. Birileri girip çıktı. Çok sürmeden de ortalık sakinleşti.

Bu, tartışmanın anlaşmayla bittiğini değil, acı bir sonla neticelendiğini gösteriyordu. İçimize oturan garip bir korku, bize de buz gibi mesajlar iletiyordu: "Acaba, biz de mi kötü bir sona doğru sürükleniyoruz?"

Resul'e baktım benzi sapsarı olmuştu. Benim de ondan geri kalır bir yanım yoktu. Çıkmak için ayağa kalktık, ama bizi etkisi altına almaya çalışan orta yaşlı hanımın ve genç hizmetçisinin bırakmaya niyeti yoktu.

– Bugün misafirimizsiniz. Gecenin bu saatinde sizi göndereceğiz değiliz. Sabah olunca gidersiniz; hem korkmayın, hayatınızın en güzel gecesini geçireceksiniz.

Bir anda şaşkınlık ve panik içine düştük. Adım adım karanlık ilişkilere itiliyorduk. Bir kurban olarak seçildiğimiz belliydi; ancak işin sefasını yaşadığımız o günler, gençliğin verdiği hevesle hoşumuza da gidiyordu. Zehirli bir balın sunulduğu ortadaydı. Biz gençlik sarhoşluğuyla zehri değil, balı düşünü-

yorduk. Bütün ısrarlarımıza rağmen geceyi orada geçirmek zorunda kaldık. Bizi ayrı ayrı odalara aldılar. Gecenin geç bir vakti olmuştu. Tam uçurumun kenarına gelmiştik ki, bir telefon sesi, sanki kurtarıcı bir el gibi imdadımıza yetişti.

Nelerin konuşulduğunu, ne olduğunu, nasıl olağanüstü bir gelişme meydana geldiğini bilmiyorduk. Az sonra orta yaşlı hanım bir anda odalarımıza daldı.

– Sizlerden çok özür dilerim, dedi. Acilen sizleri yolcu etmek zorundayım. Çok yakın bir gelecekte kaldığımız yerden devam ederiz. Yine elimize küçük paketleri tutuşturdu, apar topar evi terk ettik.

Paralar... Aklımızı susturan, mantığımızı işlemez hale getiren, renkli hayallerin ve ütopik hayatın ağır bastığı, zevkli ve zehirli atmosferin bütün benliğimizi kuşattığı paralar... Bu yolla kaç gencin, kaç insanın, kaç ailenin bacası tütmez oldu, hayali yarına kaldı, ömürleri cehenneme döndü bilinmez.

BENZER TAKTİKLER

Nasıl dayanılırdı bu sahneye? Ahmet Bey, bizim yaşadıklarımızdan habersiz bizim hayatımızı anlatıyordu sanki. Kobay gibi kullanıldığımız, kirli emellere alet edildiğimiz geçmiş hikâyemizi duydukça, damarlarımdan sıcak bir ateş geçiyordu adeta. Sabredemiyor, susamıyor, duramıyordum yerimde. Onun için pervasızca atıldım ortaya:

– Tıpkı bizim gibi, diye bağırdım. Başka örnek aramaya ne gerek var? İşte biz, işte halimiz, bunlar herşeyi açıklamıyor mu?

Kinimden, nefretimden dişimi kilitledim hırsla... Sargılı kafamı yaslandığım duvara nasıl vurduğumu beynimde köz gibi bir acı yükselince fark ettim.

Resul Bey:

– Sakin ol Ümitçiğim. Siz kurtuldunuz, o günlerin çekilmez çilesi bitti artık, diye yanıma geldi ve bir baba şefkatiyle bana sarıldı, teselli etti.

Ahmet Bey, yalnız kendilerinin değil, milyonlarca suçsuz, günahsız ve kötü emeller için kirletilen gençlerin hayatını anlatmaya devam ediyordu:

– Bu ilişkilerimiz, kaldığımız evdeki arkadaşları da rahatsız ettiği için Resul'le birlikte konforlu bir otele taşındık. Bir anda hayatımız değişti. İki lise öğrencisi, aile desteğinden mahrum, öksüz, yetim iki insan, bir anda havalara girdik. Hayatımız öyle bir değişti ki, altımızda araba, zenginlere taş çıkartan tozpembe rüyalar içinde...

Artık garsonluk bitmişti; ama her akşam lokantaya uğruyor, bize verilen emanetleri, büyük bir gizlilik içinde istenilen yerlere ulaştırıyorduk. Ardından da o gözleri kamaştıran kirli paralara kavuşuyorduk.

Ne yaptığımızı, neler taşıdığımızı, ne gibi felaketlere sebep olduğumuzu bildiğimiz halde, içine düştüğümüz acımasız dünyadaki korku ve tehditler yüzünden hiçbir şeye itiraz edemez hale gelmiştik. Kelimenin tam anlamıyla, düşmüştük, ama çıkamıyorduk!

SATIN ALINAN HAYALLER

Okulun en zekisi, en çalışkanı olan biz, lise sonu bitiremedik. Üniversite sınavlarına da girmedik. Hâlbuki ikimizin de önce kendimize, sonra da sevdiklerimize başarı için yeminimiz vardı, ama olaylar bizdeki her türlü güzelliği, ümidi, inancı tek tek koparıyordu. Hızla meçhul bir yola, acımasız bir sona doğru koşar adımla gidiyorduk.

O anda Pınar hıçkırmaya başladı. Anlatılan olayların içindeki sahneler, benim gibi Pınar'ın da hayatına sanki tıpa tıp

benziyordu. Bu kahredici geçmişin bir ömür boyu sürecek lekesi, kiri ve günahı daha çok gözyaşı döktüreceğe benziyordu.

Ahmet Bey, tam bir ders niteliğindeki sohbetine devam ediyordu:

– Üzerimde taşıdığım bol miktardaki uyuşturucuyu verilen adrese götürüyorduk; artık yaptığımız iş, bizi çok rahatsız etmeye başlamıştı. Hele o günlerde gördüğüm bir rüya beni büsbütün yıkmıştı. Rahmetli annem, "Oğlun sen şehit çocuğusun. Biz katledildik, hunharca öldürüldük; lakin Rabbim bize şehitlik makamı verdi. Sen de tutup en kötü işlere bulaştın. Senden utanıyorum" diye feryat etmişti. Bu rüya, yaptığımız işten iyice rahatsız olmama neden oldu. Hele Resul, benden daha fazla tedirgindi.

Bu işlerin tezgâhlandığı evler sürekli değiştiği ve adres şaşırtması yapıldığı için biz de bir yere ikinci kez gönderilmiyorduk.

Adresi bulduk. Kapıyı açan, daha önce tanıştığımız hizmetçi kızdı veya hep karşımıza hizmetçi rolüyle çıkan iyi bir pazarlamacıydı. İçeri geçtik.

– Emaneti bana teslim edebilirsiniz, dedi. Biz önce tereddüt ettik, sonra da orta yaşlı hanımı sorduk.

– O artık yok, dedi; ama "yok" kelimesi öyle hüzün dolu bir havayla çıkmıştı ki "O öldü, siz duymadınız mı?" der gibiydi. Bu karanlık dehliz, birini daha yutmuştu.

Malı teslim ettik. Başka bir yere götüreceğimiz malı da aldık.

– Biraz bekleyin, dedi. Hediyenizi beyefendi verecek.

– Hediye, dediği paraydı. Beyefendi dediği de bu kirli işleri organize eden önemli bir kişi olmalıydı. İlk defa tanışacaktık. İhtimal ki, ya bizi korku ve tehditlerle daha riskli ve karmaşık bir işe zorlayacak ya da yapmacık iltifatlarla havalara sokup kendine sadık adamlar haline getirecekti.

İLTİFAT MI TEHDİT Mİ?

Bir odaya alındık. Kurbanlık koyun gibi kasabımızı beklemeye başladık.

Az sonra uzun boylu, oldukça yakışıklı ve çok iyi giyinmiş, elli yaşlarında, kır saçlı bir adam girdi.

Yalancı tebessümünün ve silik gülücüklerinin altında canavar bir ruhun gizlendiği her halinden belli oluyordu.

– Gençler sizinle tanışmaktan dolayı çok mutlu olduğumu söylemeliyim, diye tuttu omuzlarımızdan.

Sizi aylardır izliyorum. Çok iyi işler yaptınız ve en ufak bir açık vermediniz. Bunun için bu iki cesur genci merak ettim ve sizinle tanışmak istedim. İnanıyorum ki, bu sadakatiniz devam edecek.

Kısa zamanda, ömür boyu devam edecek olan lüks ve zenginliğe kavuşursunuz; ama bilmenizi istediğim bir konu var. Biz dostlarımızı korumak ve onları yüceltmek için canını veren insanlarız. Onlar da bizim için öyle olmalı. Yoksa küçük bir vefasızlık bu dostluğu bitirir.

Elini cebine attı. İki ayrı paket çıkardı.

– Şimdi eğlenceyi hak ettiniz; ama artık sık sık görüşeceğiz, dedi. Oturmadan çıktı. Fakat ses tonundaki hava, zehir gibi ateş saçıyordu. Aslında bu bir tanışma ve iltifat değildi. "Artık bizim elimizde yemsiniz. Biz sizi istediğimiz oltaya takarız. Ayağınızı denk alın!" der gibi ağır bir tehdit ve gizli bir korku vermeydi.

Dışarı çıktık, bizi hizmetçi karşıladı.

– Yemekler hazır, dedi. Sizi mutfağa alayım.

Moralimiz çok bozulmuştu. Bir an önce kendimizi dışarı atmak istiyorduk. Bu nedenle de gitmek için ısrar ettik.

– Olmaz, diye kesti attı, hizmetçi kız. Beyefendinin talimatı var. Yemek bile talimatlıydı. Artık dünyamızın reisi ve karar vereni biz değil, efendilikle ilgisi olmayan bir "beyefendi"ydi.

Yemek yedik. Her zamanki gibi hizmetçi kız kendine verilen rolü en iyi şekilde oynamak için, içi kan ağlasa da, bütün cazibesini önümüze sermeye çalışıyordu.

KANINA MI SUSADIN?

Tam çıkmak üzereyken hizmetçi kız beyefendiden aldığı talimatı bize iletti:

– Sokaklar emin değilmiş, polisler geziyormuş. Gecenin bu saatinde çıkmanız tehlikeli olabilirmiş. Beyefendi geceyi burada geçirmenizi istedi.

İtiraz yok; olsa da neticesiz. Nasıl emir geldiyse, harfi harfine uyulur. Gösterilen odaya geçtik. Kapımızın hafif açık oluşundan dolayı, yan odadaki yüksek sesle konuşulanları rahatlıkla duyabiliyorduk. Yine orada olağanüstü bir durum vardı. Bize kadar ulaşan ses, âdeta bizi ürpertiyor ve kanımızı donduruyordu. Belki de ilk defa ne kadar çıkılmaz büyük bir bataklık içine gömüldüğümüzü anlamıştık.

Kalın ve tok bir sesin sahibi:

– Sen kanına mı susadın tüyü bozuk, diye bağırıyordu. Herhalde geberip gitmeye niyetin var. Senin pis ölümünden değil korkum. Senin bu affedilmez hatan yüzünden beni de postalayacaklar tahtalıköye. Şimdi bana hesap ver bakalım. Nasıl olur da silahları zamanında teslim etmezsin?"

Karşısındaki adamsa bozuk bir Türkçeyle;

– Bir daha olmayacak Efendim, diye yalvarıyordu. Aksilik işte. Hiç hesapta olmayan bir engel çıktı karşıma.

– Bırak şu aksiliği. Paranın üstüne yattım desene.

Herhalde işkence altında olmalı ki feryadı dayanılır gibi değildi.

– Yemin ederim. Üstüne yattığım falan yok. Sevkiyatta bir gecikme oldu o kadar.

Sesi bir anda kısıldı, sıkılan boğazındaki hırıltılar bize kadar geliyordu.

– Ulan it oğlu. Beni kandıracağını mı sandın? Senin gibi yüzlerce tüysüzün canına okudum ben. Sen de onlardan birisi olursun, o kadar. Yine kulakları sağır eden müthiş bir feryat ve "Yapma, kurbanın olayım, ayaklarının altını öpeyim!" diye dinmek bilmeyen yalvarışlar... Ruhunda en ufak bir insanî hissin yer etmediği tok sesli adamın ikna olacağı yoktu.

– Bana bak tüyü bozuk, diye bağırmaya devam ediyordu. Benden çok acele silah isteniyor. Sen de bunları temin etmeye söz verdin ve benden de paranı peşin aldın. Bilmiyor musun ki verilen söz yerine getirilmezse o silahlar bize döner, önce bizim canımıza okurlar.

Yalvara yalvara bir hal olan adam, tıkanan sesiyle, olmayan bir merhameti dilenmeye devam ediyordu:

– Kulun, kölen olayım, doğru söylersin de ben bir ordu kadar insana yetecek silahı bir haftada nasıl temin edeyim?

– Sen istersen bir günde bulursun. Parayı az mı buldun da silahların sevkini savsaklıyorsun? Komisyonun o kadar, bundan fazla zırnık bile vermem sana.

– Bu parayla o kadar silahı kim verir?

– Ulan it oğlu... Bilmem kaç yıldır senden silah çekiyorum. Şu sözümü dostlarına söyle: Biz istersek silahı başka yerden de buluruz.

Tam terörün tırmandığı bir zamanda silahı kesmek de ne demek? Bu affedilir mi? Bol bol silah vereceksin ki, çatışma artsın, kan dökülsün, insanlar ölsün, biz de daha çok silah satalım. Bundan daha iyi bir pazar olur mu?

Sen de kalkıp bu pazarı baltalıyorsun. Örgütler silah için başka yere yönelirler. Tam onlarla diyalog kurmuşken ve her gruba silah satmaya başlamışken sen kalkıp işi ağırdan alıyorsun.

Birden hırslandı:

– Geber ulan geber, diye bağırmaya başladı.

Artık dayanamıyorduk. İç parçalayan feryadı duymamak için kulaklarımızı kapatmıştık.

OYUNUN BÖYLESİ

Pınar'la ben dikkat kesilmiştik bu tanıdık sahneye. Benzerliğin böylesi... Hâlâ içimizi ürperten o sahneler...

– Aman Allahım, diyorduk. Eridik, bittik, kahrolduk. Şu oynanan oyunlar, şu gizli planlar... Para için kimler feda ediliyor?

Vah, ideali için silaha sarılan insanlar vah! Meğer siz kimler için ölüyormuşsunuz? Meğer sizin kanınız ve canınız para olarak kimlerin cebine giriyormuş?

Ülkemizdeki terör savaşında, sevinen, zengin olan başkası; ölen, öldürülen, ağlayan ve hayatı kararan da biziz. Bizi birbirimize düşürüp ülkemizi parçalamak için oynanan şu oyunlar karşısında, hemen oracıkta karar verdik Resul'le. Ölümse ölüm; ama artık asla bu işi yapmayacaktık.

Sinirlerimizi tekrar geren sohbet ortamını, Pınar'ın acı dolu hıçkırıkları bozdu.

GÖZÜ PEK BİR KARAR

Her ne kadar Ahmet Bey, Resul Bey ve Medine Hanım bu ani patlayışı karşısında çok şaşırmışlardı. Pınar'ın içini yakmaya devam eden o kahredici hadiseyi daha dün gibi hatırlıyordum:

Karanlık dünyanın acımasız ve zalim insanları bizi öyle bir yere getirmişlerdi ki, artık dönüşü olmayan bir yol olmuştu bu. Boğazımıza kadar pislik içindeydik artık. Bu yolun sonu cehennemî bir drama çıkıyordu. Ölüme giderken, onurumuz-

la gitmeliydik. Oturduk Pınar'la karar verdik bu yüzden: "Kişiliğimizi ve insanlığımızı kurtarmak için ne pahasına olursa olsun bu işi bırakmalıydık."

Evet, karar verdik, cesurca, gözü pekçe... Ama sonuç korkunçtu. Nasıl öğrendiler, nasıl haber aldılar, bilmiyorum. Pınar'ın hayat suyu o gün kurudu. Benim de ümidim o gün söndü. Biz artık ruhumuzu ve onurumuzu yitirmiş, yaşayan ölülerdik. Ondan sonra da bir makine gibi ne tarafa sürdülerse oraya gittik. Kişiliğini, şerefini ve en değerli duygularını kaybeden bir insandan daha ne beklenebilirdi?

Hayallerimiz vardı, içimizi kıpır kıpır uçuran... Onurumuzla iş kuracaktık, evlenecektik ve her gün düşünü kurduğumuz o mutluluğa ulaşacaktık. Hepsi, ama hepsi bir gecede bitti. Hâlâ beni kasap gibi parçalayan, kor alevler gibi yakan o acı ise, o gün girdi yüreğime. Bir türlü çıkmıyor içimden. Bu acıyı dindirmek, bu yangını söndürmek için intiharı bile düşündük, ama olmadı. İşte Pınar'ın çığlık çığlığa feryadı bunun içindi.

Pınar'ın dinmeyen hıçkırıkları bir anda ortamı hüzne boğmuştu. Medine Hanım, Pınar'ı kucakladı, kokladı, öptü; tam bir anne şefkatiyle. Belki de Pınar, yıllardır böyle bir mutluluk tatmamıştı.

Ahmet Bey, duygulandığı için anlatmaya devam edemedi. Resul Bey ise sohbeti kaldığı yerden aldı. Sanki adım adım bizim hayat öykümüzü anlatıyorlardı:

– O gün bizim için bir dönüm noktası oldu. Hele bu memleketi bölmek isteyen güçlerin, bir taraftan din ve memleket adına silahlı mücadele verdiğini iddia eden gruplara, bir taraftan da birtakım bölücü ve aşırı sol örgütlere silah temin edip bir çatışma ortamı oluşturmak için özel bir çaba gösterdiklerine şahit olunca büsbütün çileden çıktık. O zaman biz, hiç değilse hayatımızda "İyilik yaptık" diyebileceğimiz bir mertlik gösterip insanların kanını döken, birçok masumumun ocağı-

nı söndüren bu işten sıyrılmalıydık. Bunu özellikle de Ahmet Bey çok istiyordu. Çünkü ailesini katleden insanların, kimlerin oyununa geldiğini kulağıyla duymuştu.

Peki, biz şimdi ne yapmalıydık?

Tabii ilk aklımıza gelen polis oldu. Henüz acemi ve toy olan biz, üzerimizdeki uyuşturucuları, en yakındaki polis karakoluna giderek emniyete teslim ettik. Maceramız da ondan sonra başladı. Meğer takip ediliyormuşuz. Bizi ertesi gün ele geçirdiler. Gözlerimizi bağlayıp bir kamyonetin arkasına attılar. Başımızda da acımasız, merhametsiz, yalvarmaktan ve yakarmaktan asla vicdanı sızlamayan bir katil koydular. Elindeki koca sopayla yaralamadığı, parçalamadığı, kanatmadığı, bir yerimizi bırakmadı. Adam resmen öldürmek için dövüyordu. Herhalde vurmaktan yorulmuş olacak ki, üzerimizi soydu. Eline bıçağı aldı, bıçağın ucuyla belimizden topuklarımıza kadar çizmeye, kesmeye ve âdeta sırtımızı lime lime doğramaya başladı.

Bu nasıl bir işkenceydi? Nasıl bir insanlıktı? Bu nasıl bir barbarlıktı? Herhalde ne Stalin'in komünist kasapları, ne de Hitler'in faşist fedaileri böyle bir zulüm yapmamıştır.

Ahmet Bey'in sesinin kesildiğini hissettim. Benim de gözlerim perdelendi, içim boğuldu. Artık nefes alamıyordum. Yavaş yavaş ölüme doğru gidiyorduk.

Üçüncü Bölüm

Ölüme götürülürken

RESUL BEY'İN ANLATTIĞI bu ürpertici sahnenin, daha dayanılmazını biz yaşamıştık. Pınar'ı asla yapmak istemediği bir çirkinliğe zorladılar. İkimiz de buna şiddetle karşı çıktık. Bunu yapmak isteyen ise uyuşturucu işinde emir aldığımız, güya büyüğümüz diyerek sözünü dinlediğimiz Rum asıllı biri idi.

Bizi kaldığı evin bodrumuna indirdi. Ellerimizi bağladı, çırılçıplak soydu. Üzerimize buz gibi sular döküp saatlerce yalvarmamızı, çırpınmamızı kahkahalarla seyretti. Pınar iç parçalayan bir feryatla bağırıyordu:

– Beni öldürün, artık yaşamak istemiyorum, diye.

Hangi acıma duygusuyla bu sese kulak vereceklerdi ki? İşte Pınar'ın böbreklerinin iflas etmesi o günün dayanılmaz soğuğu ve arkasından başlayan sancılarla ortaya çıktı.

Zehri hem bize yaptırıyorlar, hem de sattırıyorlardı. Parayı

alıp sefayı sürenler ise sadece kendileriydi. Aklıma geldikçe kendimi yiyip bitiriyorum. Hayata küsmemizin sebebi, bu pisliklerle bir daha yüz yüze gelmek istemeyişimizdendi. O yüzden isyan ediyorduk. Aynı film karelerini ortaklaşa paylaştığımız Resul Bey anlatmaya devam ediyordu:

– Artık herşeyden ümit kesmiş bir vaziyette, ölümümüzü beklerken bir anda müthiş bir sarsıntı oldu. Kamyonetin kapalı kasasında sağa sola çarptık ve takla üstüne takla atmaya başladık. Ne kadar yuvarlandık, ne kadar savrulduk bilemiyorum. Kendime geldiğim zaman, başımızda polisler, ellerimizi ve gözlerimizi çözüyorlardı. Bizi o halde görünce hayrete düşmüşlerdi.

Kamyoneti durdurmak istemişler; bizi götürenler de kurulan barikatı aşalım derken araba uçuruma yuvarlanmış. Şu yüce Allah'ın işine bakın ki, öldürülmek için götürülmüştük; lakin kurtulmuştuk. Bizi öldürmek isteyen eli kanlı katil ve şoför de orada can vermişti.

Hastanedeki tedavimiz çok uzun sürdü; hatta ilk müdahale ettiklerinde de bütün doktorlar şaşkınlık içinde kalmışlardı. Kendisine ömrümüzü borçlu olduğumuz bir doktor bize sahip çıktı. Onun sayesinde kurtulduk ve yeni bir hayat bulduk. O insan bizim maddî ve manevî babamız oldu.

TEKRARLANAN HİKÂYE

Karanlık güçlerin eline tekrar düşmemek için emniyet güçlerinin de yardımıyla önce kimlik değiştirdik, sonra da başka bir şehre gidip Dr. Mustafa Talha Bey'in yardımıyla okumaya başladık. Hayatın bu unutulmaz derslerinden sonra okula ve okumaya dört elle sarıldık. Ahmet'le birlikte okulun hem simitçisi hem de ayakkabı boyacısı olduk. Bir taraftan da kendimizi eğitim ve öğrenimimize verdik. Hepsinden de önemlisi

Dr. Mustafa Talha Bey, bizim ruh dünyamızı zenginleştiren ve manevî âlemimizi yeniden şekillendiren sohbetleri ve dersleriyle, bize huzur ve umut dolu bir âlemin kapısını açtı.

Artık kim olduğumuzu, niçin yaşadığımızı, yaptığımız yanlışları ve yapmamız gereken doğruları daha iyi anlıyorduk. Resul ve Ahmet Beyleri ölümden kurtaran bir doktormuş; hem de imanı bütün bir insan... Bizi de ölümden kurtaran bir doktor. O da dünyalar iyisi birisi. Âdeta tarih tekerrür ediyordu. Aynı film yeniden gösteriliyordu. Sanki adım adım aynı yolu izleyen insanlar bir aradaydık. Düşünene çok şeyler anlatan, çok mesajlar veren bir durumdu bu.

Lakin Pınar ve bende bunları yorumlayabilecek güç yoktu o zamanlar. Yeni bir başlangıç, yeni bir yaşam... Hayatı yeniden değerlendirmek, kendimizi sorgulamak... Çok, ama çok zordu. Ne zihnimiz, ne yüreğimiz, ne de psikolojimiz buna hazır değildi.

Bütün bu olumsuzluklara rağmen yeni bir başlangıç yapmayı, bu olayları yaşanmamış saymayı, kendimizi kötülüklerden uzak bir ömre adamayı çok isterdim; ama bu mümkün görünmüyordu. Bu, kuru bir ağacın diriltilmesi, bir ölünün yeniden hayat bulması gibi bir şeydi. Bunun olması için ruh ve bedenimizin yeni baştan yaratılması lazımdı ki, bu da olmayacak bir şeydi.

Hayatları, kendisine isyanlarla dolu geçmiş bu iki insana, Allah niçin yardım edecekti?

Öyleyse bu sırlı olayların anlamı neydi? Bunca olanlardan sonra üstüste yaşadığımız bu güzellikler niçin lütfedilmişti? Bu dünya iyisi insanların karşımıza çıkmasının sebebi neydi?

İçinden çıkamadığım bir zihin savaşındaydım. Sık sık, uzaklara dalıp giden Pınar da öyle olmalıydı. Acaba bu yeni bir yol muydu? Yeni bir ümit miydi? Yoksa kış ortasında bir bahar aldatmacasına benzeyen geçici bir nefes alma mıydı?

Bir türlü çözemediğim esrarengiz bir dünyanın içindeydim.

Bu doyumsuz, tatlı ve etkili sohbetin sonunda Ahmet Bey müsaade istedi. Bizi tek tek teselli ederek ayrıldı. "Sık sık görüşeceğiz" diyerek de gönlümüze su serpti. Bu da bize büyük bir moral oldu.

Aylardır bir saniye bile yalnız bırakmayan Resul Bey ve Medine Hanım yine yanımızdaydılar, herşeyimizle ilgileniyorlardı.

NE OLACAK ŞİMDİ?

Aylar süren hastane macerası nihayet sona ermişti. Servis doktoru:

– Haydi, geçmiş olsun, dedi. Bugün sizi taburcu edeceğim. Bari bundan sonra kendinize dikkat edin. Allah sizi bir mucize eseri kurtardı ve bir mucize ile de yaşattı. Siz buraya geldiğinizde, hayatınız konusunda ümidi yoktu. Bilesiniz ki, Yüce Allah her zaman bu şansı kullarına vermez. Bunun hikmetini iyi anlamak ve bu mesajı iyi okumak gerekir.

Biz üzerimize düşeni yaptık, siz de bundan sonra hayatla ilgili görüşlerinizi yeniden gözden geçirip gerekli dersleri almaya çalışın. Ölüm bir güzelliktir. Esas felaket, ölmek isteyip de ölememektir. Çünkü canı Allah verir, yine Allah alır. Unutmayın ki 'intihar' bir hayatın sonu değil, bir felaketin başlangıcıdır.

Doğru söylüyordu doktor bey. Görülmeyen bir elin bizi ölümün eşiğinden çekip aldığı apaçık ortadaydı. Bu ince ve ibretli olayı iyi değerlendirmemiz gerekliydi. İyi de bunu hangi kafayla yapacaktık? Bu lanet olası geçmiş, bizde irade mi bırakmıştı ki?

Salığımıza kavuştuk, taburcu olup hastaneden ayrılacaktık. Buraya kadar herşey çok iyiydi, ama bundan sonra ne olacaktı? Çıkıp da nereye gidecektik? Kime sığınacaktık? Bir taraf-

tan polis, bir taraftan da karanlık dünyanın acımasız katilleri... Bu, bile bile ölüme gitmek değil miydi? O zaman bizim hastaneden çıkıp sağlığımıza kavuşmamız, aslında bir özgürlük değil, bu felaketin devamıydı. Keşke tedavimiz bir ömür boyu sürseydi de burada emniyet içinde kalabilseydik.

Pınar, Resul Bey ve Medine Hanım benim odamdaydılar. Hep birlikte sabah haberlerini dinliyorduk.

Meclisten geçen bir kanunun "af"la ilgili maddeleri sayılınca Resul Bey sevinçle bize döndü:

– Haydi, gözünüz aydın, dedi. Artık sizi polis ve jandarma aramayacak.

Demek Resul Bey hakkımızda bilgi sahibiydi. Halbuki ona geçmişimizle ilgili çok yüzeysel bilgi vermiştik; fakat bizim nasıl bir suça bulaştığımızı, nasıl kirlendiğimizi ve intihara niçin sürüklendiğimizi biliyordu yahut tahmin ediyordu.

Bu iyi mi yoksa kötü bir haber miydi? Sevinmeli miydik, üzülmeli mi? Jandarma ve polisin takibinden kurtulmak, bir kurtuluş mu, yoksa vahim sonumuzun bir başlangıcı mı olacaktı? Yani bu af, bizi doğrudan doğruya gözü dönmüş vatan hainlerinin kucağına itmez miydi?

Hiç değilse polis veya jandarma bizi yakalayıp himaye altına alır da, can tehlikemiz olmazdı. Ya şimdi ne olacaktı? Çaresizlik diye buna denirdi herhalde. Hazırlık yapmaya başladık. Sekiz aydan beri bir aile gibi olduğumuz servisin doktorları, hemşireleri, teknisyenleri ve hasta bakıcıları ile tek tek vedalaştık.

Gözler nemliydi, hüzün dolu bir veda ile uğurlanmıştık. Biz de artık ağlayabiliyor, üzülebiliyorduk. Hâlbuki biz bunları çoktan unutup robotlaşmıştık. Demek ki, sekiz aylık hastane koşuşturmaları, o küllenen ve bastırılan duygularımızı yeniden tazelemişti. Bu iyiye mi, yoksa kötüye mi işaretti? Elbette ki kötüye...

Geçmişte yaşadıklarımız ve ölümün eşiğine gelişimiz bizi

duygusuzlaştırmıştı. İnsanî duygularla, çirkinlik ve kötülükle mücadele etmek öylesine zordu ki. Direnemiyor, kendini koruyamıyor ve günbegün o çirkinliğe bile isteye dönüşüyor insan. Peki biz şimdi, yeniden duygularımızın uyanışıyla önümüzde ki meçhul yolları nasıl adımlayacaktık?

HAYAT VE KALPLER TAZELENİR Mİ?

Hazırlanmıştık, fakat giyecek bir elbisemiz bile yoktu. Üzerimizdeki basit kıyafetler de kaza sonrasında parçalanmıştı zaten. Yalnızca Resul Bey'in ve Medine Hanım'ın temin ettikleri temiz pijamalar vardı. Pınar'la birlikte, "Ne yapacağız, ne giyeceğiz?" diye bir telaşa düşmüştük. Bir baktık ki Resul Bey ve Medine Hanım içeri girdiler. Yüzlerinde, yine eksik olmayan tatlı bir gülümseme vardı, ellerinde ise paketler...

– Bunları size aldık, dedi Resul Bey, poşetleri bize uzatarak... Umarız, üzerinize iyi gelir.

Pınar'la göz göze geldik. Doğrusu bu sahne hassas bir dokunuşla içimizde teşekkür ve iyiliğe dair bir şeyleri kıpırdatmış, duygulanmıştık.

İyilik!

Ah, o iyilik!

Yıllardır unuttuğumuz, adını bile anamadığımız iyilik!

Dilime dökülmeyen cümleler, içimi yakıyordu:

– Siz neden bu kadar iyisiniz? Bilmiyor musunuz ki, biz bunları hak etmiyoruz. Kötü bir hayatın çocukları nasıl bu kadar iyiliğe layık olur?

Bize alınan elbiseleri üzerimize giyince Pınar'la mahcubiyetten kendimizi zor tutmuştuk. Pahalı ve kaliteli giysiler yıllardır bizden uzaktı.

Birbirimize söyleyemesek de ikizimin aklından da geçenler sanıyorum ki aynıydı:

– Acaba dışımız gibi, içimiz de böyle yenilenebilecek mi, tazelenecek mi, parlayacak mı?

Karşımda duran, bir ayağını ve bir elinin birkaç parmağını kaybetmiş, ayağı protezli, uzun boylu, zarif duruşlu, ciddi ve parlak yüzlü Pınar'ı ilk defa keşfediyormuşum gibi hayran hayran izlemeye başladım. Meğer insanca duyguları çoktan unutmuşuz biz; ama bir bacağını kaybetmiş olmasının sızısı, içimde ok gibi duruyordu. "Keşke onun değil de benim elim ayağım kopsaydı!" diyerek kahroluyordum. O, pırıl pırıl ruhuyla asla bunları hak etmemişti çünkü. Esas suçlu ve ceza görmesi gereken bendim. Hele Pınar'ın o ışıldayan tatlı bakışlarla beni baştan aşağıya süzmesi, o ilk tanıştığım günleri hatırlattı bana.

"O günü hasretle mi, yoksa nefretle mi anmalıyım?" diye sordum kendime.

HAYATA MEYDAN OKUMAK

Pınar'la tanıştığımız o ilk gün aklıma gelince dalıp gittim.

O sahneyi kim bilir kaç kez tekrar etmiştim zihnimde, en sevdiğim film gibi.

Babam çok zengindi. Onun için çok rahat ve çok sorumsuz büyümüştüm. Hiçbir şeyin hesabını vermedim, hiçbir harcamam da kısılmadı. Zaten aile düzenimiz de oldukça dağınıktı. Elde, cepte para çok olunca kimin ne yaptığı da belli olmuyordu. Babamla ilgili dedikodulara alışmıştık. Zaten benim adım da her gün bu tür haberlere konu oluyordu, ama ablamla ilgili duyulan bazı olaylar evde gerginlik yaşatmıştı.

Bu yüzden Sevda ablam evi terk etti; ne yazık ki, çok sürmeden aldatılmış ve kandırılmış bir halde eve döndü. Yine de annem ve babam kucak açtılar. Fakat ablam buna dayanamadı, hayatına son verdi.

İşte bir çivi gibi çakılan intihar fikri de zihnime o zaman yerleşti. İnancı zayıf insanların hayattan bezdikleri zaman başvuracakları bir kurtuluş yoluydu. O olayla saplandı kaldı içime. Bunun için de bizim intihar girişimimiz, ablamdan kalan kötü bir hatıraydı.

Ablamın intihar olayı, zaten dağılmış durumdaki ailemizde daha büyük bir gerginlik meydana getirdi. Bir türlü anlaşamayan anne ve babam bu konuyla ilgili birbirlerini suçladılar. Maalesef bu çatışma, onların ayrılığına sebep oldu.

Bu can sıkıcı olaylar beni de çok etkiledi. Büsbütün ailemden koptum ve kendime ait yeni bir hayat oluşturmaya çalıştım; ama iyi bir aile eğitimi alamamış olmam ve manevî değerlerimin de çok zayıf oluşu, beni her türlü tehlikeye açık hale getirdi.

Zengin bir aile çocuğu olarak başladığım hayat, bir süre sonra beni, kuruşa muhtaç, meteliksiz bir sokak serserisi yaptı. Bu da hayatımın sonu belirsiz bir maceraya sürüklenişi demekti.

Başıboş bir genç olarak dilediğim gibi yaşamak ve ayakta kalmak istiyordum. Bunun anlamı ise açlıktı. Helal/haram demeden ne koparabilirsem onunla hayatımı sürdürecektim. Halk deyimiyle 'sokaklarda sürten bir genç' haline gelmiştim. Bundan dolayı da işletme fakültesi bir türlü bitmek bilmiyordu.

Bütün bu baş belası olumsuzluklara bir yenisi daha eklenmişti. Maalesef annem, girdiği şeker komasından çıkamamıştı. Babam ise bütün zenginliğini, dağınık hayatı yüzünden kaybederek bir huzurevine yerleşmişti. Tabii ki bunca acıdan sonra nasıl bir huzur bulacaktı bilemiyordum.

Ben, bu koskoca hayatta yapayalnız kalmıştım. Ayaklar altında ezilmemek, horlanmamak ve her olay karşısında pes etmemek için sırtımı güçlü yerlere dayamak zorundaydım. En

azından o günün kafasıyla öyle düşünüyordum. Ne yazık ki bazı karanlık ilişkilerim de bu üstüste gelen kötü olaylar sonucu oluştu.

Elimde silah, arkamda bir güç, herkese meydan okumalıydım ve öyle de oldu, ama bu meydan okumanın, 'hayatıma meydan okumak ve onu katletmek' demek olduğunu çok geç anladım ve o zaman da herşey bitmişti.

Dördüncü Bölüm

Şark kızı

UZUN BOYLU, ESMER TENLİ, gözlerinde saflığın pırıltıları oynaşan, her davranışına mest edici bir hanımefendilik işlenmiş Şark Kızı Pınar'la o günlerde tanışmıştık. Okumak hevesiyle büyük şehrin keşmekeşinde ayakta durmaya çalışan terbiyeli bir aile kızıydı. O kadar dürüst, o kadar temiz ve o kadar geleneklerine bağlı bir öğrenciydi ki, onun bu hale gelmesine sebep olduğum için hem kendime hem de o çirkin olayların müsebbiplerine lanetler yağdırıyorum. O her ne kadar "Bu işte senin suçun yok, ben seni affettim" dese de ben kendimi affedemiyordum. Vicdanımdaki gizli sızılar beni kemirmeye devam ediyordu.

Pınar'ın öyle bir sadakati; sevgisine, aşkına ve sözüne öyle bir bağlılığı vardı ki, benim gibi milyonlarca insanı üstüste koysak yine de ona yetişemezdik.

Nasıl unuturum o ilk günü! Daha o ilk gündeki verdiği sözü ve sözünü tutmak için gösterdiği o fedakârlığı... "Kız sen

nereden geldin? Yoksa bir melek misin?" demekten kendimi alamamıştım.

Yıllardan beri bir türlü bitiremediğim okuluma gitmiştim. Niyetim okul falan değil, okulu bahane ederek oradaki gençlerle diyalog kurup onlara uyuşturucu pazarlamaktı. Ne kadar istemeseniz de, vicdanınız kanasa da, bir kez bulaştınız mı kurtuluşu yoktur bu işin.

Ya her gün yeni gençler yakalar, onları zehirlersiniz ya da kendinizi zehirleyip o vahim sonla buluşursunuz. Ne acı bir gerçekti bu: Ölmemek için öldürmek zorunda olan bir insandım ben.

O gün okulda birtakım çalışmalar yaptım, yeni arkadaşlar edindim. Başka bir ifadeyle yeni gençler buldum. O günün Cuma olduğunu da fakültenin zemin katında bulunan mescide doğru kalabalık bir öğrenci grubunun gidişinden anlamıştım.

O grubu görünce "Demek ki, dünyayı bozmak, ülkeyi karıştırmak ve gençleri zehirlemek isteyenlerin yaptığı onca çalışmanın yanında, insanları düzeltmek için gayret gösterenler de var" diye geçirmiştim içimden. Her ne kadar dinle, Allah'la, kulluk görevi ile uzaktan yakından bir ilişkim olmasa da "Keşke bu insanlar başarılı olsalar da toplumun huzurunu bozan bu yanlışlıkları düzeltebilseler... Belki de o zaman ben de kurtulurum" diye düşündüğümü hatırlıyorum.

İlgisizlik duyduğum camiye, namaza ve duaya karşı bir kıpırdama oluşmuştu içimde. Bunca zararlı alışkanlığa bulaştığımı hiç düşünmeden; hatta namaz için temiz olma şartı hiç aklıma gelmeden, ben de kalabalığa karışmış, öğrencilerin tıklım tıklım doluştuğu mescitte bulmuştum kendimi.

ŞU ALLAH'IN İŞİNE BAK!

Bu namaz başka bir namaz olmuştu. Belki de hayatımda utanarak, sıkılarak yüzüm kızararak kıldığım ilk namazdı. Ken-

dimi bir anda o mistik havanın büyüleyici atmosferinde bulunca "Bu kadar temiz ve dürüst insanlar içinde ne işim var?" diye düşünmüştüm. Düşünmek de ne demek, bir anda heyecanlanmış, paniklemiş; hatta ürkmüştüm. Derhal kendimi en arka safa atıp bu utanç ve ikiyüzlülük havasından kurtulmak istemiştim.

Bugün kadar net hatırlıyorum o anları:

Namaz bitene kadar içim içimi yedi. Öylesine bunaldım ki sanki hava basıncına dayanamayan bir balonun son limitindeki gerginliğini ta yüreğimde hissediyordum.

İçimde bir tufana dönen basınca; ancak namaz sonuna kadar dayanabildim. Bir an, ılık bir şeyin burnumdan aşağı doğru akmaya başladığını hissetim. Damarlar o basınca dayanamamış, kan âdeta fışkırıyordu. Kendimi dışarı zor attım ve mescidin önündeki banka oturdum. Üzerimde mendil olmadığı için her tarafım kana bulanmıştı.

Az sonra bayanlar mescidinden çıkan bir grup örtülü kız, benim yanımdan geçerken dikkatlerini çekmiş olacağım ki, halime acıyıp benimle ilgilenmek istediler.

İçlerinden biri, mendil uzattı, çok sıcak ve içten bir acıma duygusuyla:

– Geçmiş olsun, dedi. Belki de beni teselli etmek için bir de yorum yaptı: Havalar sıcak, ondan olmalı...

O esnada göz göze geldik. Allahım neydi o güzellik, sanki bir anda yüreğime yıldırım düştü. "Aşka, meşke inanmam" diyordum önceleri, o bir an, bu düşüncemi de yıktı geçti.

İLK AŞK

Boyu, duruşu, davranışı, güzelliği ve hanımefendiliği yüreğimi yerinden oynatmıştı. Hele o örtüler içinde melekler gibi duruşu, tek kelimeyle beni kalbimden vurmuştu.

Ayrılmak üzereyken bir anda parlayan duygularımı frenleyemedim ve ardından fırladım:

– Çok sağ olun hanımefendi, dedim. Adınızı bile bilmiyorum, ama zahmet ettiniz. Bu iyiliği bana yapan kızı tanımak isterdim.

Mahcup bir eda ile hafifçe gülümsedi, inci gibi dişleri gözüktü.

– Estağfirullah, dedi. Ne yaptım ki? Sadece bir paket mendil verdim. Helal hoş olsun.

– Ben bu fakültede öğrenciyim. Üçüncü sınıftayım, adım Ümit, diyerek elimi uzattım; ama elim boşlukta kaldı.

Başı örtülü mescitten çıkan bu kızın bu davranışına alınmadım. Bilakis daha çok memnun oldum. Bu koca şehrin pislikleri içinde pırıl pırıl, kişiliğini korumuş, sıradışı bir kız vardı karşımda.

Bu Anadolu güzeline rica ettim:

– Adınızı söylemek istemiyorsunuz, bunu anladım. Peki, sizi nasıl bulabilirim, hiç değilse bunu söyleyin.

Çok sıkılgan ve kararlı bir tavırla:

– Buna gerek yok, dedi.

– Ne olur, dedim yalvararak. Bu güzel karşılaşmayı burada bitirmeyelim. Sizin gibi bir insana çok ihtiyacım var. Bu karşılaşmanın bir anlamı olmalı. Siz gelmeseniz de yarın yine burada bekleyeceğim, hem de akşama kadar.

O yürüyüp gitmişti.

Duydu mu, duymadı mı, bilmiyorum. Cevabı evet mi oldu, yoksa hayır mı; onu da bilmiyorum. Bildiğim bir şey vardı ki, bugüne kadar karşılaştığım ve dostluk kurduğum kızlardan çok farklıydı. Onunla tanışmak istemiştim ve asla bir artniyetim de yoktu. Bize bu konuda defalarca talimat verilmişti:

"Kızlarla aşk ilişkileri yasak! Gönül işi, işimizin ciddiyetini bozar. Onları dağıtımda kullanın, tamam. Yoksa sizi gevşetir-

ler ve işinizi aksatırlar. Daha da kötüsü yaptıklarınızı öğrenirlerse, çabuk deşifre olursunuz."

Olsun. Bunca kesin talimat ve ısrara rağmen bu kızla tanışmaya değerdi. Bugüne kadar hiç yaşamadığım, yıldırım aşkı dedikleri şey, buydu herhalde. O gece sabah olmadı. Erkenden mescidin önüne gittim, ama gelmedi. Fakat fakültede benimle birlikte çalışan kızları buldum ve gerekli bilgiyi onlardan aldım:

– Çok çalışkan, zeki ve güvenilir bir kız...

Dürüstlüğü, mertliği ve kendine özgü kapalı bir hayat anlayışı olduğu için arkadaşları ona *Şark Kızı* derlermiş. O, okuldan ve başarıdan başka bir şeyi düşünmezmiş. Birçok genç ona yaklaşmak istemiş; ama asla taviz vermemiş.

Ailesi çok fakirmiş ve aynı fakültede okuyan bir de erkek kardeşi varmış. İkisi de hafta sonu çalışıp harçlıklarını çıkarıyorlarmış. Birbirine tutunan bu iki kardeşin, bir an evvel okullarını bitirmekten başka bir gayeleri yokmuş.

Beyaz işini yapan başka arkadaşlar, Pınar'ın Halil adındaki erkek kardeşiyle diyalog kurmuşlar. Dürüstlüğü ve şüphe çekmemesi nedeniyle onu kullanmak istemişler. Bunun için de çocuğun birkaç kez polisle başı derde girmiş. Ben de bunu vesile ederek çocukla tanıştım ve onu arkadaşlarının elinden kurtardım. Durumu ablasına anlatmış, tabii ki o da çok memnun kalmış. Bunu vesile ederek de birlikte bir yemek için onları davet ettim. Yer olarak da daha muhafazakâr insanların devam ettiği güzel bir lokantayı seçtim. Bize özel servis yapmaları için garsonları önceden uyardım.

YÜREĞİMİN ÇAĞLAYANI; PINAR

Buluşma anı tam bir 'şok'tu. Pınar, bir anda beni karşısında görünce öylesine şaşırmıştı ki, "Aaa, siz miydiniz?" dercesine

hayretler içinde kalmıştı. Kardeşinin yanlış anlamaması için de derhal açıklama yaptı.

– Halil, dedi. Bu bey mescitten çıkmış ve burnu kanıyordu. Ona bir paket mendil vermiştim. Ayaküstü tanıştığım bu insan, demek seni polislerin elinden kurtaran kişi ha?

Vah, Şark güzelim, vah! Vah, zavallı Anadolu'nun temiz ve dürüst kızı... Şu iyi niyete bakın ki, bana namaz kılan birisi olarak acımış ve yardım elini uzatmıştı. Bu iyi niyetinin, kendisini nasıl acımasız bir hayatın kurbanı edeceğini bilseydi eminim ki, beni oracıkta terk edip giderdi.

– Biz okumak için geldik dedi, benim ısrarla anlatmalarını istememe üzerine. Ülkemizin doğu kısmından, Şark'tan... Annem ve babam, ata geleneği alarak bizim yaşadığımız yerlere Şark derler. Biz de onlardan alışmış olmalıyız ki aynı biçimde ifade ediyoruz.

– Peki, doğduğunuz şehir ve oturduğunuz yer?

Bu sorum cevapsız kalmıştı. Özel bilgiler vermek istememiş, ben de zorlamamıştım. Bu çalışkan ve artniyetsiz iki kardeşle sık sık görüşmeye başladık. Her ne kadar onlar istekli olmasalar da ben rasgele karşılaşma süsü vermek için çok ince planlar yapıyordum. Dostluğumuz, samimiyetimiz bu şekilde gittikçe arttı. Hele Halil'e bir ağabey rolü oynamam, onları çok mutlu ediyordu.

ESMER GÜZELİ

Şark Kızı'nın gönlünü çalmak için neler yapmamıştım ki? Tesadüf süsü vererek planlı bir şekilde defalarca karşısına çıkıyordum. Her seferinde de kendimi dini bütün bir genç olarak tanıtmayı ihmal etmiyordum. Aylarca köşe bucak onu izledim, defalarca hem kardeşinin başını belaya soktum, hem de beladan kurtararak gözüne girmek istedim.

Her fırsatta onun kutsal saydığı herşeye hayranlığımı belirtiyordum. Nihayet esmer güzeli *Şark Kızı*'nın, bütün direnmesine ve engellemesine rağmen kalbini çalmayı başarmıştım. Artık aramızda duygusal bir bağ oluşmuştu; ama Pınar asla ölçüleri kaçırmıyor, benimle yalnız kalmıyor, kendisini ve ailesini utandıracak bir şeye yanaşmıyordu.

Bizim bu ilişkilerimizin boyutunu öğrenen patronlar, beni birkaç kez uyardılar. Bir an önce bu gönül bağını bitirmemi istediler. Deşifre olmam ve görevimi aksatmamdan korkuyorlardı. Bunun için de beni engellemek istiyorlardı.

Benim bu işi yaptığımı ne Halil, ne de Pınar bilmiyordu. Yalnız Halil'i yeniden kıskaca almaya başlamışlardı. Bu yolla, bana da gözdağı vermek istiyorlardı.

Nihayet Halil de benim durumumu anlamış ve ablasına anlatmıştı. Ben de:

– Eskiden böyle şeylere bulaştım; ama şimdi yapmıyorum, diyerek ikna ettim Pınar'ı. Bu iki temiz genç de benim gibi bir insanın sözüne inandılar. Nerden bilsinler, bulaşmadığım yanlışların kalmadığını? Herkesi kendileri gibi dürüst zannediyorlardı.

Kendimi, dindar, geleneklerine bağlı bir genç olarak tanıttığım Pınar'a evlilik konusunu açtım. Önce yanaşmadı ve reddetti. Daha sonra ise okul bittiğinde ailesini ikna edebilirse olabileceğine dair açık bir kapı bıraktı.

Zehir tacirlerinin sözlerini dinlemeyip bu ilişkileri sürdürünce korktuğum başıma geldi. Beni bir bodruma kapattılar, sabaha kadar işkence yaptılar. Sağ ayağıma da iki kurşun sıkıp çekip gittiler. Bu onların son uyarısıydı. Bunu çok iyi biliyordum. Üç-dört gün Pınar'ı aramadım. Daha sonra da onu hastaneye çağırdım. Benim halimi görünce ne kadar üzüldü, anlatamam. Artık gönlünde kopmaz bir yer işgal ettiğimi çok iyi anlamıştım. Benim için saatlerce gözyaşı dökmüştü.

Bu samimi ve pırıl pırıl kızın, bu temiz hislerini ve sevgisini asla hak etmiyordum. Çoğu zaman da Pınar'a yazık ettiğimi düşünüyor, bu saf ve geleceği parlak kızı bırakmayı bile aklımdan geçiriyordum; ama ah, şu gönül! Ne söz dinliyor, ne de mantık.

– Beni zehir işine zorladılar, ben de kabul etmeyince bu hale getirdiler, dedim. Dünya iyisi, altın gibi bir kalbe sahip bu kız inandı tabii...

Ben hastanede yatarken Halil'i yine sıkıştırmışlardı. Halil de:

– Sizi şikâyet ederim, deyince korkmuşlar ve "Bizi ele verecek" diye, maalesef bu tığ gibi delikanlıyı, acımadan öldürmüşlerdi; hem de bir araba kazası süsü vererek.

Ailesi gelmiş, cenazeyi alıp gitmişti. Zaten imkânsızlık içinde boğuşan bu gariban insanlar, olayı da takip edip üzerine gidememişlerdi.

İşi Allah'a havale edip memleketlerine dönmüşlerdi.

Pınar yıkılmış, kendini büsbütün kaybetmişti. Benim on gün sonra haberim oldu bu olaylardan. Pınar'ı aradığımda hıçkırıklara boğuluyor, bir türlü konuşamıyordu. Her ne kadar olaya bir kaza süsü vermişlerse de Pınar bu işte bir bit yeniği olduğunu seziyordu. Onun için telefonda:

– Bu hainler, vicdansızlar sana da zarar verebilirler, kendine dikkat et, diye yalvarıyordu.

Ortamın bu şekilde gerilmesi yüzünden, ailesi Pınar'ı okuldan almak istedi. Ona da zarar gelir endişesi içindeydiler.

Ben bu durumu fırsat bilerek Pınar'ın ailesine gittim. Kendimi tanıttım ve Pınar'ı babasından istedim. Önce ailesi buna şiddetle karşı çıktı. Çok anlayışlı ve çok babacan bir insan olan babası en sonunda ikna oldu.

– İkiniz de evladımsınız, dedi. Bari birbirinize destek olun, kötülüklerden birlikte korunun. Okul bitince de düğününüzü

yaparız. Oracıkta bize bir imam nikâhı kıydı. Evlenene kadar bacı-kardeş gibi olmaya dair bizden söz almayı da ihmal etmedi. Daha sonra da Pınar'la birlikte döndük.

O zaman işim daha da zorlaştı. Pınar, beni dindar, okuyor ve dürüst bir insan olarak biliyordu. Bunların böyle olmadığı bir bir ortaya çıkacaktı. Peki, bu durumda ne olacaktı? Daha da kötüsü, bizim birbirimizden vazgeçemediğimizi, o acımasız insanlar duyunca ne yapacaktık?

Benim zaten kurtuluşum yoktu artık. Peki, Pınar'ı nasıl koruyabilirdim? Onu nasıl bu kirli hayata bulaştırmadan taşıyabilirdim? Gerçi benim gibi bir insanın sözüne güvenilmezdi; ama ailesine söz vermiştim. Hiç değilse bu sözü tutmalıydım, fakat nasıl?

Ah, Pınar ah! Senin gibi hanımefendi bir kız daha var mıydı acaba? Onun taşıdığı sevginin, aşkın ve sıcaklığın bir örneğini daha yaşayan oldu mu bu dünyada?

Bir anne gibi üzerime titriyordu. Bütün dünyası benimle ilgiliydi. Artık kendi hayatını bıraktı, bana bir şey olacak diye uykuları kaçıyordu.

Pınar'la dinen evlendiğimiz halde, babasına verdiğimiz sözden dolayı, asla sınırları aşmıyor, yalnızca el ele tutuşup yüreğimizin sevgisini dindiriyorduk; ama şu bir gerçekti ki, bu asalet ve edep timsali *Şark Kızı*'na, layık değildim. Belki de işlediğim en büyük günah buydu.

Pınar'la birlikte ev tuttuk. Tabii ki bu kolay olmadı. Onu ikna etmek için bütün şartlarını kabul ettim. Düğüne kadar her türlü mesafe korunacaktı. Birlikte kalmayı ise etrafımda kol gezen tehlike için istedim. Her an 'insan kanı emen caniler' başımıza çullanabilirlerdi.

Bu yüzden son günlerde, şehri terk edip bu vahşi oyundan kurtulmayı ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım.

Hayatım bir çıkmaza saplıyken böylesine melek bir kızın

gelip hayatımı düzeltmesi büyüleyiciydi. Bu güzelliğin bozulmamasını ve tekrar eski günlere dönmemeyi istiyordum. Bunun için yaklaşık altı aydan beri de işe çıkmıyor, kaçıyordum.

Beni çok aramışlardı. Nihayet bir akşamüstü kapıya bir araba dayandı. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

Beni ve Pınar'ı aldılar, arkadaşlık havasıyla son model bir arabaya bindirdiler. Pınar'ın meraklanması üzerine de:

– Yenge size bir sürpriz yapacağız, diye açıklama yaptı, arabayı kullanan Sarı Kenan, yılışık ve yapmacık bir tebessümle... Duyduk ki evlenmişsin, biz de arkadaşlarla birlikte size balayınız için en lüks otelin kral dairesini kiraladık. Birkaç gün orada misafirimiz olacaksınız.

Benim tertemiz niyetli, saf ve pak düşünceli Pınarım bu sözleri gerçek sanarak:

– Ağabey, çok zahmet etmişsiniz, dedi. Buna ne gerek var. Biz nişanlıyız, henüz evlenmedik ki...

– Olsun yenge, evlendiğiniz zaman da daha lüks bir yere götürürüz sizi.

Akıl ve kalplerde en ufak acıma duygusu kalmamış bu insan avcıları, adım adım bizi ölüme götürüyorlardı, ama bunu asla Pınar'a belli etmiyordum. Etsem de kurtuluşumuz yoktu artık. Hiç değilse felaket anına kadar bunu bilmemeliydi.

Şehrin beş yıldızlı bir otelinin önünde durduk. İçeri girdiğimizde gerçekten bir kral dairesinin ayrılmış olduğunu gördük. Demek ki, felaketin boyutu da kral dairesine yakışır olacaktı.

O gece... Bir türlü kendimi çekip alamadığım o dehşet gecesinin uykusundan, Pınar'ın birkaç kez "Ümit, Ümit!" deyişiyle kendime geldim.

– Herkes hazır, bizi bekliyorlar, taburcu oluyoruz, diye sesleniyordu Pınar.

Hastane kapısına birlikte çıktık. Orada bir baba ve anne şefkatiyle aylardır bizi bırakmayan Resul Bey ve Medine Ha-

nım'a veda edecektik. Onlar bize yardım etmenin vicdan rahatlığı içinde evlerine dönecekler, biz de yine her gün onlarca genci yutan hayat ateşinin içine dalacaktık.

İçimdeki adı konmamış bir ses, bir türlü susmuyor, bağırıp feryat ediyordu:

– Yok mu bizi kurtaracak?

Ben de o sese karşı sürekli cevap veriyordum:

– Niçin kurtarsınlar? Kurtuluşu iyi, temiz ve dürüst insanlar hak eder. Ya biz?

Beşinci Bölüm

Şaşırtan gelişme

HASTANENİN ÖNÜNE ÇIKTIK. Resul Bey ve Medine Hanım'a ait olduğunu anladığımız, muhtemelen bize çarpan otomobil, sürücü tarafından hazırlanmış, kapıları açık bekliyordu.

Resul Bey sıcak bir ses tonuyla:

– Buyurun, dedi. Şu araca bineceğiz.

Bir anda afalladım.

– Biz de mi, diye hayretimi gizleyemeyerek sordum.

– Ne demek biz de mi? Elbette, birlikte gideceğiz.

Sanki saniyeler içinde karanlık ömür dehlizimizin ta ucunda küçük bir ışık parıldadığını hissettim. Bu ışık asla hayalimden geçmeyen bir güzelliğin habercisi gibi birkaç kez yanıp söndü.

Resul Bey'in bu teklifinin ne anlama geldiğinin yorumunu yapmak ister gibi Pınar'la göz göze geldik. Bu ikimizin de için-

de uzak bir ihtimal gibi görünse de kurtuluşumuz için güçlü bir ümit oluşturmuştu. Resul Bey, omuzlarımdan, Medine Hanım da Pınar'ın kollarından tuttu. Zoraki adımlarla otomobile doğru yürümeye başladık.

Ben bu bilinmez bilmecenin içinden çıkmak ve minnetimi bildirmek için:

– Resul Bey, dedim. Yeter artık bizi taşıdığınız. Size bundan sonra yük olmak aklımızın ucundan bile geçmezdi. Bizi bırakın siz. Görüyorsunuz, çok iyiyiz, kendimizi taşıyacak hale geldik artık.

Resul Bey çok anlamlı bir bakışla son cümleyi yorumladı:

– Sizin kendinizi taşıdığınıza inandığımız gün, sizi uğurlarız; ama şimdi o seviyeye henüz gelmediniz. Bu kadar yorucu ve zor günlerin ardından, sizi biraz misafir etmemiz gerekiyor. Hem Pınar Hanım'ın protezi yeni, biraz alışması lazım.

Duyduklarımıza inanamıyorduk. Sık sık Pınar'la göz göze gelip ne yapacağımızı, nasıl bir tepki vereceğimizi, nasıl teşekkür edeceğimizi düşünüyorduk. Tam bir şaşkınlık içindeydik.

Hayatımda asla ama asla rastlamadığım bu iyilikler, beni gerçekten hayrete düşürmüştü. Bu insanların, yol kenarına atılmaya layık olan bize, engin bir şefkat ve doyumsuz bir sevgiyle kucaklarını açmış olmalarının sırrını bir türlü anlayamıyorduk.

Son kez, Pınar'la birlikte itirazlarımızı sürdürdük:

– Siz bizi tanımıyorsunuz. Biz zararlı insanlarız. Korkumuz, bu zararın size de bulaşmasındandır. Bu iyiliklerinizin altında zaten eziliyoruz, bunu sürdürmenin anlamı yok. Eğer bize iyilik etmek istiyorsanız bırakın, biz alıştığımız bu hayatla vuruşmaya devam edelim.

Resul Bey kolumdan tutarak daha kuvvetlice çekti.

– Önce sizi eve götürelim. Şöyle güzel bir istirahat edin. Bütün bunları tek tek konuşuruz.

Daha fazla itiraz da edemedik. Çaresiz bindik arabaya.

Ne gariptir ki, önüne atladığımızda bizi ezip geçen bu otomobil, sanki özür diler gibi bizi bağrına basmıştı, taşımaya hazırlanıyordu. Bize çarpan, iki dünyalar iyisi insan da ana-babamız olmuş, huzurumuz ve mutluluğumuz için çırpınıyorlardı. Ah, biz de bütün bunlara layık olsak, gam değildi. Ama biz nerede, yapılan bu tarifsiz iyiliklere layık olmak nerede?

Araba hareket etti. Çok iyi tanıdığım bu şehrin, itibarlı insanlarının oturduğu lüks bir semte varmıştık. Biz yıllar yılı paralı gençlerin peşinde uyuşturucu çalışması yaptığımız için buraları iyi biliyorduk. Belki de bu evlerin kapısından yüzlerce kez geçmiştim. Nice masum ve temiz gencin, bizim ihanetimiz sonucu hayatları cehenneme dönmüştü. Bizim için çok tehlikeli olan bu yerlerde kalmak, hayatımızı her an tehlikeye sokabilirdi.

EMNİYET VE HUZUR

Çok iyi tanıdığım bir sitenin önünde durduk. Resul Beylerin evleri, apartmanın en üst katında bir dubleksti. Ufku yemyeşil bir ormanlığa açılan, insanın birkaç dakikada ruhunu ve gönlünü serinleten bir yerdi.

– Sizi bir müddet burada misafir edeceğiz, dedi Medine Hanım. Birkaç ay sonra da başka bir şehre taşınacağız. Resul Bey, çok iyi tanındığımız buralarda zarar görmememiz için böyle bir plan yaptı.

Bakın şu inceliğe, şu düşünceye, şu şefkate! Bu iki asil insan sanki kalbimizi okuyordu. Bizim emniyetimiz ve huzurumuz için neleri düşünüyorlardı? Demek ki, toplumun yerle bir olmamasının bir sebebi varmış. Demek ki, dünyanın dengesi onca kötülüğe rağmen bu iyiliklerle sağlanıyormuş.

Bizim gibi basit ve sıradan insanlar için yapılan şu fedakâr-

lıklığı anlamak yaşadıklarımız ve karşılaştıklarımızla düşünülünce pek kolay değildi. Düşündükçe aklım almıyordu. Zaten bu yüzden, bize yapılan iyilikler karşısında ezilip utanıyorduk ya? Onlara olan hayranlığımı dile getiremiyordum; ama içimden neler geçiriyordum:

– Siz ne temiz insanlarsınız! Siz ne kadar dürüst ve insan sever kişilersiniz! Siz melek misiniz, evliya mısınız, nesiniz? Dilerim ki, sizin gibi insanların sayıları hızla artar da bizim gibi topluma mikrop saçan insanları da temizler ve paklar. Yoksa bu toplum başka türlü asla düzelmez.

Dubleks evin ikinci katındaki odayı bizim için döşemişler. Banyosu, tuvaleti içinde olan bu büyükçe oda, sanki dünyanın en huzur veren parfümleriyle yıkanmıştı. Mis gibi kokuyor, oluşturulan mistik bir hava insanı etkiliyordu. Ruhları ve gönülleri rahatlatan bu mekânda, etkileyici bir atmosfer oluşturulmuştu. Böyle bir yerde bugüne kadar geceleme şansımız hiç olmamıştı. Belki görünüşümüz temizdi, ama içimiz öyle kararmıştı ki, buradaki doyumsuz huzurdan ne kadar tat alabilecektik bilemiyorduk.

Lüks bir otelin kral dairesinde ağırlanıp felaketlerin en ağırını yaşadığımız o gecenin, bu geceye benzememesini diliyordum.

O gece Pınar'la Cehennem hayatı yaşamıştık çünkü. Belki yer yumuşak, oda rengârenk, yataklar birinci sınıftı; fakat gördüğümüz ihanet de tarihe geçecek kadar vahimdi.

Altıncı Bölüm

Ömür törpüsü bir gece

O GECE!

Yaşanmamış olmasını dilediğimiz o gece. Binbir keşke ile ömrümüzün üzerine kabus gibi çöken ve genç yaşımızda yaşamaktan bıktıran yaşanmışlık... O gece hayata bağlandığımız düğüm çözüldü. O gece koptu içimizdeki yaşama sevinci. Pınar'ın masumiyeti o gece hasar gördü. Benim ve onun dürüst yanlarımız, iyi taraflarımız, tertemiz umutlarımız o gece silindi.

Ah, o gece!

Yine takılmıştı işte aklım o geceye. Eğer o gece yaşanmasaydı, belki de ölüm kusan o hayattan kurtulup çıkabilirdik.

O gece, servisler, ikramlar, tebrikler, telefonlar bir türlü bitmiyordu. Bu tıpkı kurbanlık koyunun eti için beslenmesine benziyordu. İyi hazırlanmış bir senaryoydu.

Odada bir tane çift kişilik yatak vardı. Pınar:

– Ben bu şekilde yatamam, dedi.

Hassasiyetini bildiğim için de ısrarcı olmadım.

– Peki, dedim. O zaman sen yatakta yat, ben yere battaniye serer, orada yatarım.

– Hayır, olmaz dedi. Yer soğuktur belki, hastalanabilirsin. Yerde ben yatayım.

– Allahım, diyordum içimden. Ben böyle sevilmeye layık mıyım? Pınar'ın sevgisi ne kadar samimi, ne kadar saf...

Bu *Şark Kızı*'nın hali beni öylesine etkiliyordu ki, eğer hayat normale dönse, eminim ki, beni de o başıboşluktan çekip alacak, belki de kendi manevî dünyasındaki güzelliğe kavuşturacaktı.

İçimdeki heyecan, tedirginlik gittikçe artıyor, her an başımıza bir felaket gelebileceği ihtimali yüreğimi ağzıma getiriyordu.

Çok sürmeden de telefon geldi zaten. Otelin resepsiyonundan aradı bir görevli.

– Sizi aşağıda bekliyorlar beyefendi, dedi.

Anlamıştım, ama Pınar'a bir şey belli etmedim.

– Herhalde arkadaşlar, dedim. Bu gece bizi rahat bırakmayacaklar. Balayı sanıyorlar. Gideyim bakalım, ne diyorlar?

Fazla kalmam, dönerim. Üzerimi giyindim. Bana bir zarar vereceklerini anlamıştım, ama Pınar'la ilgili herhangi bir kuşkum yoktu.

En azından "Bir bayana dokunmazlar" diye düşünüyordum. Aşağıya indim ki; Sarı Kenan, Zenci Eyüp ve Çil Celal...

Sırıtarak beni bekliyorlardı.

– Hayrola arkadaşlar, dedim, gecenin bu saatinde?

– Yok öyle yağma, dedi Çil Celal. Biz arkadaşımızı böyle özel bir gecede mışıl mışıl uyutmayız. Biraz eğlenelim dedik, belki mutluluğun bize de bulaşır.

Yüzlerinde en ufak bir samimiyet yoktu. Niyetlerinin de eğlenmek olduğu tamamen yalandı; ama bu tezgâhın sonun-

da bir felaket olacak diye de yüreğim her an bin parçaya bölünüyordu sanki.

Oturduk. Havadan, sudan konuştuk. Bir şeyler yedik içtik. Aradan bir saat geçti. Çil Celal'in telefonu bir defa çaldı, sonra hemen ayağa kalktı.

– Haydi, arkadaşlar, dedi. Vakit epeyce ilerledi. Ümit güzel bir uyku çeksin. Biz de gidip kafaları çekelim.

Çıkıp gittiler. Hiçbir şey anlamamıştım. Gecenin bu saatinde bunlar, sırf hoş beş etmek için mi gelmişlerdi?

Odaya çıktım. Kilitleyerek çıktığım kapının açık olduğunu gördüm. Pınar da dışarıda dolanıyor, beni bekliyor zannettim. İçeri kuşkuyla daldım ki, oda tam bir savaş meydanına dönmüş. Pınar yerde kanlar içinde yatıyordu.

Böyle bir vahşet olamazdı! Çıldırdım, kendimi kaybettim. Odaya nasıl daldığımı hatırlamıyorum.

Kendinden geçmiş baygın bir şekilde yatan Pınar'ın başında ne dediğimi, nasıl feryat ettiğimi, kendimi nasıl parçaladığımı, nasıl lanetler yağdırdığımı bilemiyorum.

Dünyam yıkılmış, ümitlerim sönmüş, içimde canlanmaya yüz tutmuş iyilik duyguları bir anda ejderhaya dönerek, bütün insanî duyguları parçalamaya başlamıştı. Artık gözüm, hayata dair güzellik namına hiçbir şey görmüyordu. O cani insanları, bu kokuşmuş ruhları, bu ikiyüzlü mahlûkları bir bir doğramak için can atıyordum.

El sürmeye kıyamadığım, namus ve hayâ timsali, iyilik meleği, herşeyim olan Pınarımı kendi ellerimle mahvetmiştim.

Toplumun ruhunu öldürmek, gençleri köle yapmak, bir zehre gencecik canları kurban etmek için köşe bucakları tutan bu zalim sürüleri, sonunda Pınarımı da bu pisliğe bulaştırmışlar, onun temiz ve saf olan neyi varsa hepsini çiğneyip, kirletmişlerdi.

Gel de dayan, gel de sabret, gel de göm içine bunca acıyı...

Ne yapabilirdim, önünde dağlar gibi eli silahlı gruba kar-

şı? Kendimi yiyip bitirmekten, kahrolmaktan, çıldırmaktan ve başımı duvarlara vurmaktan başka?

Onlar öyle bir şebekeydi ki, adı konmamış bir ordu gibiydiler. Öldürmekle bitmezdi ki bu sürü! Hangisinden intikam alıp içimi soğutabilirdim?

Pınar, aylarca o anın şokunu üzerinden atamamıştı. Bir türlü kendine gelememişti. Artık yaşamıyordu o. Kendisi için kutsal olan bütün değerlerini yitirmişti. Bunu asla ailesine anlatamazdı. Bu şekilde de eski huzura, eski moral değerlerine ve manevî dünyasına dönemezdi. Feryat etmediği, kendisini heder etmediği bir anı yoktu.

– Ben bu halimle Allah'ın huzuruna nasıl çıkarım, diyerek ibadetlerini de terk etti. Ruhu, saflığını ve temizliğini yitirerek isyanlarla doldu.

O ve ben herşeye sırt çevirmiş, bütün âleme küsmüş, herşeye ve herkese kötü damgası vurmuş iki insandık artık.

İkimiz sırt sırta vererek bu işi yapan insanları temizlemeye karar verdik. Belki içimizde alev alev yanan ateşi bir derece söndürebilirdik. Öyle ki, tam bir robot haline gelmiş, ruhsuz ve duygusuz iki insan olarak gözümüzü intikam ateşi bürümüştü. Bundan başka hiçbir şey düşünemiyorduk.

Beynimize bir çivi gibi saplanmıştı o fikir:

Bizi yaşayan ölüler haline getirenleri öldürecektik ve bu lanet dünyanın kahrını ve işkencesini daha fazla çekmemek için de ölecektik.

Çünkü Pınar'ın bu lekeyle yaşamaya, hele ailesine bu utancı yaşatmaya asla niyeti yoktu.

HERŞEY İNTİKAM İÇİN

Biz hiçbir şey olmamış gibi zehir pazarlamaya devam ediyorduk, ta ki o vahşeti işleyenleri tek tek temizleyene kadar...

İşi bizzat planlayan kişilerin Sarı Kenan, Çil Celal ve Zenci Eyüp olduğunu öğrendik. O insanlık dışı vahşeti de Topal Kemal ile Parmaksız Şıho'nun işlediğini tespit ettik.

Artık içimizdeki tansiyon ve gerginlik öyle bir safhaya ulaşmıştı ki, nerede yanlış, nerede doğru yaptığımızı bilemez haldeydik. Zaten benim hayatımda doğrulara yer yoktu. Belki de tek yaptığım doğru Pınar'ı bulmaktı, ama o kızcağıza da dünyayı dar ettim, hayatını cehenneme çevirdim. Pınar'da öyle bir yürek vardı ki, bütün bu yaşananlara rağmen beni yalnız bırakmıyor, yanımda dimdik ayakta duruyordu. Onun Allah'a olan tek duası vardı:

– Rabbim! Ne olur, namusumun intikamını almadan canımı alma!

Eski bir dağıtıcı olan bir arkadaşımdan, Sarı Kenan, Çil Celal ve Zenci Eyüp'ün o akşam bir evde toplanacaklarını öğrenmiştim. Bu fırsat kaçmazdı; ama esas içimizi yakan iki cani; Topal Kemal ile Parmaksız Şıho orada yoktu. Bu baskında bize bir şey olursa, asıl hedefimizi kaçırmış olacaktık.

Derhal karar değiştirdik, biz planımıza Topal Kemal ile Parmaksız Şıho'yu alıp diğer grubu polise şikâyet ettik. Aslında bunun bir yanlış olduğunu biliyorduk. İçimizdeki kin öylesine büyüktü ki, daha fazla bekleyememiştik.

Güvenlik güçleri onları içeri aldı; ama bizim şikâyet ettiğimiz anlaşılmıştı, bu durumda dışarıda açık hedef haline gelmiştik. Her an namlunun soğuk dokunuşunu ensemizde hissediyorduk. Ölümden korktuğumuzdan değil, intikamımızı almak için öldürmeden öleceğimizden korkuyorduk.

Peşimizde olanlara zehirli bir yem atmak için derhal haber uçuracağını tahmin ettiğim bir zehir pazarlayıcısına:

– Bu akşam falan yerde olacağım, sen de gel, diye bir haber ilettim. Bu bilginin derhal Topal Kemal ile Parmaksız Şıho'ya ulaşacağını biliyordum.

Gösterdiğim yer, bir apartmanın zemin katında bir daireydi. Kuytu, karanlık ve ücra bir mekândı.

Hayatımızın son kozunu oynayarak dairede gerekli tedbiri aldık. Silahlarımızı hazırladık.

Kapıyı Pınar açacaktı, ben ise kapı arkasından onları tarayacaktım. Hiç değilse öldürürken ölürdük. Bu bile içimin ateşine birkaç damlacık da olsa su serpiyordu.

Hayatımda o geceye kadar Allahıma dua ettiğimi hatırlamıyorum.

– Ah, bir gelseler de dünyamızı azap kuyusuna çeviren şu işkence bitse, diyordum.

Geç vakte doğru kapı çaldı. Pınar kapının deliğinden baktıktan sonra bana işaret etti. Gelmişlerdi.

Ben kapının yan tarafındaki beton kolonun arkasına geçip gizlendim. Önce sırıtarak Kemal girdi içeriye. Girer girmez de silahını çekti, ardından da Parmaksız Şıho. Onun da elinde silah vardı.

Küfürler ve hakaretlerle beni sordular. Pınar da çok sakin, masum bir eda ile:

– İşe gitti, geç gelebilir, diye tansiyonu düşürmeye çalışıyordu.

Pınar onları içeri alıp kapıyı örter örtmez, ben tetiğe bastım.

Bütün hayatı masum insanları kandırmakla ve onların kanına girmekle geçen Topal Kemal, kurşunu tam kafadan alarak yere yığıldı. Parmaksız Şıho'nun şaşkınlığı geçmemişti ki, iki kurşun da ona sıktım. O da çenesinden ve göğsünden yaralandı. İkisi de yere yığılmıştı.

Aylardır bu anın intikamı için yanıp tutuşan Pınar'a silahı uzattım.

Pınar, bir anda buz kesti. Hayret ve şaşkınlık içinde onların can çekişmesini seyrediyordu. Belki de aylardır ıstırapla kavrulan içi alınan intikamıyla buz gibi oluyordu.

– Al, dedim. Silahı al da bas tetiğe. Bundan sonrası senin, sana yaşattıkların için sık...

Pınar neden sonra kendine geldi. Yalnızca:

– Onları Allah'a havale ediyorum, demekle yetindi.

Başımıza, çevrenin sakinleri ve güvenlik güçleri toplanmadan derhal uzaklaştık oradan.

Artık yaşamıyorduk. Bizim de ömrümüz bitmişti. Bizi öldürmek için ellerinden geleni yapacaklardı. Onlar bizi hunharca katletmeden, Pınar'a tekrar o kahrolası sahneyi yaşatmadan biz bu işi bitirmeliydik. İntihar etmek isteyişimizin de asıl sebebi buydu işte.

Yedinci Bölüm

"Daha geniş bir mekana sevkiyat var!"

AYLARDAN BERİ; yüzlerce, binlerce kez beynimin içinde durmadan dans eden bu acı sahnelerin bitmek bilmeyen görüntüsü, Medine Hanım'ın sevgi ve şefkat dolu sesiyle kesildi:

– Ümit Bey, Pınar Hanım, sofra sizi bekliyor!

Kafamın içini savaş meydanına çeviren karmaşık, karanlık ve çözümsüz hayat kesitleriyle aşağı indik. Pınar protezle zor yürüyordu, ama asla belli etmiyordu.

– Bundan iyisi can sağlığı, deyip geçiştiriyordu.

Mükemmel bir sofra kurulmuştu. Resul Bey ise TV'de bir program izliyordu.

Sandalyemize oturduk. Resul Bey yaşlı gözlerle bize döndü.

– Görüyorsunuz değil mi, dedi. Şu zat ne güzel, ne ibretli konuşuyor.

Baktım Pınar'ın gözleri doldu. Duygu yüklü bir tavırla:

– Onu annem de çok severdi, dedi ve daldı gitti. Muhtemel ki, o temiz günlerindeki yaşantısını düşünüyordu.

Kapalı, dindar bir kız...

Nereden nereye?

Yine içimdeki sesi susturamıyordum:

– Ben bu vebali nasıl kaldıracağım? Bu vicdan azabını nasıl dindireceğim? Bu mesuliyetten nasıl kurtulacağım?

Cennet hayatı gibi tertemiz bir ömür süren, masum bir kızın, benim sayemde düştüğü şu hale bak. Yazıklar olsun bana.

Bir taraftan yemekleri yerken, bir taraftan da gözyaşlarıyla gönülleri nemlendiren programı izliyorduk.

Hele 'insanın gayesi'yle ilgili yapılan yorum, doğrusu ilk kez beynimde silinmez izler bırakmıştı:

– Kâinatı, bir ağaca benzetirsek, nasıl ki, ağaçtaki o muhteşem işleyiş, o ağacın meyvelerine bakıyor. Yani o ağacın içinde teşekkül eden bütün hücreler ve ağacı ayakta tutan unsurlar (toprak, hava, su, ışık) ve ağacın ihtiyaç duyduğu minareler, vitaminler, madensel maddeler hepsi o ağacın meyvesine yönelmiş; o meyvenin ihtiyacına, yardımına koşuyor. O meyvenin olgunlaşması için sanki el ele vermişler, ona hizmet ediyorlar. Daha doğrusu, ona hizmet ettiriliyorlar. Öyle de bu kâinat ağacının meyvesi de insandır. Herşey ona bakıyor, ona yönelmiş, ona hizmet ediyor. Herşey ona itaat ediyor, onun emrine verilmiş. Herşeyin faydası, gayesi ya doğrudan, ya da dolaylı olarak ona, yani insana bakıyor. Herşey vazifeli bir nefer gibi verilen emri yerine getiriyor. Herşey Yüce Allah'a itaat ediyor ve vazifelerini en mükemmel şekilde icra ediyorlar.

Yani görünüşte insan küçük; fakat taşıdığı mana öyle büyük ki, kâinatın meyvesi, en mükemmel sanatı, en şerefli mahluku... Herşey ona yönelmiş, ona koşturuluyor. Her birimiz diyebiliriz ki, o güneş benim için doğdu, beni ısıtıyor. Yıl-

dızlar ve ay, benim gecemi aydınlatan kandillerim. Dünya kadar geniş bir sofra kurulmuş bana. Herşey bana has, bana özel. Oysa hayvanlar öyle mi? Gerçi hayvanlara da bitkilere de özel sofralar kurulmuş, lakin benimki kadar geniş ve özel değil. Onlar sayılı birkaç rızıkla beslenirken benim soframda sayısız çeşit çeşit nimetler, ihsanlar, lütuflar ve bu dünya kadar geniş soframa, her bahar taze taze, demet demet çiçekler özenle yerleştirilmiş ve bütün mahlukat, emrimi tutan hizmetli gibi... Bütün bunları düşününce insan kendini aziz bir misafir gibi hissetmez mi?

Oysa bütün bunları yaptırmak için ne gücüm, ne de kudretim var. Demek beni tanıyan ve bana merhamet eden biri var. Benim bütün ihtiyaçlarımı biliyor. Bana değer veriyor. Beni önemsiyor, hatta beni herkesten çok seviyor. Aziz bir misafiriyim gibi öyle geniş bir sofra kurmuş ki bana, akıl, fikir, hayal, iman ve kalp ile hatta dünyayı da aşan, ahirete ve sonsuza uzanan... İsteklerim, arzularım, hayalim bu dünyayı da aşıyor, sonsuza uzanıyor. Evet, içimde, bu dünyada da beni tatmin etmeyen duygularım, hislerim var. Bu duyguları ve bu hisleri bana yerleştiren demek bana bir şeyler anlatmak istiyor. Diyor ki bana:

– Senin kalbine çekirdek olarak koyduğum o duyguların, o hislerin, Cennette filizlenecek ve sen Cennet nimetlerinden en mükemmel şekilde haz alacaksın. Saadetlerin doruğuna çıkacaksın.

Evet, buna örnek mi istersin? O halde anne karnındaki bir çocuğa bak. O el, ayak, göz, kulak gibi organlar niye verilmiş? O dar anne karnında kalsın diye mi? Oysa bir göbek kordonu yeterdi ona. Ne gerek vardı bütün bunlara? Demek o dar mekândan daha geniş bir mekâna sevkiyat var. Yolculuk var.

Çok doğruydu. Bir yolculuk vardı; ama çok iyi anlamıştım ki, o yolu da, yolculuğu da tayin eden biz değildik. Bir kuvvet herşeyi planlandığı gibi götürüyordu.

Peki, madem planlayan Oydu, sevk eden Oydu, herşeyi yapan Oydu. Öyleyse bizim ne suçumuz vardı da bize iyi bir hayat planlamadı? Neden bizim kaderimizi kötü yazdı ve bu hallere düştük?

KENDİNİ YENİDEN KEŞFETMEK

Farkında olmadan soruyu mırıldanarak sormuşum. Bu benim son günlerdeki çok sık yaptığım bir şeydi. Tam karşımda oturan Resul Bey gülümsedi:

– Tabii ki yaşadığın bu kadar tatsız bir hayattan sonra bu ve benzeri şeyleri düşünmen doğaldır. Biliyor musun, ben de bir zamanlar kafamı "kader"e takmıştım.

İşlediğim her kötülüğü kadere, her iyiliği de kendime veriyordum. Bu konuda beni ikna eden bir kitap bulmuştum. Yalnız bu konuda değil, buna benzer akıl karıştırıcı binlerce meselelerin çözümünü bulmama yardımcı olmuştu.

Diyebilirim ki, o kitapları okuyunca kendimi yeniden keşfettim. Aklımda ve kalbimde beni rahatsız eden binlerce mesele halloldu. Derin bir nefes aldım. Yani psikolojik sıkıntılarımı attım, bunalımlarımdan kurtuldum.

Bu konu benim de çok acil meselem olduğu için "pat" diye girdim konuşmaya:

– İsmi nedir o kitapların?

– *Risale-i Nur*; Kur'an tefsiri. Bediüzzaman Said Nursî'nin eserleri. Pek çok dünya diline çevrilmiş, en çok okunan kitap serisi. Büyük bir külliyat...

Birden bire heyecanlandım. Sanki bir an önce ulaşıp şu içimi daraltan binlerce sapık düşüncelerden kurtulmak istiyordum.

– Peki, nerede bulurum bunları?

– Bizde var. İnşaallah birlikte bol bol okuyacak zamanımız

da var. Çok; ama çok istifade edeceğimizi göreceksiniz. Her gün birkaç konu ele alıp iç dünyamızı rahatsız eden meseleleri bir bir çözeceğiz. Siz şöyle rahatlayıp kendinize gelin, gerisi kolay...

ŞARK KIZINA HİÇ YAKIŞMADI!

Bir ara Pınar'la göz göze geldim. Baktım ki dünyanın en tatlı ve alımlı gözlerinden yaşlar sıraya dizilmiş, esmer yanaklarına doğru akıyordu.

Benden önce Medine Hanım sordu hayretle:

– Hayrola kızım, dedi. Bir şey mi oldu?

Başını yere eğdi, gözyaşlarını kuruladı. Sonra da etrafa hüzün saçan kelimeleri mırıldanmaya başladı:

– Babam, dedi. Hasretiyle yanıp tutuştuğum babam. Utancımdan kaçtığım ve karşısına çıkamadığım babam.

– Ne oldu kızım babana?

– Bir şey olduğundan değil. Babam tam bir Bediüzzaman Said Nursî hayranıydı. Evimizde *Risale-i Nur* kitapları vardı ve bizi her zaman okumaya teşvik ederdi.

İşte ben böyle bir adamın kızıyım. Ailemi bir an olsun aklımdan çıkaramıyorum. Onlar benim için hayatlarını vermeye hazır, tertemiz, pırıl pırıl insanlardı. Benim için çok hayalleri vardı.

Ya ben?

Ya benim bulaştığım günahlar?

Hem kendi hayallerimi hem de anne-babamın hayallerini yıktım. Benim yaptıklarım, bu aileye asla yakışmaz. Hele bir *Şark Kızı*'na hiç yakışmaz.

Kendini tutamadı, gözyaşları feryadına karıştı, ortalığı bir anda derin bir keder doldurdu.

Medine Hanım, Pınar'ı şefkatle kucakladı, bir anne gibi başını göğsüne bastırdı:

– Ben bilirim Pınarcığım, dedi sizin oraları.

Anadolu insanı, Şark insanı başkadır. Onlar için dürüstlük, namus, akraba ve gelenekler kutsal bir hayat anlayışıdır. Birbirlerini korurlar, birbirleri için hayatlarını verirler. Yabancıya karşı da bir o kadar cömerttirler. Eve gelen bir misafir kendini saraylarda hisseder. Her türlü saygı ve ikramı görür. O insanlar inancı, ailesi ve vatanı için hiç çekinmeden hayatlarını verirler. Böyle bir ailenin kızı olduğun için Rabbine şükretmelisin.

Üzülme! Sen onları utandırmadın. Hayatın karşı konulmaz tuzakları seni istemediğin karanlık yerlere çekti; ama inanıyorum ki, sen bu yüreğinle bütün o hataları düzeltir, ailenin gurur duyacağı günlere çıkarsın.

Pınar çok duygulu, çok olgun ve imanı bütün bir kızdı; ama hayat onu savurup ummadığı bir yere attı. Şimdi ise bunun ateşi içinde yanıyordu; her gün, her an...

Şimdi, intihardan dönmüş bir genç kızın acı veren bunalımları içindeydi. Bütün bunların sebebi de bendim. İçim içimi yiyordu, kahrediyordum kendimi...

Bir müddet sonra ortam sakinleşti. Ben de içimi kemiren problemimi yeniden gündeme getirdim:

– Resul Ağabey, dedim. Ben Allah'ın varlığına her zaman inandım; ancak bu çok zayıf ve etkisiz bir imandı. Çünkü "Allah" kavramını çok iyi anlayamamıştım. Bunun için de hayatım hep O'na isyan etmekle geçti. Bugün geldiğim noktada geçmiş hayatıma baktığımda, yüce bir Yaratıcı'nın varlığına bütün kalbimle inanıyorum; lakin bu eksik, cılız ve etkisiz. Hele kader meselesi kafamda hep iz bırakmıştır. Bu mevzuyu bir türlü anlayamıyorum. Bu konuyu ele alırsak çok iyi olur. Çünkü benim yanlış hayat anlayışımın temelinde, yanlış bir kader anlayışı yatmaktadır. Sanki Allah bana yanlış bir kader yazarak beni kötü yollara itti. İsteseydi bize iyi bir kader yazmaz mıydı? Biz de güzel bir hayat sürmez miydik?

NEDİR GÜNAH OLAN?

Resul Bey'in gözlerindeki ışıltı bambaşkaydı bu sefer... Sanki içimi okumuştu da derdimi anlayarak bana şefkatle bakıyordu. Bir müddet sonra içimi ısıtan o iksirli ses tonuyla konuşmaya başladı:

– Ümitçiğim, dedi. Yalnız sen değil, birçok insan kader konusunda eksik veya yanlış bilgilere sahip. Bunun için de –hâşâ– Allah'ı zulmeden, kullarını yanlış yola sürükleyen bir kuvvet olarak tanıyorlar.

Bu konunun bu şekilde anlaşılması için komünistler, ateistler ve misyonerler yıllar süren yoğun bir propaganda faaliyeti yürüttüler. Amaçları Müslüman gençlerin kafasını karıştırıp onları dinlerinden ve inançlarından uzaklaştırmaktı. Bilirsin ki, en çok günah işleyen ve kötülük yapan kişiler, en az inancı olan veya inancı olmayan kişilerdir.

Bir genci, bir insanı kötü bir yola ve zararlı bir işe sürüklemek için; hatta ona silah verip dağlara yollamak için önce onu şehvetinden yakalarlar. Bunu beceremezlerse kader, ahiret, yeniden diriliş vs. gibi aklın zaman zaman zorlandığı meselelerle zihnini karıştırırlar; sonra da onu inkâra iterler.

Çok doğru söylüyordu Resul Bey. Elime ilk defa uyuşturucu tutturulduğunda "yazık, günah" deyip itiraz etmiştim; ama aldığım cevap aklımı allak bullak etmişti:

– Sen daha orada mısın evlat, demişti yaşı benden çok büyük olan satıcı. Nedir günah olan? Biz canımızı tehlikeye atarak para kazanıyoruz. Eğer Allah –hâşâ– varsa, bize iyi bir yol çizseydi. İyi bir kader yazsaydı da biz de kuruşa muhtaç olmasaydık ve güzel bir hayat yaşasaydık. O zaman bu can sıkıcı işlere de gerek kalmazdı; ama bizi sefil, beş parasız, ele muhtaç bir hale getirdi. Biz de ezilmemek için ezmek zorundayız. Suç bizim değil evlat, suç bu kaderi bize yazanındır.

Bir anda geçmişimin çıkılmaz dehlizlerine doğru daldığımı fark ederek zihnimi maziden koparıp Resul Bey'in sohbetine bağladım.

Eline *Sözler* isimli, *Risale-i Nur* kitaplarından birini aldı ve kader konusunu okumaya başladı.

Yapılan izahlar, verilen örnekler öyle mükemmel ve öyle hayret vericiydi ki, nasıl olup da bu konuları bugüne kadar düşünmediğime hayıflanmaya başlamıştım; ama suç yalnızca toplumda, kötü insanlarda ve bende değildi. Suçun büyüğü ailemdeydi. Ailem hayata yalnızca para gözlüğüyle bakıyordu hep. Maneviyatla, moral değerlerimle hiç ilgilenilmemişti. Benim kişisel problemlerimi bir gün olsun ne annem ne de babam sormamıştı. Cebime para koymuşlar ve beni hayatın çetrefilli yollarına salmışlardı. Geldiğim nokta, çektiklerim ve sonuç ortadaydı işte...

Yemek masasındaki sohbetimiz çok uzun olmuştu; ama hayatta içime serinlik veren ve ruhumu ferahlatan böyle tatlı bir sohbeti hiç dinlememiştim. Sanki Resul Bey'in ağzından söz değil de bal damlıyordu.

Zaman zaman Pınar'a döndüğümde, onun da bütün dikkatiyle dinlediğini, izahları ve örnekleri âdeta yudum yudum içtiğini görüyordum.

Kader meselesini çok iyi anlamıştım. Meğer biz kader diye kaderle ilgisi olmayan saçma sapan hurafeler ve yanlış bilgilere sahipmişiz.

KADER BİR RAHMET YAZGISI!

Kaderle ilgili mevzuda şunu iyice anlamıştım:

Kader, bir zulüm değil; kader, bir rahmet yazısı!

– Allah'ın ezelî ilmiyle, bizim dünyada neler yapacağımızı ve nasıl bir hayat süreceğimizi önceden bilmesi kaderimizi

oluşturuyor. Yoksa o kaderimizi yazdığı için onları yaşamaya zorlamıyor. Ömrümüzde bize yollar koymuş, tercihler sunmuş. Bizim bu tercihlerden hangisini seçeceğimizi de ezelî ilmiyle önceden biliyor. Bunun adı, kader. O zaman suç Allah'a ait değil, o tercihi yapan bize ait olmalıdır.

Mükemmel bir yaklaşım, mükemmel bir yorumdu. Eğer bana ailem bu ve benzeri imanî konuları önceden anlatsaydı belki de bu yanlışları hiç işlememiş olurdum.

Nasıl hesap sormayayım onlardan:

– Ah, ailem ah! Hem kendinizi hem de beni günahlara kurban ettiniz. Onun için babam da bütün maddî ve manevî direncini tüketerek şimdi tek başına huzurevinde huzur arıyor.

Yemeğin sonunda yemyeşil ormanlığın büyülü ufkuna karşı çaylarımızı yudumlarken ilk defa insan olduğumu, ilk defa insan yerine konulduğumu hissediyordum. Bu ev ortamı, adını koyamadığım çok etkili bir ilaç gibiydi. Sanki teneffüs ettiğim hava değil, manevî bir gıdaydı. Hani derler ya, kişinin niyeti ne olursa çevresine onu yansıtır diye.

Demek ki, bütün duygularıyla Allah'a yönelmiş, O'ndan iyilik isteyen bu iki insanın olduğu yer de âdeta Cennete dönüyordu.

Ben yine dalıp gitmiştim. Geride o kadar unutulmaz bir hayat serüveni bırakmıştım ki, bu silinmez anılar beni bir an olsun rahat bırakmıyordu. Resul Bey'in sözleriyle geldim kendime:

– Sizi az da olsa tanıyorum. Çok ayrıntılı olmasa da geçmişinizi biliyorum. İnşaallah bundan sonra siz de bizi tanıyacaksınız. Allah izin verirse, siz bizim bugünlük değil, bir ömür boyu misafirimizsiniz. Eğer kabul ederseniz, sizi manevî evlatlarımız olarak görmek istiyoruz.

Bu şefkat dolu sözleri duyunca bir an Pınar'la göz göze gel-

dik; bütün kalbimizle, "evet" der gibi başımız aynı anda önümüze eğdik. Çünkü başka bir çaremizin olmadığını biz de biliyorduk, onlar da...

Hayatın ağır bunalımından henüz kurtulmaya başlayan, çaresiz ve tek başına kalmış insanlardık. Her tarafımız da düşman kaynıyordu. Bunun için de sığınacak bir yere ihtiyacımız vardı. Bu durum ortadayken itiraz etmenin ve bu dünya iyisi iki insanı reddetmenin bir anlamı var mıydı?

Resul Bey devam etti:

– Size nasıl davranmamız ve nasıl hitap etmemiz gerektiği, evimizde hangi şartlarda ağırlamamız lazım geldiği konusunda, eğer izniniz olursa bazı sorular sormak istiyorum.

GEÇMİŞİN AYAK İZLERİ

İkimiz de biraz tereddüt, biraz da merakla başımızı kaldırdık. Resul Bey'in gözlerine dikkatle baktık.

– Sizler arkadaş mısınız, nişanlı mısınız yoksa evli mi?

Sanki bu soru bir bomba gibi düşmüştü ortaya. Sanki yaşadığımız tüm feci olayların filmini yeniden gözler önüne sermişti. İçimizde bir anda fırtınaya dönüşen kin ve intikam dalgası gelip boğazımıza kitlendi. Bir anda başından balyoz yemiş insanın sersemliği içine düşmüştük.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Pınar dayanamayıp elini yüzüne kapatarak hıçkırmaya başladı. Dünyanın en huzurlu ortamı, bu soruyla bir anda matem rüzgarıyla buz gibi olmuştu.

Bizim bu beklenmedik duygusal tepkimize Resul Bey ve eşi Medine Hanım da şaşırmıştı.

– Affedersiniz, dedi Resul Bey. Galiba hassasiyetinizi bilemedim ve yanlış bir yerden başladım. Bilmelisiniz ki, asla niyetim sizi incitmek değildi.

Resul Bey ve eşinin çok üzüldüklerini anlayarak kendimi toparlamaya çalıştım:

– Siz kusura bakmayın, dedim. Öyle hazin bir geçmişimiz var ki, her kelime, her söz, her soru içimizi yangına çeviren hatıraları çağrıştırıyor.

Pınar'ı Allah'ın emriyle ailesinden istedim. Onlar da verdiler; hatta dinî nikâh da kıydırdık. Babasının isteği üzerine düğün gününe kadar da karı koca olmayacağımıza söz verdik. Öyle de yaptık. Zaten Pınar karakteri gereği başka türlü davranamazdı; ama bütün dünyamızı mahveden katil ve caniler, bu hayalimizi bize çok gördüler.

Daha fazla devam edemedim. Bir anda beynime hücum eden kan basıncı, aklımı bir anda yerinden oynattı. Hele Pınar kendini büsbütün bıraktı, Medine Hanım'ın kucağına yığıldı. Belli ki, o dehşet gecesini yeniden yaşıyordu ve ömrünün sonuna kadar unutamayacaktı.

Elimizdeki çaylarla bir tufana dönen sohbet ortamı, yeniden normalleşince Resul Bey asıl istediği konuya geldi.

–Bundan sonra kendinizi toparlayıp ayakta kalmak zorundasınız. Hiç değilse, ruhunuzu kirleten günahlardan kurtulmak ve yeniden kendinize gelmek için buna ihtiyacınız var.

Ölmekle bir insan yalnızca bedenini ortadan kaldırır; ama ruhunun azabı sürer. İşin en doğrusu ölmeden önce ruhtaki o günahları temizlemektir. Ölüm kurtulmak için değil, yaşamak ve yanlışlardan temizlenmek için lazımdır.

Biz, size sonuna kadar destek olacağız. Siz de birbirinize tutunup yaşadığınız o elem dolu günlerden kurtulmaya çalışmalısınız.

Bilmenizi isterim ki, sizlerin asla unutamadığınız ve yüreğinizi kor gibi yakan olayların bir benzerini de biz yaşadık; ama şunu çok iyi anladık ki insanın geçmişiyle hesaplaşması, ölmekle olmamalı. Ölmek en basit, en kolay yol. Buna güçsüz

insanlar başvurur. Hâlbuki hayatta kötülüklerle ve günahlarla hesaplaşmak isteyen insanlar yaşamalı, ayakta kalmalı, ruh ve bedenen güçlenmeli ve mücadeleye devam etmelidir. Bu şekilde, arkadan gelenlere destek olmalı ve onları kurtarmalı ki, işlenilen günahlara kefaret olsun ve affa vesile olsun.

İşte bunu bir başlangıç yapmak için dinî nikâhınızı tazeleyelim ve size yeni bir sayfa açalım. Her ne kadar bu kolay olmasa da bunu başarmak zorundayız.

Hepsi de harfi harfine doğru söylenmiş bu cümlelere nasıl itiraz edilebilirdi? Ancak yeni bir nikâhla yeni bir hayat sayfası açmak çok, ama çok zor olacaktı.

Dokunmaya, sevmeye, bakmaya kıyamadığım dünyalar güzeli Pınar'la aynı yatağa girmek, hem onun için hem de benim için bir yılana dokunmak kadar zordu. Çünkü hâlâ üzerimizde o kâbusun kirli izleri vardı. Kendimizi o kadar günahkâr ve birbirimize ihanet etmiş olarak görüyorduk ki aynı yastığa baş koymanın bir azap olduğunu biliyorduk.

Resul Bey, işi zamana bırakmadan, sitede oturan bir imamı çağırdı ve oracıkta nikâhımızı yeniden tazelendi.

Yıllarca beklediğimiz telli duvaklı düğün hayalini geçmişin günahlarına gömerek unutmaya çalıştık. Önümüze açılan yeni hayat kapısına ilk adımımızı attık. Bakalım bu rolü ne kadar becerebilecek ve ne kadar ayakta durabilecektik?

HER PROBLEME ÇARE...

Birkaç ay bizim için yeni hayatımıza bir geçiş basamağı oldu. Resul Bey ve eşinin olağanüstü gayretleri ve bize gösterdikleri yoğun ilgi ve sevgi, üzerimizdeki dağlar kadar ağır ve bunaltıcı baskının yavaş yavaş hafiflemesine sebep oluyordu.

Onların çevresindeki insanlarla teker teker tanışmamız bize ayrı bir açılım sağlıyor, farklı bir ufuk kazandırıyor, ayrı bir

huzur veriyordu. Alanında uzman bu vatanperver kişilerden çok samimi davranışlar görüyor ve dersler alıyorduk.

Özellikle de Resul Bey ve eşinin aile içi ilişkileri birbirlerine olan ilgi ve saygıları tam bir eğitim ortamı oluşturmuştu. Âdeta aile bir okula dönmüş, her anları, her dakikaları dolu dolu geçiyordu. Hele öğrencilere dönük yardım çalışmaları, sohbetleri ve sosyal faaliyetleri bizi yeniden hayata bağlayan unsurlar oluyordu. Pınar ve benim için dönüm noktalarımızdan birisi de şu olmuştu:

Resul Bey'in sohbetleri bizi kitap okumaya bağlamıştı. Her gün düzenli olarak Kur'an tefsiri okuyorduk.

Resul Bey'in büyülü ve etkili anlatışlarıyla sahabelerin örnek hayatlarına merak sarmıştık.

Demişti ki:

– Her insan, her Müslüman, her genç, her anne-baba, sahabelerin hayatını didik didik okuyup dersler almalı. Bilinmeli ki sahabelerin hayat sahneleri her insan için ibretli ölçülerle dolu.

Onların hayatı, her derde ilaç, her probleme çare, her yolcuya yön, her bunalmışa teselli, her çaresize bir kapı ve her insana en büyük rehber... Sahabelerin hayatı okunduktan sonra "Dertlerim bitti, aradığımı buldum" demeyen tek bir insaf sahibi gösterilemez. O zaman ilk işimiz sahabelerin hayatını okumak, onların ölçülerini hayatımıza ibre yapmaktır. O zaman hasretini çektiğimiz huzura ereceğiz.

Bu orijinal tespitler, beynimde şimşekler çaktırdı. Biz de büyük bir heyecanla, hayatımıza yeni bir hayat katmak için Pınar'la birlikte sahabelerin hayatını okumaya başladık. Sanki biz o hayatları okumadık, yuttuk, içtik. Her aradığımızı orada bulduk. Bizim için en büyük ilaç, en büyük rehber ve en büyük teselli oldu.

TESLİM OLUŞ

İlk ve ciddi kararımızı almıştık; hem de birbirimize sarılarak gözyaşları içinde. Yalvardık Rabbimize:

– Ne olur Allahım, ömrümüzün sonuna kadar bu kararımızdan bizi ayırma!

Pınar tesettüre girdi yeniden ve birlikte namaza başladık; ama nasıl bir namaz, nasıl bir yöneliş, nasıl bir af dileği ve nasıl bir teslim oluş... Bu hakikatleri anladığımız için, bu anı yaşadığımız için şükrediyorduk. Bu mutluluğun bir anı için bile, bir ömür seve seve verilirdi.

Bizim bu sürpriz kararımız Resul Bey ve eşini öyle sevindirmişti ki;

– İşte bunun için bir ziyafet çekilir, diye hem hamd ediyor hem de akşama görülmemiş bir sofra donatıyordu.

AKLI BULANDIRAN ŞÜPHELER

Bizim için büyük bir engel vardı: Bir türlü işlediğimiz günahlar, kalbimizdeki kirler, şeytanın vesvesesi bizi rahat bırakmıyordu. Bunun için ilk namaz müthiş bir hesaplaşmayla geçti. Çünkü kalbimdeki vesvese ve şüphe beni seccadeye yaklaştırmamak için sanki görülmeyen engeller oluşturuyordu.

Yemekte, namaza mâni olan kalbimdeki vesveseyi ve şeytanın verdiği çirkin şüpheleri sorduk.

Resul Bey, eline Kur'an tefsirini aldı, konuyla ilgili olan yeri okumaya başladı:

– Vesvese küçük gördükçe küçülür, büyük gördükçe ağırlaşır. İlim onu kovalarken cehalet davet eder.

Şeytan evvela şüpheyi kalbe atar. Kalp onu kabul etmeyince hayale bir kısım çirkinlikler getirerek insanı sarsmaya, kendinden şikâyetçi hâle getirmeye çalışır. İnsan âdeta kendin-

den, kendi düşüncelerinden kaçmak ister. İnsanı şüphelerin kucağına itmek ister.

Hâlbuki hayal, hüküm değil; küfür, hükümdür. Onun içindir ki, insanın hayalinde o kabil çirkinliklerin görünmesi, onu küfre düşürmez. İnsan, hayali hakikat zannederek zarara düştüğünü zanneder. Şeytanın fısıltılarını kalbine mal eder. Zarara düşer. Zaten şeytanın istediği de budur.

Şeytan, insan mahiyetindeki alıcısına bir kısım şeyler gönderir. O şeylerin bütünü şeytana aittir. İnsanın vazifesi uyanık durmak, o ekranı boş bırakmamak; zikirle, fikirle, şükürle, hayırlı işlerle meşgul etmektir. Yoksa şeytana ait çirkinlikleri, onun bir kısım çirkin hatıraları akla getirmesini kendinden zannetmek "Kalbim ne kadar bozulmuş?" diye dövünmek değildir.

Yılanın aynadaki görüntüsünün ısırmadığı gibi, o çirkin şeyler de insana zarar veremez. İnsan kirli bir pencereden de semayı seyredebilir. Onlar ona bulaşmaz. Arılarla uğraşırsan saldırır, dokunmazsan bırakır. İçine vesvese gelen insan, "Aman ne kusur ettim!" diye endişelenmemeli, nazarını hemen güzel şeylere çevirmelidir.

İnsan, içine gelen vesveselerden rahatsız oluyorsa, onların kendisine ait olmadığını düşünmeli, huzurunu bozmamalıdır. Aklına ve hayaline gelen şeylerden rahatsız olmuyorsa kendine aittir, şeytanın gafletle ördüğü tuzağa düşmüştür. Bundan sorumlu olur. Bu durumda da tövbe kapısına sığınmalıdır.

Yemek sofrasında, Resul Bey'in namazla ilgili okuduğu bölüm de harikaydı. Öyle ilgiyle dinlemiştim ki, sanki orada doyamadım, daha sonra üç-dört defa kendim okudum.

Namazı şöyle güzel bir örnekle anlatıyordu:

"Bir hâkim, iki hizmetkârını, iki ay uzaklıktaki çiftliğine gönderir. Her birine yirmi dört altın verir.

– Bir günlük mesafede bir istasyon var. Oradan uçağa, gemiye veya trene binerek gidebilirsiniz, der.

Hizmetkârlarından birisi, istasyona giderken altınlarından bir kısmı ile çiftlikte kendisine lazım olacak şeyleri satın alır. Bir kısmı ile kârlı bir ticaret yapar. Bir kısmını da uçağa binmek üzere bilet parası olarak ayırır.

Diğer arkadaşı daha istasyona gelmeden altınlarının yirmi üç tanesini lüzumsuz şeylere harcar, çocuk gibi nefsinin her istediğine sarf eder.

Akıllı arkadaşı, bu divaneye;

– Yirmi üç altınını istasyona kadar harcadın. Geriye kalan bir altınını olsun güzel değerlendir. Onunla bir tren bileti al. Bizim Sultanımız merhametlidir, belki seni affeder. Yoksa bu iki aylık yolda aç, susuz, çaresiz, perişan bir halde yürümek zorunda kalırsın. Hem asi, hem kaçak muamelesi görürsün, der.

Şu adam, o tek altınını, bir define anahtarı kadar kıymetli olan bilete vermeyip akılsızca ve ahlaksızca harcasa yaptığı tarifsiz bir divaneliktir.

Hikâyedeki yirmidört altın, hakikatte bir gün içerisindeki yirmidört saattir. O bilet ise namazdır. Bir saat beş vakit namaz için yeterlidir. Ebede doğru yürüyen insanın, sırf dünya için yaratılmış gibi bütün vaktini dünyaya sarf etmesi, sonsuzluk için hazırlanmaması, aklı ve amacı varken sarhoşçasına bir deliliktir.

Hem namaz kılan adamın diğer vakitleri de ibadet hükmüne geçebilir.

Namaz, sonradan verileceklere önceden yapılan bir ödeme değil, önceden verilenlere sonradan yapılan bir teşekkürdür."

MANEVİ ZİYAFETE DAVETLİ OLMAK

Resul Bey, bir tıp doktoruydu. Eşi de öğretmen. Sabah erkenden namaza kalkıyorlar, namazın ardından huşu içinde bir

tesbihat yapıyorlardı, sonra da nefis bir sabah dersi... Kur'an tefsirinden yapılan bu sohbetler, bizim için tam bir ziyafete dönüşüyordu. Öyle ki, sabah derslerini her gün iple çekiyorduk. Resul Bey ve eşi işlerine gidiyor, biz de evde, elimizdeki kitapları, bir hazineyi yeni keşfetmiş birinin hevesiyle okuyup eksiklerimizi gideriyorduk. Tabii ki, ibadetlerimizi de asla aksatmıyorduk; her namaz bizi huzur dolu bir mutluluğa ulaştırıyordu.

Şahidi olduğumuz bu iki insanın hayatı ve bu evde ağırlanışımız adeta Manevi bir ziyafete davet edilmişlik hissi veriyordu bize. Maddi manevi ağırlanıyor, öte yandan içimizdeki efhamlarla boğuşuyorduk.

– Acaba Rabbimiz bizi affeder mi, şüphesi de içimizi bir yılan gibi kemiriyordu. Hele Pınar'ın hassas ruhu, onu her an gözyaşlarına boğuyordu.

O akşam yine muhteşem bir geceydi. Her hafta yapılan geniş katılımlı sohbetler havanın manevî güzelliğini öyle yükseltmişti ki, kendimizi hiçbir elemin ve üzüntünün yer almadığı hayal âlemlerine bırakmıştık.

Ruh, kalp ve gönüllerimizin şenlendiği, aklı ve kalbi ısıran, kanatan manevî problemlerin halledildiği, insanın gayesinin tartışıldığı o gece tam bir manevî ziyafete dönüşmüştü.

O gece, sohbete yeni gelen, yüksek mevkide, çok sayıda insan da vardı. Bu pırıl pırıl insanların memleketin geleceğinde oynadıkları rolü düşündükçe keyiften dört köşe oluyordum. Yoksa toplumdaki bu dertler nasıl çözülebilirdi? İnsan kaliteli, dürüst ve inançlı yetişmeliydi ki, zararlı olanlarla mücadele etsin ve başarılı olsun.

O gece ümitlerim tazelenmiş, geleceğe olan inancım pekişmişti. Zihnimi karıştıran ve bulandıran onlarca soru, o gece cevabını bulmuştu.

İnsan nasıl doymasın, nasıl taşmasın, nasıl huzur denilen o iklimlere kanat çırpmasın?

Hamddan başka ne denebilirdi ki:

– Ne olur Allahım! Bizi bu ulvî atmosferden, bu mistik ortamdan ayırma! Kalbime doldurduğun o doyumsuz güzellikleri çok görme. Böyle bir mutluluğu rüyamda bile görsem inanmazdım. Onlara biz layık değiliz; ama Senin rahmetin sonsuz.

O gece yatmak için odama geçtiğimde, ilk defa Pınar'ın gözlerinin içi gülüyordu. Demek ki, Pınar benden daha fazla istifade etmiş, yaralı yüreğini buz gibi serinletmişti.

Herşey yoluna girmeye başlamıştı. Her gün, her an "Çok şükür ya Rabbi, bizi kurtardın!" diye bayram etmeye başlamıştık.

Resul Bey bir akşam eve çok sevinçli döndü. Bu bizim için çok büyük bir müjdeydi.

– Emniyete uğradım, dedi. Yeni çıkan bir kanunla bulaştığınız suçlardan affedilmişsiniz. Yarın gidip gerekli formaliteleri tamamlayacağız. Yani artık resmen suçsuzsunuz.

Her ihtimale karşı bir şey daha yapacağız. Size yeni kimlikler alıp ardından da evimizi değiştireceğiz. Yani yeni isim, yeni çevre ve yeni ev... Biz tedbirimizi alalım, gerisini Yüce Allah'a havale edelim. Resul Bey ve eşi bizi gözleri gibi koruyarak yapılması gerekenleri bir bir gerçekleştiriyorlardı. Allah onlardan binlerce kez razı olsun!

Pınar, yavaş yavaş ruh ve beden olarak kendine gelmeye başlayınca, ailesine bütün bu olanları nasıl izah edeceğini düşünmeye başladı.

Yaşadığı talihsiz olaylardan sonra ailesiyle irtibatı tamamen kesmişti. Bütün bu yaşananlardan sonra onların karşısına çıkıp mahcup olmalarını ve hayal kırıklığı yaşamalarını istememişti, ama hayat seyri düzene girmeye başlayınca bunları sakin kafayla düşünüp ve bu mevzuyu sık sık benimle konuşmaya başladı.

O gece yine bu hayallerle yatmış olacak ki, sabah namazına kalktığımız zaman konuyu tekrar açtı:

– Ne yapalım bu konuda, dedi. Acaba "Kızınız öldü" diye bir haber ulaştırıp benden ümitlerini kesmelerini mi sağlayalım yoksa yeni bir yol mu bulalım?

Çaresizce sunduğu bu önerisi aslında onun da hoşuna gitmiyordu. Çünkü ailesini ebediyen yasa ve acıya boğacaktı. Fakat "Yaşıyor, ama kötü işlere bulaşmış" gibi bir haberin ulaşması ise onları daha fazla kahredecekti.

Benim ailem tarafından herhangi bir bağım veya arayanım olmadığı için böyle bir problemim de yoktu. Yalnızca huzurevinin ilgisiz, şefkatsiz ve buz gibi havasında yaşayan bir babam vardı o kadar. Onunla da yıllar önce ilişkiyi kesmiştim.

Pınar'ın zihnini günlerce meşgul eden bu probleme, Resul Bey'in yardımıyla bir çare bulduk.

– Öldüğünüz yahut yanlış bir hayata sürüklendiğiniz biçimindeki bir haber, aileni çok üzer. İleride tekrar onların karşısına çıkabilmek için bir formül bulmalıyız.

Bugüne kadar görüşmemenizin sebebini bir hastalık konusuyla izaha çalışın. Biz de yardımcı olalım, memlekete gidin; hatta mümkünse bir düğün yapın, sonra da iş için buraya dönersiniz. Bütün bunları ailenizle biz konuşup anlatırız. Tekrar döndükten sonra da yeni hayatınızı birlikte planlarız. Merak etmeyin, yüce Allah her iyi niyeti destekler ve her samimi kuluna yardım eder. Asla sizi yolda koymaz.

HÜZÜN DOLU BİR YOLCULUK

Dünyada eşi benzeri olmayan bu iki fedakâr insanın yardımıyla Pınar'ın anne ve babasına gittik. Bu yolculuk, iki suçlunun zoraki yüzleşmeye götürüldüğü anda yaşadığı hüzne benzer mutsuz bir atmosfer içinde gerçekleşmişti.

Korkarak, titreyerek ve yüzümüz kızararak gittik. Hele sapasağlam memleketinden ayrılan Pınar, parmakları kopmuş ve ayağı protezli olarak dönüyordu. Bu çok acı verici bir tabloydu.

Sağ olsunlar, Resul Bey, eşi ve Ahmet Bey de bizi, bu zor günümüzde yalnız bırakmadılar. Onlar da bize refakat etmişlerdi. Orada mütevazı bir düğün oldu. Sonra da birlikte döndük. Döner dönmez de tatlı bir başlangıç yaptık, hayat defterimizde temiz bir sayfa açarak.

Artık Pınar'ın adı Medine, benim adım da Resul olmuştu. Başka isim alamazdık.

Bize gönüllerini açan, sevgilerini veren bir anne ve baba şefkatiyle titreyen bu iki insanın isimlerini almak, bizim için bir şerefti.

Ben Küçük Resul, Pınar da Küçük Medine olacaktı.

Yaşadığımız bu tarifsiz güzellikler içinde, sanki kendimizi rüya âleminde görüyorduk; ama hep içimde bir korku vardı. Sanki her an bu sihirli hava dağılacak, eski günlerimize döneceğiz, diye içim titriyordu. Pınar'ın içi de benden farklı değildi.

Sekizinci Bölüm

Bir sevinç bin kahır

ÇOK NADİR DIŞARI ÇIKIYORDUK. Özellikle de ben göz önünde olmayayım diye, çok zarurî olmadığı sürece evi terk etmiyordum; ama o gün Resul Bey'le birlikte çıkıp yeni ev ve yeni çevreyle ilgili son hazırlıklarımızı yapmamız gerekiyordu. Taşınacağımız evin bulunduğu semte gittik. Orada muhtarı bulmamız lazımdı. Muhtarın ise yakınımızda devam eden bir cami inşaatında olduğunu söylediler. İnşaata gittik, elinde harç karan bir işçiye muhtarı sorduk. O da başında temiz bir takke olan uzun boylu, gösterişli bir adamı işaret etti.

– Şu şahıs bilir, dedi. Ona sorun.

Eliyle tuğla taşıyan kişiye yaklaştık:

– Muhtarı arıyoruz, dedik. Acaba nerede bulabiliriz?

Taşıdığı tuğlaları yere bırakan yaşlı adam, yüzümüze dikkatle baktı. Sanki o gözlerden beynime doğru bir anda, şaşkınlık ve hayret dolu bir elektrik yayılmaya başladı.

– Aman Allahım, diye mırıldandım. Bu, o olmalı! Evet o...

Yıllar önce kaybettiğim, yitik servetime kavuşmanın heyecanıyla:

– Baba, diye atıldım boynuna... Baba sen ha?

Önce tereddüt etti. Sonra da kendine gelir gibi bir anda uyandı. Hiç beklemediği bir anda beni karşısına bulunca âdeta sevinçten inledi.

– Oğlum! Ümitim! Sen yaşıyor musun?

Baba-oğul kucak kucağa yılların yakıcı hasretiyle sarıldık. Her ne kadar o bana bir baba, ben de ona iyi bir evlat olamadıysam da o benim babamdı, ona karşı evlatlık borcum vardı.

Olup bitenleri şaşkınlık ve hayret içinde izleyen Resul Bey, büyük bir duygu yoğunluğuna gömülen ikimizin de kollarından tuttu, sakin bir yere çekti.

Az ileride bulunan bir çay ocağına oturduk. Karşılıklı çaylarımızı içerken dertler de birbirini açtı, mazi defterlerinin karanlık, dikenli ve acı sayfaları arasında dolaşmaya başladık.

Ben kendimizle ilgili tozpembe bir tablo çizmek zorunda kaldım. Babam ise bizden sonraki hayatını anlattı. İflaslar, yokluklar, çok ama çok zor geçen bir hayat kesitiydi anlattığı...

– Şimdi huzurevindeyim, dedi. Çok şükür huzurevimizin bir temizlikçisi benim için bir kurtarıcı oldu.

Allah'a şükür, kendimi yeniden keşfettim, dinime, imanıma döndüm. Hatalarla geçen bir ömrün nasıl telafisi yapılır bilmiyorum. Bu pişmanlık ne kadar işe yarar onu da bilemiyorum. Ömrüm akıl almaz bir şekilde nefsin, şeytanın ve şeytandan da beter ikiyüzlü insanların kurbanı oldu, bomboş geçti. Bu yüzden ne kendime, ne de aileme elle tutulur faydam olmadı. Zengin, mutlu ve itibarlı yuvamız bir buz gibi eridi, bir su gibi aktıp gitti.

Artık günlerim huzurevinde geçiyor. Hayatımın şu son günlerinde hiç değilse kulluk görevlerimi yapmaya çalışıyo-

rum. Haftanın üç günü buraya geliyorum, işçilerle birlikte inşaatta çalışıyorum. Bana çok cüzî bir para veriyorlar. O da küçük bir cep harçlığı oluyor.

Şu dünyanın haline bak! Dün neydin, bugün nesin? Dün nasıldın, bugün ne oldun? İnsan bunları görür de yarın benim hâlim ne olacak demez mi?

Ah, bu hayat... İyi bir çevre, iyi bir dost, iyi bir arkadaş grubu ve iyi bir aile terbiyesi bulamayan insanları çok, ama çok zor günler bekliyor.

Babamla uzun uzun dertleştik. O da, ben de çok mutlu olmuştuk. Hele onun da namaza başlaması, tevbe etmesi, beni çok sevindirmişti; tabii ki benim yeni hayatım da onu.

O gün, yine çok güzel bir gün olmuştu, ama hayattı bu. Güzelliği daimi değildi. Daha ömrümüzün çetin imtihanları bitmemişti.

Nereden bilecektim ki, böyle güzel başlayan günün, bir dramla sonlanacağını. Hem de ne büyük bir dram. Belki de bugüne kadar hiç düşmediğim bir elemle, acıyla, kavrulacağımı nereden bilebilirdim ki?

Tam kalkmak üzereydik ki, çay ocağının kapısında, eli silahlı iki kişi belirdi. Küfürler saçarak, bağırarak hepimizi duvara çevirdiler, üzerimizi aradılar.

Sonra da:

– Ümit sensin değil mi, diye hakaretler yağdırmaya başladılar.

Bizden kaçıp kurtulacağını zannettin öyle mi? Sen çok iyi bilirsin ki, biz adamın nefes alışını bile takip ederiz.

– Hayır, dedim. Ben Ümit değilim. Benim adım Resul. İsterseniz kimliğime bakın.

– Kimlik dediğin bir kâğıt parçası, onu bize yutturamazsın. Biz kimliğini nereden ve nasıl aldığını da biliyoruz.

Babam birkaç kez:

– Yapmayın, o size ne yaptı, diye önlerine geçip beni korumak istedi. Biraz daha uzun boylu ve acımasız görünüşlü olan, elindeki silahın dipçiğiyle;

– Çekil aradan, diye babamın kafasına şiddetle vurdu.

Babam aldığı o sert darbeyle yere yığıldı. Ben can havliyle "Baba!" diye üzerine kapanmaya kalmadan, silahlar patladı. Sırtımda ve kafamda şiddetli bir acı hissettim. Bir anda gözlerim perdelendi, düşmemek için elimi sağa sola salladım, sonrasını hatırlamıyorum.

YİNE VE YENİDEN BİR YIKIM

Gözlerimi yine bir hastanede açtım. Açmaz olaydım. Keşke ömrüm o anda bitseydi. Keşke Rabbim beni bu dünyadan alıp bu çileden kurtarsaydı, ama belli ki zamanım daha dolmamıştı. Daha çok çekeceklerim, daha çok göreceklerim vardı.

Kâinatın ipleri O'nun elindeydi. O'nun hikmetinden sual olunmayacağını öğrenmiştim. Dayanılmaz acılar içinde bunları düşünüp olayları yorumlamaya çalışıyordum.

Kurşunun biri kafama saplanmış, fakat beynimde hasar bırakmamış. Bir ameliyatla onu almışlar. Esas öbür kurşun yapmıştı yapacağını...

Kendime geldiğimde belimden alt tarafımın tutmadığını hissetmiştim. Bunun ne anlama geldiğini anlayınca dünyam yıkıldı, hayatım yeniden altüst oldu ve bütün tazelenmiş hayallerim ardına bakmadan beni terk edip gitti.

Meğer ikinci kurşun omuriliğime saplanmış ve belden aşağımı felç etmiş.

– Allahım! Bunları niçin verdin, diyemiyordum. Ben bunları neden hak ettim, demeye hakkım yoktu ki.

Meğer su testisi su yolunda kırılırmış...

Bulaştığım onca günahların, yaptığım onca çirkinliklerin,

zehirlediğim onca gençlerin beni getireceği yer bundan başkası olamazdı. Hayatlarını mahvettiğim mazlumların ahları, yeri göğü inletmişti bir kere. Bunu bir kere daha anlamıştım.

Tam ümitlendiğim, kendime geldiğim, nefes aldığım bir anda gelen bu felaket, ileriye dönük bütün ümitlerimi yıkmıştı. Şimdi artık ümitsiz bir mücadele başlayacaktı.

Ya Küçük Medine? Ah, zavallı eşim. Ne kadar bahtsız ve çileliymiş. Bir türlü yüzünü güldürememiştim onun. Şimdi hâli ne olacaktı? Ömür boyu yatağa mahkûm olmuş bir hastaya nasıl dayanacaktı? Bu genç ömrünü benim için nasıl feda edecekti? Üstelik tek bacaklı, sakat haliyle...

Herşey birbirine karışmış, herşey altüst olmuştu. Hele babamın ölüm haberini de duyunca iyice ıstıraba gark olmuştum.

Ömrü boyunca bana en ufak bir şefkat ve ilgi göstermeyen babam, belki de bütün acılarını kendini bana feda ederek ödemişti. Bu da Allah'ın ayrı bir hikmeti, ince bir sırrıydı. Hiç değilse son günlerini O'na kul olmanın huzuruyla geçirmişti. O'ndan ümit kesilmez, inşaallah kurtulmuştur.

Hastane tedavisinin ardından, yine Resul Bey'lerin destek ve yardımlarıyla beni yeni eve getirdiler.

Küçük Medine'nin bütün günü, benim başımda geçiyordu. Bir melek sakinliği ve samimiyeti ile her ihtiyacıma koşuyordu. Bu ise beni çok rahatsız etmeye başlamıştı.

Böbreklerinden sabahlara kadar acı çeken Küçük Medine, hasta haline üzülmeyeyim, diye bunu bana hissettirmemeye çalışıyordu; ama ben bunun farkındaydım ve kahroluyordum.

Dayanamadım bir gün, Küçük Medine'yi karşıma oturttum ve bu konuyu açtım:

– Nereden başlayacağımı bilemiyorum, dedim duygu ve elem dolu gözlerine bakarak. Bunu seninle konuşmazsam içim rahat etmeyecek.

Esmer yüzünü ışıl ışıl aydınlatan, o dünyalara değer tatlı

bakışlarında bir anda endişe ve hüzün bulutları belirdi.

– Bilmediğim bir şey mi var, diye atıldı telaş ve heyecanla...

– Evet, dedim bilmediğin ve bilmeni istediğim bir problemim var. Beni her gün biraz daha kemirmeye devam ediyor.

Şaşkınlığı doruk noktaya tırmanmıştı.

– Bak Medinem, dedim. Benimle, hiçbir genç kızın kaldıramayacağı zor bir hayatı seçtin veya seçmek zorunda kaldın. Bu rezil hayat senin bütün hayallerini yıktı, beklentilerini kül etti. Çok istediğin okulunu bıraktın ve benim gibi affolunmaz günahlara bulaşmış sıradan bir insanın, âdeta işkenceye dönen hayatına ortak oldun.

Görüyorsun ki artık benim her beklentim bitti, her ümidim tükendi. Ömrümün sonuna kadar yatağa bağlı bir insan oldum. Sen de benim başımda bu çileyi çekmeye devam ediyorsun; hem de protezli bacağına, yarım eline aldırmadan... İşte beni üzen, bana dayanılmaz acılar veren; hatta her hatırlayışta beni kahreden gizli derdim bu.

Küçük Medinem, çaresiz bakışlarını, bir türlü tutamadığım gözyaşlarıma kilitledi ve elindeki mendille ıslak yüzümü kurulamaya başladı.

Öte yandan da "Ne yapalım? Çare nedir?" gibilerinden sessiz ve anlamlı bakışlarla, masum bir şekilde bana bakıyordu. Bu duruş öyle bir çaresizliğin ifadesiydi ki, sanki bir dokunsan kibrit gibi alevlenecek ve etrafı tutuşturacaktı. Onu daha fazla meraklandırmamak için asıl niyetimi açıkladım:

– Benim hayatım bitti. Milyonda bir ihtimal olsun ümit yok. Ben bir hastane köşesinde, belki bir huzurevinde kendimi taşımaya devam ederim. Ömrüm ne kadar varsa onun ıstırabına katlanırım. Daha cümlelerim bitmeden, her bakışta insanın içini oynatan o iki gözünü olabildiğince açtı:

– Resul, sen ne demek istiyorsun, diye şaşkınlık ve panik içinde ayağa fırladı.

– Şunu demek istiyorum, dedim. Sen bu hayata layık değilsin. Senin çok güzel bir hayata ihtiyacın var. Senin yerin böyle çilehaneler değil, huzur dolu Cennet gibi bir yer olmalı.

Bundan böyle benim canlı cenazemi taşımana dayanamam. Ben öldüm artık, bunu kabul et. Senin kurtulmanı istiyorum. Ailenin yanına dön. Daha fazla bu güzel gençliğini yakmana müsaade edemem. Eğer beni birazcık seviyorsan bu dediğimi yap. Ben senin rahat ve huzur içinde yaşadığını bildikçe mutlu olacağım. Daha son cümlem bitmeden Küçük Medinem can havliyle ayağa fırladı. Kalbi sökülüyormuş gibi, ateşten bir sesle konuşuyordu:

– Allah aşkına sus, dedi. Rüya görmediğine, aklını kaçırmadığına emin misin sen? Yoksa bu kaza beyninde hasarlar bıraktı da yeni yeni mi ortaya çıkıyor? Bunu bir şaka olarak söylediğini düşünüyorum.

– Hayır, dedim. Bu bir şaka değil. İçimden geçenleri, bütün samimiyetimle söyledim.

Gözleri alabildiğine hüzünle açıldı, parlak ve ışıltılı yüzü acıyla gerildi:

– Öyleyse sen de benim söyleyeceklerimi iyi dinle, dedi. Benim de bu sözün üzerine konuşacaklarım var.

Bizim için aile, namus, kişilik ve söz, herşeyin üstünde gelir. Biz insanları bir kez severiz, bir kez âşık oluruz ve bir kez söz veririz. Artık bu iş orada bitmiştir. Ölümüne kadar onunla bu hayatı paylaşmak, bizim için bir namustur.

Şunu iyi bilmeni isterim ki, eğer bin defa daha fazla hastalığın olsaydı seve seve seni taşımaya devam ederdim. Çünkü bizim sevgimiz ve aşkımız ete, kemiğe değildir. Ben ne ayağa düşmüş bir âşığım ne de aşkımı ve sevgimi ayağa düşürürüm ve seni bu hale getiren Rabbimin hikmetinden şunu bekliyorum ki; inşaallah benim günahlarımı, bir ömür boyu sana hizmet etmekle dökecektir. Senin günahlarını da bu hastalığı

çekmenle bitirecektir. Yani senin bu hastalığın, bizim en büyük imtihanımız. Bu imtihan da inşaallah, günahlarımızı eritecek ve kurtuluşumuz olacaktır. Onun rahmetinden bekleriz ki, Cehenneme dönen bu dünyada bulamadığımız huzuru, ebedi âlemde, Cennette verir.

Nasıl dayanacaktım bu yüreğe? Medine, benim için büyük bir lütuftu. O öyle bir Anadolu kızıydı ki mert, dürüst, sevdiği için herşeyi göze alabilen... Galiba *Şark Kızı*'nın kimseye benzemeyen olağanüstü yönü de buydu.

Acaba bu dünyada onun gibi biri daha var mıydı? Ailesi ne güzel yetiştirmişti onu. İnançlı, geleneklerine bağlı, sözü ve özü bir...

Keşke onun bu temizliği, bu pak yüreği ve ışıl ışıl, lekesiz kalbinin milyonda biri bende olsaydı da onu pisliklere bulaştırıp kirletmeseydim.

Bu *Şark Kızı* için bir değil, milyar hayatım olsa feda ederdim. En ağır çileleri çeker, ömrümü gözden çıkarırdım.

Sarıldık, ağlaştık ve daha ağır, daha zor imtihanları ve hayatın zorluklarını düşünerek Rabbimize bu halimizden dolayı hamd ettik.

KİTAP KATİPSİZ OLMAZ!

Duygularımız biraz yatışınca manevî bir teselli bulmak için eline *Sözler* kitabını aldı Küçük Medine. *Haşir Risalesi*'ni (öldükten sonra dirilme konusunu) açtı, okumaya başladı. Ben de hayalde bile olsa, o âleme kanat açtım, acılarımı unutmaya çalıştım.

– İki adam Cennet gibi güzel bir memlekete giderler. Bakarlar ki, oradakiler evinin, dükkânının muhafazasına fazla dikkat etmiyor. Paralar ve mallar açıktadır.

Onlardan birisi herşeye elini uzatır, çalar, gasp eder, ahlaksızlık yapar. Arkadaşı;

– Bu memleketteki nizam ve ahenkten anlaşılıyor ki, bu mallar sahipsiz değildir. Bak görüyorsun, herkes görevinde azamî bir dikkatle çalışıyor ve her biri çok önemli işler görüyor. Belli ki herkes buranın padişahının askeridir. Her yerde o padişahın memurları, kameraları, dinleyicileri vardır. Belki sivil olduklarından sana dokunmuyorlar. Sen başıboş gibi, kimse görmüyor gibi hareket etme. Onun memleketinde, onun kanunlarına uygun hareket edeceğini, misafir gibi davranacağını ona ilan et, diyerek onu uyarır.

O sersem;

– Bunlar birinin malı değil, sahipsizdir, diyerek inat eder. Aralarında ciddi tartışma başlar.

O adam divanece;

– Ne padişahı? Ben padişah falan görmüyorum ve tanımıyorum, der.

Arkadaşı;

– Bir köy muhtarsız, bir iğne ustasız, bir harf kâtipsiz olmaz. Bu kadar düzenli, bu denli güzel bir memleketin hâkimsiz olması; bu sarayların, bu nakışların kendi kendine yapılması hiç mümkün müdür? Hem bak, o padişahın üzerinde mührü ve imzası var, diye cevap verir.

– Tamam, der o sersem. Padişahı kabul ediyorum; fakat benim bu küçük yaramazlıklarımın ona ne zararı olabilir? Herkes vazifesini yaparken bir tane de benim gibisi olsun. Hem zindan falan da görünmüyor, bu yaptıklarımdan ötürü ceza görmüyorum.

Arkadaşı;

– Burası bir manevra meydanıdır. Vazifesini yapmak için her gün kafileler gelir, kafileler gider. Bir müddet sonra bu yıkılmaya müsait diyar tamamen boşaltılacak, buradakiler daimi bir memlekete alınacak. Herkes vazifesini yapması nispetinde ya ceza çekecek, ya da mükâfat görecek, der.

– Buradan başka bir diyar olduğuna, bizim oraya götürüleceğimize inanmıyorum, der inatçı adam.

O emin arkadaşı;

– Madem bu denli inat ediyorsun, ben sana o gidilecek hakikî diyarı ispat edeyim, der.

Bu yerlerin padişahının hak edene hak ettiğini verdiğine, bu misafirhanesinin şahit olduğunu; bunun, onun adaletini ispat ettiği gibi, gönderdiği yaverine de adaletini söylettiğini; zalimlerin izzetiyle, mazlumların zilletiyle gittiğini (demek hesabın bir büyük mahkemeye bırakılıyor); itaat edenlere mükâfat vermesi için ebedî bir diyarın olması gerektiğini; başka neden olmasa bile bu ahenkli misafirhanede huzuru bozanlardan itaat edenlerin hakkını almak için bir hesap meydanı kuracağını; vaadinden dönmesinin O'nun için muhal olduğunu; zira sözünü yerine getirmekte aciz olmadığını, bu dünyada bile her çekirdeği toprakta dirilterek diriliş numuneleri gösterdiğini; bu memleketi yoktan kuran birisinin dağılmış parçaları toplamasının akıl için kolay olduğunu; ebedî ikram etmek isteyenin ebedî ziyafet sofralarının ve ebedî tecellisinin olacağını, öldükten sonra dirilmenin, gecenin sabahı, kışın baharı kadar kesin olduğunu, binlerce delil ile anlatır.

Bu doyumsuz *Risale* sohbeti, kalbime huzur doldurmuştu. Şimdi ikindi namazını başka bir heyecan ve bir başka ümitle kılacaktım.

Günlerimiz bu yeni hayata alışmakla geçiyordu. İnsan işte, her güçlüğe, her zorluğa dayanmasını ve uyum göstermesini biliyor veya Yüce Allah insana her acıya dayanacak gücü veriyordu. Bizimki de aynen öyle oldu.

Artık kalkmayı ve yürümeyi unuttum, tekerlekli sandalyede bol bol kitap okuyup Rabbime şükrediyordum.

Ama aksiliklerin, dertlerin ve hayatımızdaki o fırtınaların yakamızı bırakmaya niyeti yoktu. Asıl imtihanımız bizi bekliyordu.

Dokuzuncu Bölüm

İnce kalpli güzel

MEDİNE'MİN HASTALIĞI hızla ilerliyordu. Her ne kadar o dayanılmaz acılarını bana belli etmemek için ıstırabını içine gömmeye çalışıyorsa da, hastalığının hayatını tehdit edici bir hal aldığını biliyordum. Artık böbrekleri tükenmişti.

Aklıma getirmek bile istemiyordum o bilinen sonu... Medineme bir şey olmaması için milyon kere, milyar kere ölümü tatmaya hazırdım. Onun için hayatımı bir kere değil, bütün zerrelerim, bütün atomlarım adedince vermeye hazırdım. Fakat onsuz bir hayatı düşünmek bile bana işkence oluyordu. O benim herşeyimdi. Onun yanında olmak, bana hayat suyuydu, en büyük gıdaydı. Yoksa bu dünyadan çoktan veda edip gitmiştim. Eğer hâlâ yaşıyorsam, hâlâ nefes alıyorsam Medinemin tertemiz, iyi niyeti ve Allah'a olan kopmaz imanı ve teslimiyeti yüzündendi.

O gece sabaha kadar acı içinde kıvrandı. Bir saniye bile gözüne uyku girmedi.

– Hasta mısın? Böbreklerin çok mu acı veriyor, diye sorduğumda:

– Hayır, kafama yine geçmişin kötü anları takıldı da uykum kaçtı, deyip geçiştiriyordu.

O, benim dünya incisi hayat arkadaşımdı. Onun halini izlerken, söylemek istediğim, ama boğazımda düğümlenen cümleler bir bir aklımda dolaşıyordu:

– Sen niçin bu kadar iyisin? Niçin bu kadar anlayışlı ve temiz yüreklisin? Sen öyle insanlara, öyle ailelere, öyle yerlere ve makamlara layıksın ki... Bilmem niçin benim gibi ayaklar altında sürünmeyi hak eden bir insana nasip oldun?

Bilinmez bir sırdı bu. Bu hadiseyi akılla anlamak çok zordu. Büyük Allahımın büyük bir hikmeti vardı elbet. Akıl, mantık ve his, bu derin muammayı anlamakta, aciz kalıyordu.

Sabah kahvaltıya indiğimizde, Küçük Medine'nin çok hasta, takatsiz ve bitkin olduğu her halinden anlaşılıyordu. Hele yüzündeki şişlik ve benzindeki solukluk işin vahametini bütün açıklığıyla anlatıyordu.

Resul Bey, durumu derhal fark etti. Zaten uzmanlık alanı ürolojiydi. İlaç tedavisinin çare olmadığını sezmişti:

– Bugün seninle hastaneye gidip iyi bir check-up'tan geçelim. Görülen işaretler işi ciddiye almamız gerektiğini söylüyor, dedi.

– Ben çok rahatım, diye atıldı ince kalpli, esmer güzelim. Belki öyle görünüyor olabilirim; ama herhangi bir sıkıntım yok.

Hayatı, canı, gencecik ömrü pahasına kimseye yük olmak istemiyordu. Biliyordu ki, bizim tedavi olabilecek hiçbir imkânımız yoktu. Herşeyimizle yüktük, fazlalıktık. Resul Bey ve Medine Hanım'ın herşeyimize koşmaları, herşeyimizle ilgilenmeleri; hatta hayatlarını bize adamış olmaları, benim gibi Medinemi de büyük bir mahcubiyete itiyor, onlara en ufak bir

problemimizi açamaz hale getiriyordu. Yani kimseyi rahatsız etmemek için bile bile ölüme doğru hızla giden Medine, yine de halinden en ufak bir şikâyette bulunmuyordu. Bunun için de Medinem, Resul Bey'e bir sıkıntı vermemek için "İyiyim" deyip dayanılmaz ağrıları sinesine çekmeye çalışıyor ve hayatını riske atıyordu.

Resul Bey ve Medine Hanım zoraki ikna ettiler Medinemi... O sabah birlikte çıktılar Resul Bey'le. Ben de akşamı zor ettim o gün. Çaresiz bir dert olmaması ve onun gölgesini kaybetmemem için Allah'a yakardım, durdum.

Biliyordum benim bu dünyada fazlalık olduğumu; ben yaşamaya devam ettiğim sürece, onun daha fazla sıkıntıya gireceğini de... Çünkü ben bir arkadaş, bir eş ve bir koca olmaktan çoktan çıkmıştım. Yani ben hayattan çekilmedikçe sular durulmayacak, Medine rahat bir nefes alamayacaktı; ama bunu nasıl yapabilirdim? Artık intihar edemezdim. Çünkü intihar en büyük günahtı. Tek bir yol kalıyordu: *O da Rabbime dönüp bir an önce verdiği canı alması için yalvarmak...*

İşte yaptığım da tam olarak buydu; lakin hayat imtihanı bitmemiş birisi için bu da çare değildi. Çekecektim, çekmem gereken çilelerimi. Dökecektim, dökmem gereken gözyaşlarımı. İçimin yangınına, yüreğimin sızısına katlanıp tekerlekli sandalyede Azrail meleğinin gelmesini bekleyecektim. Herhalde en zor bekleyiş bu olmalıydı.

BİR İFLAS DAHA

Akşam eve döndüklerinde, yüz ifadelerini okuyup olup-bitenleri anlamaya çalıştım.

Resul Bey ve Medine Hanım'ın bakışlarında, gizlenmiş bir acının yansımaları saçılıyordu. Medinem ise ben üzülmeyeyim diye, her zamanki gibi esmer yüzünün tatlı ışıltısını kay-

betmek istemiyordu. Sanki yıllardır çektiği bir hasretlik vardı yüreğinde.

Biliyordum. Durum çok kötü de olsa, Medine belli etmemeye çalışacaktı. Kimsenin konuşmasını beklemeye tahammülüm olmadığı için derhal atıldım:

– Sonuçlar nasıl?

Sanki cevabı herkes birbirinin üstüne atıyormuş gibi bir hal vardı. Kimse sahiplenmek istemiyordu.

Benim heyecanla cevap beklediğimi anlıyordu Resul Bey:

– Telaşlanma, dedi. Tıp ilerledi artık. Allah hiçbir derdi çaresiz bırakmamıştır.

Çok yuvarlak bir açıklamaydı bu. Sanki "Ne yapalım elimizden bir şey gelmiyor" gibi ümitsizce sözlerin kokusunu almıştım.

– Çok mu ciddi, diye üsteledim.

Yine kısa süreli bir suskunluk oldu. Neden sonra Resul Bey söylenmesi gereken o acı sonu sıralamaya başladı.

– Medine Hanım'ı geniş bir tetkikten geçirdik. Sonuçları diğer meslektaşlarımla da değerlendirdik; hatta bazı verileri yurt dışındaki uzman bazı arkadaşlarımla da paylaştım.

Cümleler uzadıkça benim korku ve telaşım da artıyor, içimdeki sıkıntı nefesimi zorluyordu.

Dayanamadım:

– Sonuçlar nasıl ağabey, diye telaşla atıldım tekrar.

Resul Bey, fersiz bakışlarını imdat ister gibi meçhul bir boşluğa çevirdi. Çaresiz bir ses tonuyla, konuyu uzatmamak için durumun vahametini iki cümleye sığıştırmaya çalıştı.

– Maalesef böbrekler iflas etmiş. Bundan sonra her an bir hayatî tehlike olabilir.

Yıkıldım. Bir anda ev, başımda döndü, pervane gibi. Herşey uzaklaştı benden, herşey rengini ve tadını kaybetti. Kendi dünyamda saniyeler içinde eridim, bittim bir anda.

– Dur bakalım, diye atıldı Resul Bey, benim çok üzüldüğümü görünce.

– Bu herşeyin sonu demek değil. Allah'ın şifa kapısı son nefese kadar açıktır. Daha yapacaklarımız var.

Sanki ölmek üzereyken yeni bir nefes bulmuş gibi sordum:

– Nedir?

– Böbrek nakli...

Herşeyi sil baştan keşfeder gibi sordum:

– Peki, bu işler Türkiye'de nasıl oluyor?

– Çok kolay değil; ama her imkânı seferber edeceğiz. Gerekirse biz tek böbrekle yaşayıp ona diğer böbreğimizi vereceğiz.

SEVGİLİNİN GÖLGESİ

Allahım işte beni yıkan söz bu olmuştu. Fedakârlığın bu erişilmez zirvesi, şefkatin bu yetişilmez yücesi, kalbin bu paha biçilmez değeri yıkmıştı beni...

Böbreklerimizi vermek ha?

– Benimkini hemen alın, diye bağırdım. Daha fazla dayanamayıp başımı öne eğdim. Boğazıma kilitlenen hıçkırıkları savuşturmaya çalıştım.

Medinemin böbrekleri çürürken benim böbreklerim ne güne durur? Alın onları, ikisini de alın. Yeter ki, kurtulsun Medinem.

Medine'nin sevgi dolu yumuşak eli, saçlarımda gezmeye başladı. Bunun anlamı dünyalara değerdi. İşte ben bunun için hayata bağlanmıştım. Onun gözleri, onun sevgisi ve onun gölgesi için.

İlaç gibi şifa veren kadife sesiyle fısıldadı kulağıma:

– Üzülme, dedi. Allah, Kerim'dir. İnşaallah hiç kimsenin böbreğine muhtaç kalmayız.

Çok ciddi bir konuyu ele alacak gibi, büyük salonda toplandık.

Medine'nin çaresiz hastalığı herkesin yüreğini tutuşturmuştu yeniden. Ortam gerilmiş, yüzler asık ve içimiz kan ağlıyordu. Resul Bey:

– Yarın Medine Hanım'ı hastaneye alacağız, dedi. Artık onun yatarak istirahata ihtiyacı var. Bundan sonra her an doktor gözetimi gerekecek. Önce kızımıza uygun böbrek araştıracağız. Yurt içinde ve yurt dışındaki bütün merkezleri tarayacağız. Eğer bulamazsak sıra bizim böbreklerimize gelecek.

Hastalık çok ciddiydi. Artık ben evde, tekerlekli sandalyede Medine'den gelecek haberi bekleyecektim; o da hasta yatağında böbrek haberlerini... Yani çok zor günler dayanmıştı kapımıza.

Ya Resul Bey ve eşine ne demeliydi? Yolda iki genç önlerine atlamıştı, onları sahiplenip öz evlatları gibi bağırlarına basmışlardı. Üstelik kendi böbreklerini vermeye hazırdılar.

Yine düşüncelere dalmıştım:

– Resul Bey ve Medine Hanım... Keşke bütün insanlar onlar kadar iyi olsaydı.

Niçin bu kadar iyisiniz? Demek ki, dağlar yerinde duruyorsa, ağaçlar boy atıyorsa, toprak çökmüyorsa, deniz kurumuyorsa bütün bunlar sizin gibi dürüst ve fedakâr insanların duaları hürmetine oluyor yoksa şu melanetli, şu şerli, şu tehlikeli insanlar yüzünden O Yüce Rabbim, niçin bu dünyayı ayakta tutsun, bunca nimetleri versin?

Bunları düşünürken *Sözler*'de okuduğum bir izah geldi aklıma: "Eğer dünyanın aklı hükmünde olan Kur'an, onun (dünyanın) başından çıkarsa arz (dünya) divane olur, serseri kalmış aklını bir seyyareye (gezegene) çarpar, kıyameti koparır."

Ne kadar doğru, ne kadar isabetli bir sözdü!

Demek ki, Kur'an ahlakı insanların kalplerinden ve hayatlarından çıkarsa Yüce Allah boşu boşuna bu dünyayı yaşatmaz artık. Bir gezegene çarptırır ve kıyameti koparır. Bunun

içindir ki, Resul Bey ve eşi Medine Hanım gibi melek insanlar hürmetine kıyamet kopmuyor ve biz onların insanüstü hizmeti ve gayreti sayesinde yaşıyoruz.

Medinem için savaş gibi bir koşuşturma başlamıştı. Resul Bey, böbrekle alâkalı bütün merkezleri harekete geçirmiş, bu konuyla ilgilenen bütün sağlık birimlerine ulaşmıştı. Yurt içi ve yurt dışı trafiği günlerce, aylarca sürdü. Her gün yeni bir ümit için yattık, her gün yeni bir ümit için kalktık; ama geldiğimiz sonuç, hepimizi de derinden üzüntüye boğmuştu. Maalesef uygun bir böbrek bulunamamıştı.

Medinemin de durumu gittikçe kötüleşiyor, artık makineye bağlı bir yaşam mücadelesi veriyordu.

DERYA GİBİ ÇAĞLAYAN GÖNÜL

Son ümit olarak Resul Bey'in, eşinin ve benim böbreklerimiz tetkik edildi. Bütün testler Medine Hanım'ın böbreklerini işaret etmeye başladı. Sonunda onda karar kılındı. Ama ne ben, ne de Küçük Medinem, buna razı olmuyorduk. Bizim yüzümüzden Medine Hanım'ın yarım bir insan haline gelmesini istemiyorduk.

– Keşke benim böbreklerim olsaydı! Ne olurdu tutsaydı da ikisini birden verseydim. Nerede o şans bende... Hayatta hangi hayırlı işe yaradım ki, buna da bir faydam olsun, diye kendi kendime hayıflanıyordum.

Medine Hanım, bendeki bu derin teessürü bir nebze olsun gidermek için yanıma geldi. Tam bir anne sıcaklığı ve şefkati içinde:

– Hiç üzülmeyin, dedi. Ben böbreğimi seve seve veriyorum. Siz de biliyorsunuz ki, benim oğlum böbrek yetersizliğinden vefat etti. Ben o acının ne demek olduğunu bilirim. Başvurmadığımız yer kalmamıştı; ama bir sonuç elde edemedik. Başı

kucağımda can verirken ben de onun için böbreklerimi; hatta hayatımı bile vermeye hazırdım; ama olmadı. Bu ateş hâlâ yakar içimi.

Şimdi Yüce Rabbim böyle bir kapı açtı bana. Oğluma vermek isteyip de veremediğim böbreğimi, kızım kadar sevdiğim ve adımı taşıyan Medine'ye veriyorum; hatta bunu bir şükür olarak göreceğim. Ne mutluluk ki, ismimi taşıyan birisi, böbreğimi de taşıyacak. Şimdiye kadar manevî kızım olarak gördüğüm Medine'yi, bundan sonra öz kızım gibi bağrıma basacağım. Yüce Allahım bir evladımı aldı, bize iki evlat verdi.

Ne demeliydi bu deryalar gibi çağlayan gönüle? Ne demeliydi yüreğinde pırıl pırıl merhamet saçılan bu sevgi insanına? Tarihin bile çok az gördüğü bu fedakârlık öyküsünün başrol oyuncusuna nasıl teşekkür etmeliydik? Bütün bunların, bizim gibi sokak ortasına terk edilmiş insanlara nasip oluşu için ise şükürden başka elimizden ne gelirdi!

– Ya Rabbim! Bu ince hikmetin, bu derin sırrın ve bu muamma kaderin önünde diz çöküp şükür secdesine kapanmamak ne mümkün? Sana diz çöküp yalvarmaktan başka ne yapılabilir? Gönüllerimizi Sana açıp rahmet dilemekten başka ne söz söylenebilir, diye mırıldanırken elimi yüzme kapadım ve hıçkırmaya başladım.

Bu, acı içinde mutluluk gözyaşlarıydı. Bu, çaresizlik içinde bir çare bulma sevinciydi.

Büyük Allah'ın şu işine bakın. Son anda öyle bir hikmetle meseleye el koydu ki, bu olay karşısında bütün akıllar durdu, bütün kalpler sustu, bütün sebepler altüst oldu.

MUHTEŞEM BİR TEDAVİ

Tam ameliyatın olacağı gün, Resul Bey'in verdiği bir haber, beni müthiş bir şaşkınlık içine düşürdü. Böyle bir şeyin örneği

var mıydı acaba? Böyle bir şey daha önce görülmüş, duyulmuş muydu? Belli ki, Küçük Medine'nin Rabbine olan teslimiyeti, dağlar kadar imanı, erişilmez şükrü, bir anda bütün insanları şaşırtan bir rahmet kapısı açmıştı.

Rabbim kendisini çok seven kuluna öyle bir ibret ve şefkat dersi vermişti ki, hâlâ aklıma geldiği zaman ürperiyorum.

O sabah, her türlü hazırlık yapılmıştı. Aynı anda hem Medine Hanım'ı hem de Medinemi ameliyata alıp böbrek nakli yapmak için harekete geçmişlerdi.

Küçük Medine, bağlı olduğu cihazlardan çıkarılmış, ameliyata gitmek için beklerken tuvalet ihtiyacı olduğunu söylemiş. Tabii bu duruma hemşire hanım şaşırmış...

– Senin böbreklerin çalışmıyor. Makine yardımıyla tuvalet ihtiyacın gideriliyor. Senin nasıl tuvalet ihtiyacın olabilir?

Derhal doktorlar toplanıp, böbreklerine bakmışlardı Allahım, ne görsünler? İki böbrek de sağlam. Hiçbir hastalık belirtisi de yok!

Bu hayret verici durum karşısında doktorlar şaşırıp kalmışlar. Acaba daha önce yapılan tetkikler mi karıştı diye araştırmışlar; hayır herşeyi usulüne uygun yürütülmüş. Böbrek nakli bekleyen küçük Medine'nin böbrekleri sağlam çıkmış.

İnsanın aklını durduran bu durum, beni de tam anlamıyla sevincimden şoka sokmuştu. Saatlerce kendime gelemedim bu esrarengiz durum karşısında. Bir yanlışlık olacak da haber asılsız çıkacak diye korkumdan da ödüm patlıyordu.

Medinemi sağ salim karşımda görünce çığlıklar attım, bayrak ettim kendimden geçtim.

Allah'ın tertemiz bir kulu olan bu esmer güzeli melek hanım, meğer tanıdığımdan ve bildiğimden de değerli ve ulaşılmaz birisiymiş.

Rabbimin akılları hayrete düşüren bu hikmeti karşısında, günlerce şükür secdelerine kapandık.

Medinem, cennetlik bir huri gibi büyük bir huşu içinde anlattı, bu gizemle olayın iç yüzünü:

– Sizden hiçbir şeyi gizleyemem, dedi. Bilmelisiniz ki bu ikrama layık olan ben değilim, bana böbreğini vermek isteyen Medine Annem'dir. Onun samimiyeti ve ihlası hürmetine bu harikulade hadiseyi yaşadık.

Ameliyattan önceki gece kafamdaki tek şey, benim için Medine Annemin ameliyatı, acı çekmesi ve bundan sonraki hayatını tek böbrekle sürdürmek zorunda kalmasıydı. Bunun için durmadan Rabbime yalvardım.

– Ne olur, al şu canımı da Medine Anneme acı çektirme, diye...

Uykuya dalar dalmaz, kendimi ameliyathanede buldum. Etrafımda beyaz önlüklü, pırıl pırıl simalı doktorlar; ama hepsinin de sakalları, başlarında çok temiz, bembeyaz kar gibi parlayan sarıkları vardı.

Kendi kendime "Allah, Allah!" dedim. Türkiye'de devlet memurlarının sakal bırakması, sarık sarması ve örtünmesi yasak; demek ki bunlar duymamış ya da bu yasak kaldırılmış, benim haberim yok herhalde, diye düşündüm.

Sonra da etrafımdaki doktorların, hocaları olduğu belli olan, yeşil sarıklı, beyaz sakallı ve yeşil önlüklü, orta boylu, gözleri son derece keskin bakışlı bir zat girdi odaya. Orada bulunanlar el pençe vaziyette eğilip selama durdular.

Doğruca benim yanıma geldi. Çok içten, çok tatlı ve çok sıcak bir ses tonuyla:

– Geçmiş olsun kızım, dedi. Biz senin manevî doktorunuz. Görevimiz Allah dostlarına, darda kalmış Müslümanlara ve mağdur olmuş mazlumlara, Allah'ın emri ile yardım etmektir.

Sen çok büyük bir zulme uğradın ve Allah'ın indinde mazlum duruma düştün. Onun için de Cenab-ı Hak, senin intiha-

rına müsaade etmedi. Ona olan bağlılığın ve teslimiyetin böyle bir yardımın ve ikramın kapısını açtı.

Korkma hiç acı çekmeyeceksin. Sen bir Fatiha ve üç İhlas okuyana kadar, biz seni ameliyat edeceğiz.

Haydi Bismillah...

Hayretler içinde terlere boğuldum ve Rabbimin bu ikramı karşısında şaşkınlığa düştüğüm o an, sanki içim acıyla değil, huzurla doldu. Vücuduma değen eller sanki dokunduğu yere şifa veriyor, acılar içinde aylarca kıvranan böbreklerimin yangınına, buzlu sular serpiliyordu. O an öyle bir andı ki, bana yeni bir hayat veren Rabbimin merhamet ve şefkatini ta yüreğimin derinliklerinde hissettim. Bütün dünyamın baştanbaşa değiştiği bir andı.

O an nasıl geldi, nasıl geçti bilmiyorum. Sanki saatler sustu, zaman durdu ve âlemin sessizliği çöktü. O anda hissedilen tek şey, Yüce Mevlamın yüreklere serptiği doyumsuz huzurdu. Öyle ki kalp atışlarımın "Allah, Allah!" diye çarptığını ilk kez bu kadar duyuyordum.

Sanki saniyeler geçmeden, yeşil giysili ve keskin bakışlı o zat:

– Haydi, geçmiş olsun kızım, dedi.

Elindeki su bardağını da uzatarak:

– Al şu şifa suyunu da iç bakalım.

Heyecandan fersiz düşen parmaklarımla bardağı zor yakaladım ve "Bismillah" diyerek içmeye başladım. Sanki içtiğim bir su değil, dokunduğu yere hayat veren sihirli bir ilaçtı. Başlarında hocalarıyla toplanıp gitmeye hazırlanan o manevî doktorlara sordum utana sıkıla:

– Siz kimsiniz? Sizi sorarlarsa ne diyeyim, dedim.

Doktorların hocası olduğu ilk bakışta anlaşılan yeşil giysili o zat tekrar döndü:

– Kızım benim ve bu kardeşlerimin kim olduğu önemli de-

ğil, önemli olan senin bu ikrama layık olmandır. Seni tebrik ederim.

– Ne olur kendinizi benden gizlemeyin. Bana bu yardımı yapan zatları tanımak istiyorum. Hiç değilse kusurlu dualarımla sizlere manevî borcumu ödeyeyim.

Heybetli; ama sıcak bakışlarıyla insanın bir anda bütün hücrelerine tesir eden o gizemli zat, başını hafif hafif salladı.

– Bizim kim olduğumuzu öğreneceksin; ama şimdi değil, Sultanlar Sultanı izin verirse...

Birden aklıma Abdülkadir Geylanî Hazretleri geldi. Onun, darda kalan insanlara yaptığı manevî himmetini hatırladım. O heyecanla derhal toplandım ve içimden "Acaba o zat mı?" dedim. Elini öpmek istedim. Sanki içimi okuyormuş gibi:

– Hayır, diye elini kaldırdı. Ben elimi öpmüş sayıyorum. Benim peşime düşme. Sen istifade edecek kaynağı bulmuşsun.

HAYRETE DÜŞMEK

Birden kendime geldim ki yatakta, kolumda serumlar hastanedeyim ve terler içinde kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyor.

Daha rüyamın ne anlama geldiğini yorumlamaya başlıyordum ki, içtiğim su bende müthiş bir tuvalet ihtiyacı doğurdu.

– Aman Allahım, dedim. Böbrekleri iflas eden ben, günlerdir suyu dışarı atamıyordum, ancak diyaliz yardımıyla temizlenebiliyordum. Yoksa rüyam?

Hemen zile bastım, hemşire hanım geldi.

– Ben tuvalete gideceğim, deyince çok şaşırdı. Tabii ki yalnız hemşire değil, ben de şaşırmıştım.

Bütün hastalıklar ve şifalar yanında hazır olan Yüce Allah için elbette ki, bunun garip olan bir yanı yoktu.

Rabbim benim için değil, bana bütün ruhunu ve gönlünü

açan, candan ve içten sevgisini veren Medine Annem için bu ikramı yapmıştı. Çünkü o melek gibi bir insan... Yüzlerce talebesinden makbul dualar alıyor. Hayatı iman ve Kur'an dersi vermekle geçiyor. Daha yüzlerce ve binlerce talebe de Medine Anne'nin hizmetine muhtaç. Rabbim bu kudsî dava için Medine Annem'i yarım bırakmak ve acı vermek istemedi.

Anlatılanlar karşısında âlemden âleme girdik, hayretten hayrete düştük. Kâh kalbimiz fırladı yerinden, kâh göz pınarlarımız çağladı.

Medinemin sözleri, benim de iç dünyamı huzura kavuşturmuştu. Ellerimi açarak şükrettim:

– Ya Rabbi, meğer Senin şanına layık kul olana, akılları durduran ikramlar ve nimetler sunuyormuşsun, ibretli mesajlar veriyormuşsun; ama biz bunları hâlâ anlamamakta direniyoruz. Neden nefsimize bunu anlatamıyoruz? Niçin kendimize çeki düzen vermiyoruz?

ŞİİR GİBİ ŞÜKÜR

Bu hadise bizi çok etkiledi; fakat asıl tesir altında kalan Medinem oldu. Aylarca o esrarengiz iklimden çıkamadı. Kendini sürekli ibadetlere verdi, sürekli Kur'an tefsirie okuyordu ve Medine Hanım'ın bayanlar hizmetinde daha fazla bulunmaya başlamıştı. Artık o gönüllü bir iman kahramanıydı. Her fırsatta;

– Allah bize son bir lütufta bulundu da, bu hakikatleri nasip etti, diye sevincinden biteviye şiir gibi şükrediyordu.

Kız öğrencilerle haftada üç gün sohbet yapıyor, onlara dersler veriyordu. İki gün de Medine Hanım'ın üniversite öğrencileriyle yaptığı sohbete iştirak ediyordu. Tabii ki, bu arada beni de boş bırakmıyor, her gün birkaç sure veya dua ezberletiyordu. Haftada en az bir de kitap bitiriyordu.

Medinem, günlük hesapların çok ötelerine geçerek ileriye dönük planlar yapmaya başladı. Zaten böyle yetenekli ve zeki bir kız da olduğu yerde sayamazdı.

O günlerde, yine güzel bir yemek sofrasında sohbete kaptırmıştık kendimizi.

CENNET GAYRET İSTER

Resul Bey, ne kadar büyük bir dava adamı olduğunu gösteren hizmet aşkıyla, geniş bir hedef çiziyordu:

– Allah, bize bu iman ve Kur'an hizmetlerini lütfetti. Bu bize yapılan en büyük ikramdır. Bunun için şükür ile çalışmak gerekir.

Çevremizde binlerce genç yanlış yollarda ve günahlar deryasında hayatlarını mahvediyorlar. Bunlara yardım edecek ve rehber olacak olan da biz olmalıyız. Eğer biz elimizdeki bu hakikatleri muhtaç insanlara ulaştırmazsak onların huzur-u İlahî'de şikâyetlerine muhatap oluruz. Bu tıpkı elinde tesirli ilaçlar bulunan bir doktorun, ölmek üzere olan hastalara, tembellik edip de ilaçları yetiştirmemesi kadar ağır bir sorumluluğu gerektirir. Herhalde böyle bir doktor, ilaç verilmediği için ölen hasta adedince hesaba çekilecektir.

İşte bizim durumumuz da böyledir. Elimizde bu zamanın manevî hastalıklarını tedavi eden bir Kur'an tefsiri vardır. Bunları önce bizim çok iyi anlayıp hazmetmemiz, sonra da muhtaç olan insanlara anlatmamız ve tanıtmamız gerekir, en büyük bir vazifemiz budur. Eğer bugünün gençleri imansızlıktan ölürse "Bize bu iman hakikatini anlatan olmadı, biz de imansız gittik" diye şikâyet ettiklerinde, mesul duruma düşmemek için gecemizi gündüzümüze katmalıyız.

Bu zamanda her imansız insan, her imana muhtaç genç, her manevî hastalık çeken fert ve her mazlum kişi, bizim hede-

fimiz olmalı, onlara ulaşmak ve yetişmek de gayemiz olmalı. Belki o zaman bu iman hakikatlerine sahip olmanın şükrünü bir derece eda etmiş oluruz.

Yoksa günlerimizi yalnızca namazlarımızı kılmakla geçirmek, bizi kulluk sorumluluğundan kurtarmaz. Bir kulun en büyük vazifesi, ibadetlerinin yanında hayırlı işlere vesile olmak ve hayırlı insanlar yetiştirmektir. Bu da gayret ve fedakârlık ister. Eğer toplumda bir şeylerin düzelmesini istiyorsak önce kendimizi düzeltmeli, sonra da çevremizdeki insanların düzelmelerine yardım etmeliyiz. Bunun için de örnek bir hayat yaşayarak insanlara rehber olmalıyız. Bir anlamda doğruları yalnız anlatarak değil, davranışlarımızla göstermeliyiz. Zaten en etkili eğitim metodu da budur.

Şu hiç unutulmamalı ki, gideceğimiz yerdeki o büyük mahkemede, bu dünyada nasıl yaşadığımızın hesabı istenecektir. Ya sonunda? İşte gerçek anlamdaki "kazanmak veya kaybetmek" bütün heyecanıyla orada yaşanacaktır.

Hem dünyada sultan gibi yaşa hem de Cenneti iste... Bu mümkün değil! Cennet, gayret ister, çalışma ister, sıkıntı ister, çile ister; hatta bir ömür boyu sürecek olan "imanda sadakat" ister.

Bunun için de planlı ve düzenli yaşamalıyız. Mutlaka günlük planımız olmalı ve ona uygun yaşamalıyız. Ancak bu şekilde kendimizi sürekli yenileyebiliriz. Yoksa kendimizi tembellik içinde bulur, çürür gideriz.

VİCDANIN SESİ

Resul Bey'in bu nefis tespitlerinin sonunu beklemeden hemen atıldım:

– Peki, ağabey, dedim. Kendimizi daha iyi yetiştirecek bir planlamayı nasıl yapmalıyız?

Karşımda oturan Medine gözlerime bakarak "Bu güzel sohbeti kesmenin sırası mıydı?" der gibi bir işarette bulundu.

Resul Bey ise hiçbir şey olmamış gibi konuşmasının yönünü benim soruma çevirdi.

– Bir kulluk planın en büyük boyutunu günlük hesaplaşma oluşturur. Planlı yaşamak isteyen her insan, gün boyu yaptığı işlerden dolayı, her gece başını yastığa koyduğu zaman kendini ciddi bir şekilde ele almalı, çalışmalarının dökümünü gözden geçirmelidir.

– Bugün ben kendime ve topluma ne gibi hayırlı işler yaptım? Ne gibi zararlı alışkanlıklardan sıyrıldım? Hangi yanlış davranışımı düzelttim, diyerek bir iç hesaplaşması yapmalıdır.

Yapılan bir yanlışlık ve ciddi bir davranış bozukluğu varsa;

– Bir daha bunu tekrar etmeyeceğine, Allah huzurunda söz veriyorum, diyerek kendisiyle bir iç hesaplaşmaya gitmelidir. Bunun için de her gece kendisine şu soruyu sormalıdır:

– Ben bu gece bu yataktan kalkamazsam, ömrüm sabaha çıkmaya yetmezse, ne olurum, acaba kulluk hesabına ne kadar hazırım?"

Eğer vicdanındaki ses "Hazır değilsin!" diyorsa bir sonraki geceye kadar hazır olması için Rabbine sığınmalısın. Çünkü binlerce insan gece yatınca sabaha kalkamıyor, binlerce insan da sabah kalkınca akşama yetişemeden hayata veda ediyor.

Günlük hesaplaşmayı yüz akıyla veren insan, büyük hesaplaşmaya hazır demektir.

Nefesimizi tutarak dinlediğimiz bu güzel önerileri, kendi hayatımıza ne kadar uygulayabileceğimizin telaşına düşmüştük Hele ben, "Bu gece sabahı edemezsem o büyük hesaplaşmaya hazır mıyım?" diye sorulan soruyu içimde, kendi nefsime yönelttiğimde sanki koro halinde, "Hayır, daha çok erken" diye feryatlar yükseliyordu içimden. Demek ki, her an açılabilecek ölüm kapısına hazır değildim. Peki, bunu bilmeme rağ-

men niçin telafi edip eksiklerimi gidermek için çırpınmıyordum?

Bu engin sohbetin, doyumsuz cümlelerin arasında dolaşan biz, vaktin geçmesini istemiyorduk. İşleri çok yoğun olan Resul Bey'i böyle rahat yakalayıp istifade etmek çok kolay olmuyordu.

BÜYÜLÜ BİR HİS

Bu nefes kesen manevî ortamı Medinemin sözleri böldü:

– Bu doyumsuz ziyafet ortamını bozmadan, aklımıza aylardır takılan ve Küçük Resul Bey'le zaman zaman konuştuğumuz bir hususu sizlerle paylaşmak istiyorum:

Rabbime binlerce kez hamd ü senalar olsun ki, bize sizin gibi manevî anne ve babalar nasip eti. Yine binlerce şükür ki, iman hakikatleriyle buluşmamızı lütfetti ve bizi o dehşetli karanlıktan çekip aldı.

Medine Annemiz ve siz babamızın yaptığı hizmetleri görünce bir insanın en büyük gayesinin iman ve Kur'an hizmeti olduğunu anladım. Bize nasip olan bu hakikatlere muhtaç, milyonlarca masum ve kandırılmış insan var. Onlara ulaşmak da bizim görevimiz. Ancak bu işler yapılırken de, her ne kadar Allah rızası ve gayret lazımsa da, insanın eğitim seviyesi, diploması ve işgal ettiği sosyal makamın da önemli bir yeri olmalıdır.

Çoktan beri kafamı kurcalayan bir hayalle yaşıyorum:

Ben yeniden üniversite imtihanına girip fakülteyi yeniden okumak istiyorum. Eğer becerebilirsek bunu Küçük Resul Bey'le birlikte de yapabiliriz. İnşaallah elimizdeki diplomalar, toplumda daha iyi bir iman hizmeti yapmamıza vesile olur ve insanlar çalışmalarımıza daha fazla ilgi duyar.

Belki bu size ütopik gibi gelebilir; ama bunu Rabbimden

istiyorum. Belki de o büyük günahlarımızın ve hatalarımızın tamirine bir kapı açar, diye içimde büyülü bir his taşıyorum. Benim bu hissiyatımı ve düşüncemi nasıl buluyorsunuz?

Bir an sessizlik oldu. Ne Resul Bey'den, ne de Medine Hanım'dan ciddi bir tepki gelmedi. Zaten bu davranış onların huyuydu. Önce olayları iyi bir şekilde dinlerler, sonra da olabilecek ihtimalleri sıralarlardı.

– Sen ne düşünüyorsun Resulüm, dedi Resul Bey bana dönerek.

– Küçük Medine inanmadığı bir şeyin hayalini kurmaz, dedim. Ondaki enerji, gayret ve fedakârlık her zorluğu aşacak ve her hedefe ulaşacak güçtedir.

Benim bu hâlim nedeniyle, artık benden okuma sevdası geçti. Yalnızca kendi kendime kitap okuyabilir ve sohbetlere katılabilirsem bu benim için en büyük kazanç demektir. Bu bir anlamda da iyi bir üniversite öğrenimi sayılır. Bugünlük faaliyetleri, yarım bıraktığım okulumun yerine koyar, kendi kendimi avuturum; ama Küçük Medine'ye bütün kalbim ve dualarımla destek olurum. Onun dört duvar arasına hapsolup yeteneklerini köreltmesini asla arzu edemem. Küçük Medine'nin içindeki cevher ve yetenek boşa gitmemeli. Bu konuda ne yapılması gerekiyorsa yapılmalıdır.

Resul Bey ve Medine Hanım da benim bu görüşüme iştirak ettiler:

– Medine kızımızın bu hayalini ve çok güzel niyetini tebrik eder, başarılı olması için de bütün kalbimizle dua ederiz. Tabii ki, bu hayırlı çalışmanın başlaması için de her imkânı seferber ederiz. Çünkü bu zamanda toplum hizmetinin yürütülmesinde, makamın, unvanın ve diplomanın çok önemli bir etkisi var. Bunlar insanların imanlarını kurtarmak için bir vesile olarak kullanılmalı.

"İlim, Çin'de de olsa alınmalıdır." "İki günü aynı olan zarar-

dadır." "Beşikten mezara kadar ilim öğreniniz" gibi Efendimizin (a.s.m.) yüzlerce hadisi, bize bu yolu gösteriyor.

Gerçekten Küçük Medine kızımızı can u gönülden tebrik ederim. Şimdiden Allah, şevkini ve gayretini daim etsin.

Medine Hanım, şefkat dolu kollarını, Küçük Medine'nin boynuna doladı, iri gözlerinden yanan sevgi ışıltılarıyla, sarıldı, kokladı.

– Sendeki bu temiz yürek oldukça, hayallerine dokunacaksın Allah'ın izniyle Medineciğim dedi. Yüce Allah sana her zaman başarı kapısını açacaktır. Biz de seninle gurur duyacağız, inşaallah! Hemen üniversite sınavı için hazırlığa başla kızım. Zaten başvurulara da az kaldı. İnşaallah muvaffak olursun.

Bizden de beklediği desteği alan Medinem, hiç zaman kaybetmeden hummalı bir çalışmaya başladı. Herşey teoride kolay görünüyordu; ama uygulaması bu kadar rahat olmayacak; yine bizi zor günler karşılayacaktı. Herşeye razıydım. Bana hayatını adayan esmer güzeline herşeyim feda olsun, diyordum. Onu başarılı ve mutlu görmek kadar güzel bir şey var mıydı benim için?

Önümüzde halledilmesi gereken bir problem daha duruyordu. Bunu da Medine'yle birlikte gece karşılıklı konuşmuştuk. Biz artık bir aileydik. Bundan sonra burada daha fazla kalıp bu aileye yük olamazdık. Ayrıca Medine'nin okulu için maddî hazırlığa da ihtiyacımız vardı. Öte yandan Medine'nin ailesi, kızlarını çalışıyor zannettikleri için zaman zaman üç-beş kuruş maddî desteğe de ihtiyaç duyuyorlardı. Bütün bunlar için çalışmamız, az da olsa para kazanmamız gerekiyordu; ama nasıl?

BİR ÇÖZÜM YOLU

Bunu yoğun bir şekilde düşünürken bir dostumuzdan güzel bir öneri gelmişti:

– Eliniz, hediyelik eşya yapmaya yatkınsa, evde zamanınızı bu işlere ayırın. İhtiyaçlarınızı karşılayacak kadar getirisi olur veya uygun bir parkta, kitap, simit, su satmak gibi, müşterisi her zaman bulunabilen bir işi de düşünebilirsiniz; özellikle de kitap satmayı... Hem para kazanırsınız, hem de insanların istifadelerine vesile olursunuz. Ayrıca siz özürlü olduğunuz için halk size ilgi duyar, ihtiyacı olanlar da sizden alışveriş yapmak ister.

Bu öneri kafamıza çok yatmıştı. Hem dört duvar arasında bunalmaktan kurtulacaktım, hem de insanlara faydalı bir iş yapıp aileme bir kazanç temin edecektim. Çok harika gözüküyordu.

Konuyu Resul Bey'e ve eşine açtığımızda çok üzüldüler.

– Siz, bizim evladımızsınız. Ömrümüzün sonuna kadar sizinle birlikte yaşamaya can atıyoruz. Asla bu evde bir yabancı, bir fazlalık ve bir yük değilsiniz; ama vicdanınızın rahat olması ve cebinizde kendi harçlığınızın bulunması bakımından, size her türlü imkânı sağlarız; ancak sizi bu evden başka bir yere asla bırakmayız, dediler.

Başlangıçta herşey planladığımız gibi gitmeye başladı.

Resul Bey gerekli kişilerle konuştu, evimizin hemen karşısındaki parkın bir köşesinde bana yer aldı.

Her gün Medinem beni tekerlekli sandalyem ve camekânlı simit sandığımla birlikte parka götürüyor; ben de su, simit ve kitap satıyordum; ama alışmak kolay olmadı. Yine de bir iş yapıp eve katkıda bulunmanın huzuru bana yetiyordu. Medinem de harıl harıl ders çalışarak üniversite sınavlarına hazırlanıyordu.

AZİM VE BAŞARI

Nihayet üniversite imtihanı vakti gelmişti. Aylardır çok büyük çaba içinde olan ve başarıya kilitlenen Medine, o sabah imti-

hanın yapıldığı yere gitmek üzere hazırlanırken birlikte son dualarımızı etmiştik; hem de bütün yüreğimizle, bütün zerrelerimizle...

– Ya Rabbi! Biz bütün sebepleri yerine getirdik, fiilî duamızı yaptık, üzerimize düşen herşeyi tamamladık ve çok çalıştık. Şimdi Senden dünyamıza, ahiretimize ve hizmetimize en hayırlısını istiyoruz. Hayırlı olmayacaksa, bir şeyi bahane et, nasip etme.

Medine gitti; ama benim heyecanım ondan daha fazlaydı. Kalbim yerinden çıkacaktı sanki. İmtihan dakikaları geçmek bilmiyordu. Bir yandan korkuyor bir yandan endişe içinde kalbim kuş gibi çırpınıyordu.

Küçük Medine'yi uğurladığım kapının yanında o gelene kadar kımıldamadan bekledim. Başka bir ifadeyle heyecanım elimi ve ayağımı öyle döküp mecalsiz bırakmıştı ki, yerimden kımıldayamamıştım bile. O gün Resul Bey ve eşi, şehir dışına çıkmak zorunda kalmışlardı, ben evde yalnızdım.

Elimdeki Cevşen'i kaç kere okudum, duaları kaç kez tekrar ettim hatırlamıyorum. Yüceler Yücesi Rabbime defalarca yalvardım! Kapı açılıp Medinem içeri girdiğinde, âdeta asırlar geçmiş gibiydi.

Esmer yüzünde, ışıltı eksik olmayan dünya tatlısı Medinemin, alımlı gözlerine odakladım derhal. Her göz kırpışında çok mesajlar anlatan bakışlarını okumaya çalışıyordum. Evet, gülüyordu. Sevinci dışarı taşmıştı. "Allah'a şükür bu iş bitti" der gibi bir hali vardı. O duruşu, o masumane hali, o beden dili sayfalar, kitaplar dolusu müjdeler veriyordu.

Birbirimize hiçbir şey sormadan sarıldık; yıllarca hasretini çeken iki âşık insan gibi. Gözyaşlarımız yine sellere döndü, yine şükür cümleleri odayı doldurdu. Yüreğimizin en derin köşelerinden yükselen dualar, O Yüceler Yücesi'ne iletildi. Bu müjdelerin en büyüğüydü. Küçük Medine, yaşadığı onca ezici

ve yakıcı olaydan sonra çok istemesi ve çok çalışması Rabbimin ihsanını ve merhametini celp etti. İşte başarı denen sihirli formül de buydu.

– Siz gününüzü iyi planlayıp düzenli çalışın, yüreğinizle isteyin, aklınızla hareket edin. Rabbim asla o kulunu mahcup etmeyecektir.

Resul Bey'in bu güzel tespitinin ne kadar doğru olduğunu görmüştük.

Sonuçlar elimize geçtiği gün, birlikte defalarca şükür secdesine kapanmıştık. Hele Resul Bey ve eşi bizden daha çok sevinmişlerdi. Resul Bey, "Demek meslektaş olacağız" diye sevinçten dört köşe oluyordu.

Sonuç: Tıp Fakültesi...

İKİ YARALI YÜREK TEK BAŞINA

Uzun, yorucu bir okul macerasının başında olduğumuzu biliyorduk. Bizi, aşılması zor engellerin beklediğini de biliyorduk; ama Medinemin azmi, isteği, çalışkanlığı ve teslimiyeti sayesinde bütün bunların üstesinden geleceğini de inanıyorduk. Çünkü başarı bir inanç işiydi. O da Medine'de fazlasıyla vardı.

Bütün bu güzellikler gözümüzü ve gönlümüzü ferahlatırken bize tuzak kurmuş, çok çetin ve çok can sıkıcı hayat sahnelerinden haberimiz yoktu.

Gönlümüze bir ümit ışığı doğmuştu; ama dünyamızı karartacak karanlıkların peşpeşe gelmekte olduğunu nereden bilecektik? Tıpkı tehlikesiz bir yerde otlayan ceylanın, çevresine pusu kurmuş yırtıcı aslanı fark edememesi gibi...

Resul Bey ve eşi Medine Hanım, iman ve Kur'an hizmeti için çok ısrarlı talep üzerine Japonya'ya gitmişlerdi. Orada birkaç yıl, belki de daha uzun bir süre kalmaları gerekiyordu.

Deryalar gibi engin, temiz ve dupduru ruha sahip bu iki

kahraman insan, Japonya'da hızla yayılan Müslümanlık hareketine ve iman hizmetine iştirak edecekler, orada açılması planlanan Türk okullarına yardımcı olacaklar, kucaklayıcı İslam ruhunu, disiplinli ve geleneklerine sadık, çalışkan Japon gençlerine anlatmaya çalışacaklardı. En önemlisi de İslamiyet'in ve Müslümanlığın, bir silah, bomba, kan dini olmadığını, anarşi ve terörizmle uzaktan yakından bir bağı bulunmadığını göstermek için o bitmek bilmeyen enerjileriyle, gece-gündüz hizmet edecek, dur durak bilmeyeceklerdi.

Bu büyük dava, büyük hareket ve büyük ideal için onların gitmesi gerekiyordu. Biz de kendimizi onlarsız yaşamaya alıştırmaya ve taşımaya çalışacaktık. Elbette ki bu çok zor olacaktı.

Evi bize bıraktılar, dostlarını da bizimle ilgilenmeleri için sıkı sıkıya tembihlediler.

Ayrılmamız çok zor olmuştu. Bir türlü birbirimizden kopamamıştık. Saatlerce bu vedanın gözyaşlarına boğulduk.

Hele Medine Hanım'ın hıçkırıkları içimizi yakmış, geçmişti.

– Evlatlarım, çocuklarım, sizi de kalbimize koyduk, birlikte götürüyoruz. Bu ayrılığa dayanamazsam bilin ki, sizi kabrimin kapısında bekleyeceğim. Yüce Allah'tan dilerim ki, ebedi huzuru bize, sizinle birlikte nasip etsin. Yoksa sizsiz bir huzuru ve rahatı asla yaşayamayız.

Bu, inanılmaz bir şefkatti, muhteşem bir sevgiydi! Bizim için dünyasını feda eden bu melekler meleği hanım, hiç tereddüt etmeden ahiretini de feda ediyordu. Bu sırrı anlamak, bu sırra ermek ve bu sırra cesaret etmek için o yürekte alev alev Allah aşkının yanması lazımdı. Tıpkı Hz. Ebu Bekir'in;

"Allahım benim vücudumu o kadar büyüt ki, bütün Cehennemi kaplasın da Müslüman kardeşlerime yer kalmasın" dediği ve Bediüzzaman Hazretleri'nin:

"Milletimin imanını selamette görürsem Cehennemin alevleri içinde yanmaya razıyım. Çünkü vücudum yanarken gönlüm gül-gülistan olur" diye haykırdığı gibi...

Artık tek başınaydık; bütün tehlikelere açık, bütün sinsi tuzaklara düşmeye hazır. Tekerlekli sandalyeye mahkûm bir felçli erkek, bir ayağı sakat, kimsesiz hanım...

HAKSIZLIK!

Medine o gün okula başlayacaktı. Büyük bir heyecanla evden çıktı. Uzun sürecek bir maratonun ilk öğrenim günüydü. Onu kapıda, sebebini bilmediğim bir sıkıntıyla uğurlamıştım. Daha birkaç saat geçmeden, son derece üzgün, morali bozuk bir şekilde eve geri dönmüştü. Eğer karşılaştığı olay, sıradan bir olay olsaydı bunu asla bana belli etmezdi. Demek ki ortada çok ciddi bir durum vardı.

Çok korkmuştum. Kendini, yıkılmış ve tükenmiş bir halde yanımdaki koltuğa bıraktı. Ellerini yüzüne kapadı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Telaşla kollarına uzandım.

– Allah aşkına, ne oldu, anlatsana, dedim.

– Okul ve okulla ilgili bütün hayallerim suya düştü, dedi. Hâlbuki bütün hayatımı bunun için planlamıştım; ama olmadı işte, olmadı!

– Allah'ını seversen anlat bana. Niçin olmadı?

– Anlatılacak bir şey yok. Beni okula almadılar.

Bir anda başım döndü, içim daraldı ve beynimde buz gibi fırtınalar esmeye başladı.

Çaresizce sordum:

– Sebebi?

Gittikçe artan hıçkırıklarını kontrol edemeden, ümidi bitmiş bir ses tonuyla cevap verdi:

– Başım örtülü, diye...

Bu iki kelime sanki bomba oldu, başıma düştü. Bir anda düşüncelerimi parça parça etti. Kendimi bir türlü toplayıp da bir şey diyemedim. Tam anlamıyla bir hayal kırıklığı içine düştüm. Sanki bulunduğunuz oda bir anda ateş kuyusu oldu, Medinem de o alevler içinde çırpınıyordu. Hıçkırıkları gittikçe artan o çaresiz halini seyretmek, ruhumu bedenimden ayıracak kadar dayanılmazdı. Onun çırpınışları karşısında, bir kelime bile edemeyecek kadar kendi içimden kaybolmuştum.

– Ben başımı kapamakla kime zarar veriyorum, diye bağırıyordu, o içli ve yakıcı ses tonuyla... Benim örtüm, Yaratan'ın emridir. Bu asla siyasî bir simge değildir. Bunları niçin birbirine karıştırıyorlar? Neden bu masum ve artniyetsiz davranışlara siyasî bir kılıf uyduruyorlar?

Bir türlü anlamıyorum şu mantıksızlığı? Niçin başörtüsü, vatana ve millete isyan demek olsun? Kimse benim kadar bu vatanı ve milleti sevemez. Çünkü vatan ve milletini sevmek, dinimin emridir. Biz vatan ve milleti namus sayan ve uğrunda şereflice ölmeyi emreden bir inançtan geliyoruz. Geçmişimiz, bunun örnekleriyle dolu. Bunu niçin anlamak istemiyorlar?

Başörtüsü takmak, bir ayrımcılık da değil. Benim en iyi dostlarım arasında birçok başı açık hanım var. Bizim birbirimizle problemimiz yok ki.

Hele bugün üzerindeki giysi tamamen içini gösteren, kısa ve oldukça açık bir kızın kapıdan içeriye girmesine izin verip de benim gibi örtülü arkadaşları engellemeleri karşısında kahroldum.

Peki, o kızın giysisi, hangi örfümüze, hangi geleneğimize veya eğitim sistemimizin hangi amacına uygun da, benimki ters? Benim örtüm; ecdadımın, canlarını bu vatana veren annelerimizin, ninelerimizin örtüsü... Onu düşman bile açamamışken bizim bu düşmanlığımız niye?

Bunu çözemedim. Bu resmen devletimizin bekası ve milletimizin huzuru için gecesini gündüzüne katmış insanları, zoraki devletine küstürmek ve ona düşman etmektir. Devletle vatandaşın arasını açmak, bu millete yapılan en büyük kötülüktür.

Bu yanlışı niçin bize yapıyorlar? O başörtüsünden neden bu kadar korkuyorlar? Eğer o başörtüsünü bir artniyet için kullananlar varsa, devletimizin istihbaratı ve polisi var, tespit etsinler, atsınlar; hatta bu kötü niyetli insanların temizlenmesine biz de yardımcı olalım; ama inancı için kalbindeki huzuru ve kültürel değerleri için örtünen insanları da desteklesinler; hem bize yazık, hem de bu vatanın huzuruna...

Medine öyle etkilenmiş ve öyle kendinden geçmişti ki, ne feryadı dinmek biliyordu ne de kendinden geçmişçesine sıraladığı sitemleri... Hiçbir olayın onu bu kadar ezip geçtiğini hatırlamıyorum; hatta ölüme giderken bile bu şekilde kendini harap etmemişti.

Günlerce bu olayın etkisinde kaldık, günlerce bu olayı yorumladık, günlerce çıkış yolu aradık. Olmadı, olmadı. Zavallı Medinem de binlerce başörtüsü mağdurundan biri oldu, içi yanarak yüreği kan ağlayarak...

HAYALLERDE HAPSEDİLİR

Medine öylesine takvalı ve öylesine kendini Allah'a adamış bir hanımdı ki, başını açarak veya peruk takarak okula gitmeyi de kabul etmedi. Hatta peruk takarak okula devam etmeyi, bazı insanların ehven-i şer olarak gördüğünü ve bu şekilde geçici bir çözüm bulduğunu biliyorduk. Okuldan ve okumaktan mahrum olmamak ve ileride daha büyük bir hayra vesile olmak için yaptıkları bu uygulamaya Medine yanaşmadı. Birkaç yıl perukla idare edip mezun olduktan sonra da serbest he-

kimlik yapmasını ve daha çok hizmetlere vesile olmasını özellikle ben de istemiştim.

– Hayır, dedi. Bazılarına bu çıkar bir yol olarak gözükebilir. Belki uygulamak zorunda kalan ve başka seçeneği olmayanlar için "mecburiyet" olarak tek seçenek gibi de gelebilir. Bunları anlayışla karşılayan insanlara bir sözüm yok. Zaten başka çareleri olsaydı başlarını açmazlardı; ama bunu ben yapmam, yapamam. Rabbimin bu kadar özel ikram ve rahmetinden sonra bu duygularıma zarar veremem. Çeşitli şekillerde okullarına devam etmek isteyenleri desteklerim ve onlara dualar ederim. Allah onların yardımcısı olsun. Fakat ben bunu uygulayamam.

Bitmişti.

Bir yıla yakın süren, her gece sınava hazırlanmanın heyecanıyla yatıp onun stresiyle sabahlayan Medinemin okul ve okuma hayali bitmişti; ama bizim ağır imtihanlarımız, bizim dayanılmaz hayat mücadelemiz bitmemişti. Birbirine eklenerek devam ediyordu; hem de en ağır ve en dayanılmaz bir şekilde. O gün yine satıcılık yaptığım parka geldik, Medine'yle birlikte. Beni bıraktı, kendisi liseli kızlarla yaptığı sohbet için eve döndü. Ben de her zamanki gibi işime başladım. Parka giren çıkan insanlara; özellikle de gençlere kitap satmaya çalışıyordum.

Onuncu Bölüm

Geçmişin intikamı

YANIMA ORTA BOYLU, yüzünde haince ifadelerin oynaştığı, bir adam yaklaştı.

– Hayırlı işler, yeğenim, dedi Orta Anadolu şivesiyle.

– Sağ olun, dedim ve bir anda göz göze geldik.

Bakışlarında çözemediğim bir anlam, şeytanca düşünceler ve telaşlı oynaşmalar vardı. İçime bir korku saplanıvermişti.

– Sattığın kitaplar da hep dinci be kardeşim, dedi alaycı bir cıvıklıkla. Şöyle aşk-meşk kitapları yok mu sende?

Aşağılayıcı bu tatsız çıkışı sevmemiştim. Adamın niyeti kitap falan almak değil, düpedüz benimle alay etmekti; ama yine de ben seviyeli olmaya çalıştım.

– Beyefendi, dedim. Siz kitapları okumadan karar veriyorsunuz herhalde. Kitaplarda gerçek aşklar, gerçek aile öyküleri ve gerçek ilişkiler de var. Okursanız çok beğeneceksiniz.

– Öyle mi, diye yanıma yaklaştı.

Bir-iki dakika oyalandı karşımda, sonra da hafifçe arka tarafıma doğru yöneldi ve o esnada sırtımda akrep sokmasına benzer müthiş bir acı hissettim.

Oturduğum tekerlekli sandalyeyle geriye dönmeye kalmadan, adamın süratle uzaklaştığını gördüm; ama bir anda vücuduma yayılan dayanılmaz acı hızla tüm bedenime yayılıyordu. Bir anda vücudum kaskatı kesildi.

– Sen ne yaptın be adam, kimsin sen, diye bağıramadan, kalakaldım öylece. Sırtımdan yükselen alev bir anda beynime sıçradı, hafızamı durdurdu ve saniyeler içinde meçhul bir karanlığa doğru sürüklenmeye başladım.

– Herhalde ölüyorum, bari şahadet getireyim, diye düşündüğümü hatırlıyorum en son. Ondan sonrası meçhul...

Gözlerimi yine hastanede açtım. Çevremde tanımadığım bir sürü insan vardı. Hepsi de meraklı gözlerle bana bakıyorlardı; ama içlerinde Medinem yoktu.

Burası dünya mı, ahiret mi diye kestirmeye çalışıyordum.

Bir genç doktor yanıma yaklaştı.

– Hadi geçmiş olsun, dedi. Yırttın kefeni, korkma artık.

Şaşkın şaşkın sordum:

– Ne oldu bana? Beni buraya kim getirdi?

– Sakin ol, telaşlanma...

Yanıma oturdu, elini omzuma attı.

– Bak kardeşim, dedi. Hayatta insanların dostları da olur, düşmanları da. Demek ki senin de düşmanın varmış.

Yutkundu, başını eğdi, nasıl başlayacağını kestiremedi. Sonra da tek tek konuşmaya başladı.

– Seni iki genç baygın vaziyette parkta bulmuşlar. Buraya getirildiğinde durum çok ciddiydi; ama vücudun çok güçlü bir tepki verdi; sonra da ummadığımız bir şekilde gözlerini açtın.

– Peki, ne olmuş bana?

– Biz de onu merak ediyoruz. Tespit ettiğimiz tek şey, vücuduna çok güçlü bir zehir vermiş oldukları. Allah'tan kalbin iyi dayanmış. Genellikle bu tip zehirler insanı çabuk götürür.

– Evet, diye inledim. Bana zehir verdiler; hem de şırıngayla. Sırtımda bir şeyin yandığını hatırlıyorum.

– Doğru; çünkü verdikleri yer de belli. Neyse geçmiş olsun artık. Bizi önce korkuttun; sonra da bir mucizeyle sevindirdin. Belli ki Allah seni, sevdiklerine bağışlamış. Haydi, geçmiş ola...

ANADOLU MELEĞİ

Bu felaketi bu kadar kolay atlatamamıştım. Zaten belden aşağısı tutmayan bir sakattım. Zehrin etkisiyle sağ kolum da tutmaz olmuştu. Sol kolumu ise zoraki hareket ettiriyordum. Yani tek kollu canlı bir cenazeydim artık. Bu halimle bile, geçmişimin hesabı ve kanlı pençesi beni rahat bırakmıyordu.

– Ey büyük Allahım! Demek ki öyle ağır, öyle affedilmez ve öyle temizlenmez günahlarım var ki, art arda gelen bunca musibet ve acılar bir türlü yıkayıp paklamıyor, bir türlü silip temizlemiyor günahlarımı. Demek ki, hayat imtihanı umduğumdan da daha çetin ve çileli, diyerek Yüce Rabbime sığınıyordum.

Medinem haberi alınca çıldırmış bir halde hastaneye koşmuş. Hele beni karşısında görünce kollarını açıp kuşlar gibi uçtu yanıma. Mecalsiz düşen kollarıyla üzerime öyle bir şefkatle kapandı ki, beni altı aylık bir bebek gibi kucaklayarak yüreğindeki dayanılmaz ateşi bir an önce söndürmek istiyordu.

"Ey *Şark Kızı!* Ey Anadolu'nun dürüst meleği! Ey benim esmer güzelim! Hayatımın ilacı, şifası..." diye seslenmek geliyordu içimden.

Ben eşine bir daha rastlanmayacak, dünya incisi bir hanım-

la hayatımı birleştirmiştim. Bunu bir kez daha çok iyi anlamıştım. İyi ki de yüreğinde sevgi ve imandan başka hiçbir şeyin yeri olmayan, saf, temiz bir Anadolu kızına rastlamıştım. Ben, o esmer tenin içinde, sihirli bir ilaç gibi şifa dağıtan o büyülü ruhunda ebedi bir hayat bulmuştum.

Ömrümün çilelerle feda olması, bu gençliğin yanlışlara kurban gitmesi ne gam, ne de keder... Yanımda böyle çarpan bir yürek olduktan sonra insanın şikâyet etmeye ne hakkı olabilirdi ki? Bunca yorucu, zor ve engebeli hayat yolunda tek sermayem, tek zenginliğim ve tek ümit kaynağım da zaten buydu benim... Allah benim ömrümü alsın, onun ömrüne versin, diye dua ediyordum. Ona gelecek acıları bana nasip etsin de onun için yaptığım dualarımı kabul etsin, diyordum.

Aradan çok geçmemişti. Başımıza gelen bu olayın etkisinden daha kurtulamamıştık ki, başka yönden esen hayat rüzgârı yine çarptı, devirdi bizi; ama bu sefer çok farklıydı. Aklımızın çözmede aciz kaldığı, esrarengiz bir hadiseydi bu.

Medine yine beni parka bırakmıştı. Kendisi de az ileride yiyecek bir şeyler almak için caddenin karşısına geçiyordu.

İKİ MAĞDUR İNSAN

Ardından saniyeler geçmeden müthiş bir fren sesi duyuldu, sonra da ortalığı birbirine katan çığlık...

İçim birden "cız" etti. Şaşkınlık ve korku içinde, elli metre kadar ileride olanlara bakıyordum. Koşuşturanlar, kalabalık, ambulans, ortalık birbirine karışmıştı. Bu yüzden ne olup bittiğini seçemiyordum; ama bir kaza olduğu belliydi. Çünkü ambulans, sirenleri çala çala hızla uzaklaştı.

Polisler derhal oraya akın etti ve çevreyi kuşattılar.

Meraktan çıldıracaktım. Medine de dönmediği için ne olup bittiğini bilemiyordum.

Ne yazık ki, sakat dünyamı büsbütün altüst eden o acılı haber gecikmedi. Meğer içimin alevlenmesi, ruhumun bunalması ve zihnimin yerinden oynaması boşuna değilmiş.

Kaza geçiren benim dünyamın soluğu, ümidimin ışığı ve Allah'ın bana bir lütfu olan Medinemmiş...

Haberi aldığımda, ruhumun bedenimden koptuğunu, bütün hücrelerimin birbirinden ayrıldığını hissettim. Eğer "Gel seni idama götüreceğiz" deseler bu haberin acısı karşısında bir hiç kalırdı. Ona bir şey olması demek, benim de ölüm fermanım demekti. Onsuz bu hayatı hayal etmek bile bana dehşet veriyordu. Bu felaketi düşünürken hiçbir şey yapamıyor, yalnızca dudaklarımı kemirip, tortop olmuş vücudumla kahroluyordum.

Yoldan karşı tarafa geçmek için trafik ışığını beklerken beş yaşında bir erkek çocuğu, hızla gelen arabayı görmeden yola fırlamış. Medine de onu kurtarmak için atlamış asfalta. Çocuğu çekip almış; ama hızla gelen arabanın sağ tarafındaki ön ve arka tekerleri Medine'nin sağlam ayağını ezmiş, geçmiş.

Kurtardığı çocuğun ailesi koşmuş hemen. Derhal hastaneye yetiştirmişler Medinemi. Arkasından da beni aldılar.

Medinem bir ay hastanede yattı, üstüste iki ameliyat geçirdi. Sonra da birlikte evimize döndük; ama onun da benim de bakıma ihtiyacımız vardı.

İki mağdur insandık artık...

Çok şükür ki Yüce Allah, kulları için bütün kapıları kapatmıyordu. Mutlaka bir ümit kapısını açık bırakıyor ve mutlaka bir yol gösteriyordu. Bizim içinde öyle oldu. Dünyamıza bir kış daha dayandı derken başka bir baharın ayak sesleri duyuldu.

Bu kaza bize şunu da göstermişti, her hastalığın, her musibetin bir görünen çirkin yüzü vardı, bir de görünmeyen tatlı yüzü...

Cenab-ı Hak, bazı musibetlere rahmet, bazı rahmetlere de musibet gizlermiş. Bizi çok üzen ve yaşamımızı altüst eden bu olayda da hem güzellikleri hem de üzücü yanlarını aynı anda gördük. Tıpkı yüklü ücretlerin ve büyük ödüllerin, ağır ve yorucu imtihanlar sonunda verilmesi gibi.

Medinemin kurtardığı çocuğun ailesi, bir an bile bizi yalnız bırakmadılar. Her ihtiyacımıza, her eksiğimize ve her acımıza koşturdular.

Demek ki, Yüce Allah, bu iyi niyetli ve samimi dost canlısı olan bu aileyle bizi karşılaştırmak ve gönüllerimizi birbirine bağlamak için böyle bir kader planı hazırlamıştı.

Yurt dışında yaşayan bu aile, izin için ülkemize gelmişler... Onbeş yıllık evli oldukları halde, uzun bir tedavi sonucunda on yıl sonra bir erkek çocuğa sahip olmuşlar. Beş yaşına gelen çocuk çok sevilmenin ve çok rahat bırakılmanın alışkanlığıyla her yerde kendine zarar verecek tehlikeli işlere bulaşıyormuş. Nitekim burada da öyle olmuş.

Aile, bütün varlıklarıyla üzerine titredikleri ve ömürlerini adadıkları biricik evlatlarını kurtaran Medine'ye öylesine minnet borcu duyuyorlardı ki, Medine için yapamayacakları hiçbir şey yoktu.

Onbirinci Bölüm

Nereden nereye?

EVİMİZDE MİSAFİR OLAN AİLE, hayat öykümüzden haberdar oldular ve çok etkilendiler.

Evin annesi Aysun Hanım, Medine'nin doyumsuz sohbetleri sayesinde, ulvî bir iklimle buluştu, yıllardır çok isteyip de kılamadığı namazlarına başladı. Medine'yle birbirlerini o kadar sevmiş ve o kadar kabullenmişlerdi ki, bir türlü birbirlerinden kopamıyorlardı.

Evin babası Harun Bey de çok iyi bir insandı. Ayrıca çok zengin ve varlıklı biriydi. Aynı zamanda, yurt dışında çok büyük yatırımlar yapmış bir iş adamıydı.

Aile bizi bırakmak istemedi. Beni tedavi ettirmek ve Medine'yi de istediği bir okulda okutmak için yurt dışına götürmek istediler. Bize yapılacak maddî masrafı sonradan ödemek şartıyla tekliflerini kabul ettik.

Aile yurt dışına döndü ve birkaç ay süren formaliteler yeri-

ne getirildikten sonra biz de gittik. Böylece hiç hesapta olmayan ve hayalimizden bile geçmeyen bir hayat sayfası, beklenmedik bir kazanın ardından açıldı önümüze.

Ben tedaviden daha ziyade, Medine'nin okumasını istiyordum. İnanıyordum ki, o erişilmez azmi ve çalışkanlığıyla bu işi başaracaktı.

Gönül dostlarımız sayesinde yurt dışına alışmak bizim için çok zor olmamıştı.

Aysun ve Harun çifti, Resul ve Medine çifti gibi bizi el üstünde tutuyorlardı. Bunun birinci sebebi, Medine'nin çocuklarını kurtarmış olması, ikincisi sebebi de yine Medine'nin yardımıyla manevî bir iklime kavuşup hayatlarına yeni bir yön vermeleriydi.

Medine yabancı dilini geliştirmek için bir sene hazırlık okudu. Sonra derslere başladı. Eğer herşey yolunda giderse iletişim konusunda kariyer yapacaktı. Zaten gün boyu yaptığı da buydu.

Benim tedavim ise sürüyordu; ama çok da ümit vaat etmiyordu. Sağ kolumu ve elimi hiç kullanamıyordum. Sol kolumdaki cansızlık da bir derece çözülmüştü. Artık tek kolla bu hayatı sürdürmeye çalışacaktım.

GURBET ELLERDE BİR MELEK

Medine bir taraftan bütün gayretiyle okulunu takip ediyor bir yandan da bayanlar arasında çok güzel gelişmelere sahne olan iman hizmetini yürütüyordu.

Cumartesi günleri Kur'an okumayı öğretiyor ve tefsir sohbeti yapıyor, pazar günü de genç kızlara kişisel gelişim ve başarı dersleri veriyordu. Medine'nin hizmetleri kısa sürede yayıldı ve etrafına onlarca iman ve Kur'an'a aç insan toplandı. Medine ise gittikçe artan bir enerjiyle yorulmak nedir bilmi-

yordu. Yurt dışında doğmuş ve büyümüş Türk çocuklarının hali gerçekten içler acısıydı. Dinlerinden, dillerinden, vatanlarından ve kültürlerinden uzak bir hayat sürmeleri anne ve babalarının en büyük dramıydı.

Bir yabancı gibi yetişiyor olmaları yüzünden, evde huzur diye bir şey olmuyor, göz göre göre yabancılaşarak eriyip gidiyorlardı. Onun için Medinemin hizmetleri çevredeki birçok anne ve baba için bir ümit kaynağı olmuştu.

Birkaç ay içinde yüze yakın kız "kişisel gelişim ve uyum dersleri" adı altında kendilerini yeniden keşfetmişler, iman ve Kur'an'a yeniden yönelmişlerdi. Bu etrafta bir bayram havası meydana getiriyordu.

DÜNYAYA TEKLİF EDİLECEK HUZUR

Ele avuca sığmaz bazı Türk kızlarının, nasıl olup da böyle planlı ve düzenli bir hayata kavuştukları konusunu merak eden iki Hıristiyan öğretmen, Medine ile görüşüp dost olmuşlardı. Bu iki bayanın Müslümanlık müjdesi ise çok sürmeden hepimizi sevindirmişti. Hele birisinin söylediklerini unutmak ne mümkün:

– Medine Hanım, demişti. Siz elinizdeki Kur'an'ın ve Kur'an tefsirinin, yolunu kaybetmiş insanlık için ne kadar önemli olduğunu biliyor musunuz?

Madem bu kitaplar bu kadar faydalı da, niçin siz bunları dünyaya ilan edip, şu bunalıma düşen milyonlarca gencin kurtulmasını düşünmüyorsunuz?

Sizin hükümetiniz neden böyle bir teşebbüste bulunmuyor?

Eğer bu kitaplar bizim hükümetimizin elinde olsaydı, bunları bütün dillere çevirirler, dünyaya anlatırlar ve okullarda ders kitabı olarak okuturlardı; ama siz elli-atmış kızla zaman

geçiriyorsunuz. Değil elli atmış insan, milyonlarca vatandaş bu hakikatlere muhtaç...

Siz bunları herkese ulaştırmazsanız Allah'ın huzurunda bu hesabı nasıl vereceksiniz?

Çok doğruydu. İçimizi yakan acı da bu değil miydi?

Müslüman olduğumuz halde, Müslüman olan kendi memleketimizde başörtümüz yasaklanıyor; ama elin Hıristiyan ülkesinde inancımızı doyasıya yaşıyor ve hatta himaye görüyorduk.

MANEVÎ BİR ZİYAFET

Bir Pazar günüydü. Medine'nin genç kızlara kişisel gelişim ve başarı programı vardı. Ben de yan odada anlatılanları dinliyor ve çok istifade ediyordum.

Sorulu cevaplı süren dersler son derece doyurucuydu. Kendi kültürümüzden uzak olarak yetişmiş kızlar öyle ilgi gösteriyorlardı ki, yeni keşfettikleri bu manevî havayı doyasıya teneffüs ediyorlar ve gönüllerine dolduruyorlardı.

Kızlardan biri şöyle bir soru sormuştu.

– Medine Abla, siz her fırsatta kitap okumamız gerektiğini söylüyorsunuz; ama benim içimden bir türlü kitap okumak gelmiyor. Zoraki başladıklarımı da bir türlü sonlandıramıyorum.

Düzenli kitap okuyabilmem için ne yapmam lazım?

Bu soru yalnız o kızın problemi değildi. Maalesef popüler kültürün ağır bastığı günümüzde birçok gencin en önemli meselesiydi bu. Çünkü en az yaptığımız iş, kitap okumaktı.

Medine soruyu cevaplamaya başladı.

– Sevgili Tuğbacığım, dedi. Yalnız sen değilsin, bu problemlerle boğuşan. Bugün, birçok insan, kitap okuyamadığından şikâyet ediyor. Bazı insanlar da okumak istedikleri halde bir

türlü başlayamadıklarını, başladıkları zaman da sürdüremediklerini ifade ediyorlar. Yani düzenli ve devamlı kitap okuma alışkanlığı oluşamıyor.

İstenildiği halde, kitap okuyamama problemi, yeteneklerin sınırlılığından değil, bu kabiliyetleri kullanamamaktan kaynaklanıyor. Hâlbuki okuma ruhun gıdasıdır. Ne kadar düzenli ve fazla kitap okunursa o ölçüde, insanın kendisini tanıma ve keşfetme imkânı olur. İnsan sürekli ve düzenli okuduğu sürece, psikolojik rahatlama, haz ve huzur duyar.

Her kabiliyette olduğu gibi, okuma kabiliyetinin de geliştirilmesi, sabırlı ve sürekli uygulamayla mümkündür. Okuyucu da belli esasları gözetecek bu çabayı gösterdiği takdirde, okuma alışkanlığını gerçekleştirmek için başkasının yardımına ihtiyacı olmadığını görecektir.

Alelade okuma biçimi, bilgi açlığımızı gidermez. Bunun için hayatın her kademesinde olduğu gibi, okuma ve anlamada da bir plan ve program gerekir. Okumayı sürekli bir davranış biçimine dönüştürmek ve okunanlardan en üst düzeyde istifade edebilmek için birtakım prensipleri bilmek ve uygulamak artık kaçınılmazdır.

Okuma alışkanlığının oluşması ve sürdürülmesi için bazı noktalara dikkat edilmesi gerekir. Siz bu konuya şöyle yaklaşın:

Çağımızda, az okuyan insanla, çok okuyan insanın kişisel ve toplumsal rollerini kıyaslayın. Okumanın size getireceği, çok yönlü artıları düşünün. Kitap okumanın birçok problemi çözdüğünü, psikolojik rahatlık sağladığını, en yakın ve en sadık dost olduğunu, ömür dakikalarının boşa gitmesine müsaade etmediğini unutmayın. Kitap okumaya, size ilginç gelen bir konudan başlayın ki, ilginiz uyansın ve istekli olasınız. Kitap okumayı bir plana bağlayın. Günde şu kadar, şu saatlerde; hafta sonu şu şekilde gibi... Ayrıca "Haftada veya ayda, şu

kadar kitap okuyacağım" gibi, kendinizi bağlayacak bir hedef çizin.

Toplum içinde yaşayan her insan, özellikle de öğrenci olan bir kişi, düzenli ve sürekli okuma alışkanlığı kazanmak zorundadır. Bilginin ve teknolojinin hızla arttığı günümüzde, başka türlü başa çıkmak ve hayatta başarılı olmak mümkün değildir.

ANİ VE SERT TEPKİLER

Yasemin adındaki bir kızdan da güzel bir soru gelmişti:

– Medine Abla, benim sorunum daha başka. Ben çabuk kızıyorum. Annemi, babamı ve arkadaşlarımı çabuk kırıyorum. Tepkilerim ani ve sert oluyor. Sonra da yaptığıma çok üzülüyorum. Bunun için ne yapabilirim?

– Yasemin, hepimiz biliyoruz ki öfke, kişinin kendi içinde ve başkalarıyla olan ilişkilerinde ortaya çıkan "can sıkıcı" davranışlardır.

Normal bir insan yeri ve zamanı geldiği an öfkelenir. Bu elbette gayet doğal bir durumdur. Ancak bazı insanlar sinirlendikleri zaman ele avuca sığmaz olurlar. Kontrolü tamamen kaybederler.

Çocukluklarını yaşayamayan, ailede anne ve babanın, okulda öğretmenlerin ve toplumda büyüklerin baskısına maruz kalan insanlar, ileride sorunlu ve hırçın olurlar, başkalarına karşı son derece tahammülsüz ve hoşgörüsüz davranırlar. Kendi yönetimleri altındaki insanlara karşı sinirli ve baskıcı olan bu insanlar, çevrelerindeki herkesi farkında olmadan her an mutsuz ve huzursuz ederler.

Bazen bağlı bulunduğumuz kültür, âdeta bizi öfkeli olmaya zorlar; hatta deyim yerindeyse şartlandırır. Bazı anlarda kızmak zorunda olduğumuz inancına kapılırız. Tabii bizim bu öfkeli davranışlarımız zamanla psikolojik dünyamızda büyük

çatlaklar açar; artık kendimizden uzaklaşmaya başlarız. Bundan sonra kendinden emin olmayan, tedirgin ve çekingen veya tam tersi saldırgan bir hayat yaşamaya mecbur kalırız. Bir kere öfke hayatımıza damgasını vurduktan sonra artık felaketlerin ve yıkıntıların sonu gelmez ve geçmişin etkisiyle gün geçtikçe daha da öfkeli duruma geliriz.

Şunu hepimiz biliyoruz ki, öfke hiçbir zaman durup dururken gelmez. Mutlaka bir işaret verir, geldiğini belli eder. Unutmamalı ki, öfke bir duygudur ve diğer duygular gibi kontrol altına alınabilir. Bir atasözümüz; "Bir öfkeyi, bir dakika baskı altında tutabilen bir insan, bir günlük ıstırabı önleyebilir" der, hatta bir anlık öfke, bazen bir ömür boyu sürecek bir acıya bile neden olabilir.

Öfkenin şöyle gelişim özelliği de vardır:

Beynin altında hipotalamus adında, bir sinir hücresi demeti vardır. Hipotalamus duygularımız için bir yönlendirme istasyonudur. Görevi duyguları, tepkiye dönüştürmek üzere beynin ön lobuna göndermektir. Hipotalamus duyguların, beyin ise muhakemenin merkezidir. Biri bize hakaret eder ve biz de bu duruma öfkelenirsek mesaj önce hipotalamusa gelir.

Eğer öfke anında orada takılıp kalırsak bunun sonucu kötü olabilir; öfkemiz şiddete dönüşebilir. Buna karşın o anda herşeyi birkaç saniye geciktirebilirsek hipotalamus mesajı aklın merkezi beyine gönderecektir.

Eğer maruz kaldığımız hakaretle beynin merkezinde ilgilenirsek o zaman problem muhakememiz sonucunda çözülecektir. Oysa öfkeye yatkın kişilerde problemler beyinde değil, hipotalamusta çözülmeye çalışılır. Birine sert tepki vermeden önce, İhlâs suresini üç defa okuyabilirsek veya yirmiye kadar sayabilecek bir zaman bırakırsak öfkemiz azalır, yapacağımız tepkinin şiddeti de düşer.

Böyle anlarda kendine hâkim olabilenler, fırtınalı denizler-

deki kaptanlara benzerler ve unutmamak lazımdır ki, iyi kaptanlar fırtınalı denizlerde yetişirler. Öfkeli anımızda hep karşımızdakinin neden böyle hareket ettiğini düşünmeliyiz.

Şüphesiz ki, öfkenin ilacı sabırdır. Sabrın öfkeyi frenlemesi için öfkenin bir çare olmadığını, faydadan ziyade zarar verdiğini, öfkenin haklı bir davayı haksız duruma düşürdüğünü, düşünmek lazımdır. Çok zorlanıldığında "Seni Allah'a havale ettim" deyip rahatlamanın yolu seçilmelidir.

HAFIZA YORGUNLUĞU

Müzeyyen ismindeki başka bir hanım kardeşimiz de yine ortak derdimizi ifade eden bir problem dile getirmişti:

– Abla, benim sorunum hafıza yorgunluğu, diye başladı. Çok unutkanım. Aklımı toparlayamıyorum, dağınığım. Bu yüzden annemle sık sık kavga ediyorum. Bunun çözümü nedir? Bana yardımcı olursan benim hayatımı değiştirirsin. Size dualar ederim.

Medine bu sorunun cevabına da "Yani yardımcı olmasam dua etmeyecek misin?" diye bir espriyle başladı.

Hafif gülümsemelerin ardından esas konuya geldi:

– Hafıza insanoğlunun en değerli varlığıdır. İnsanın sahip olduğu her türlü bilgi, orada depolanır ve saklanır.

Hafıza, Allah'ın insana verdiği en mükemmel hediyelerden biridir. Bu öyle bir hediyedir ki: "Olmazsa insan için hiçbir şey olmamaktadır."

Bu kadar değerli bir varlığın önemi, hafıza kaybı, unutkanlık ve zihinsel birtakım problemler başlayınca daha iyi anlaşılmaktadır.

İnsanın hafıza kaybına ve unutkanlığına yol açan fizyolojik ve psikolojik birtakım nedenler vardır.

Bir insan için hafızanın ne demek olduğunu tartışmaya

gerek yoktur. Öyleyse asıl problem; "Hafıza nasıl güçlendirilebilir ve hafıza kaybının önüne nasıl geçilebilir?" konusudur.

Bu problemin çözümüne yardımcı olabilmek için bazı öneriler sunacağım size. Bunlara titizlikle uymanızı istiyorum:

Hayat düzenine dikkat edin, planlı yaşayın... Düzenli çalışma alışkanlığınızı ihmal etmeyin... Bir konuyu, öğrenmek için yoğunlaşın... Düzenli bir şekilde tekrar edin... Dikkatleri konu üzerinde odaklaştırın... Bir konuya, diğer konunun karışmasına izin vermeyin...Hatırlamanız gereken konular için not alın, liste tutun... İsimleri unutmamak için içinizden tekrar edin veya bir nesneyle ilişki kurun, çağrışım yaptırın...

Kendisiyle ilgili iş görmek istediğiniz eşyayı gözden kaçırmayacağınız bir yere koyun. Randevularınızı, yapılması zorunlu işleri, katılmak istediğiniz etkinlikleri her sabah gözden geçirin ve günlük program defterinize yazın.

Unutkanlık, zihin toparlanması, insanın kendisini sürekli kontrol etmesi, ne için yaşadığını bilmesi ve disiplinli bir hayat sürmesi ile asgariye iner.

Unutmamalıdır ki bazı şeyleri unutmak da unutmamak kadar önemlidir. Eğer insan herşeyi unutmasa da bütün tazeliğiyle yaşasa, geçirdiği acı dolu olaylar yüzünden hayatı zehre dönerdi.

Demek ki, hafıza, Allah'ın bir lütfu olduğu gibi, unutmak da başka bir lütfudur. Buradaki denge herşeyi unutup karıştırmamanın önüne geçmektir.

SABAH GÜNEŞİ GİBİ

Medine'nin dersine katılmak için her hafta dört saatlik yoldan gelen Melek kardeşimiz de benim içimden geçen bir soruyu sormuştu ona:

– Ben çok stresliyim ve panikliyorum. Bu yüzden çok başarısız oluyorum. Bazen herşeyi stres yapıyorum. Bu da hayatı çekilmez hale getiriyor. Bana önerileriniz ne olabilir Medine Abla?

– Ah, Melek kardeşim. Soruyu sorarken bile strese girdin, heyecana kapıldın; ama hemen söylemek isterim ki, stres öyle korkulacak çok kötü bir davranış değil; ama kontrol edilemez bir hale gelirse problem olmaya başlar.

Üzüntü, keder, heyecan, anî bir şok, çaresiz dertler stres sebebi olmaktadır. Yine insanın geçmişinde işlediği hatalar, vicdan azapları, maruz kaldığı rahatsızlıklar, yaşadığı şartlara olan güvensizlik ve gelecek endişesi da stresi oluşturan sebeplerden bazılarıdır.

Günümüzün en önemli stres sebebi ise insanların hayat felsefelerinde olan değişikler ve manevî değerlere önem veren bir hayat tarzından maddeciliğe kayıştır. Daha önceleri kişiler, birbirleriyle dayanışma halinde yaşar, yardımseverlik ve kanaatkârlığı önemli bir meziyet olarak kabul ederlerdi. Bu çağda ise toplumun tek değer ölçüsü ve başarı birimi "zenginlik"tir. Yükselmek ve daha çok kazanmak için kendine herşeyi mubah gören fertler sıkıntıya düştükleri zaman, dertlerine paylaşacak kimse bulamamaktadır. Elbette böyle bir ortamda stres ve hastalıklar artacaktır.

Normal bir seviyede bulunan bir stres, insana koruyuculuk yapar. Normal hayatta, uygun seviyede seyreden stres, insanı harekete geçirir, kamçılar, ayakta tutar ve zinde kılar; ama bunun dozu iyi ayarlanmalıdır.

Önce kişi kendini tanımalı, bilmeli, başka bir ifadeyle kendini keşfetmelidir. Sonra da karşılaştığı olayları doğru değerlendirmeyi, geniş açıdan bakmayı, hoş karşılamayı öğrenmesi gerekmektedir.

Kişi kendisiyle, ailesiyle, toplumla ve dünyasıyla barışık ya-

şamalıdır. Kendisine ve çevresine düşman olan bir kişi dost kazanamaz. Yalnızca içindeki ve çevresindeki düşmanları büyütür ve arttırır.

İnsan dünyaya ve çevresindeki insanlara kafasında oluşan saplantı ve düşünce kalıplarıyla bakmamalıdır. İnsan ilişkilerinde ve olayları yorumlamada esnek ve rahat olmalıdır.

Stresli şahıs çoğu zaman bu gerçeği kabul edemez. O kendi aklında problemlerini büyütür. Zorlukların içine öylesine saplanır ki, gerçek ve hayali birbirinden ayıramaz. Kişinin problemleri gerçek ve ciddi olabilir. Bozulmuş bir evlilik, işsizlik, parasızlık ve hasta bir çocuk gibi sorunlara sahip olabilir. Fakat bu problemlere saplanma çözüm getirmez.

Kitap okuma, yazı çalışmaları, spor yapma, temiz havada gezinti, düzenli egzersizler ve seyahat etme stresin azaltılmasında önemli rol oynar.

Kişideki inanç ve ahlak gücünün etkili olması ve moral değerlerinin hayatla bütünleşmesi, stresi azaltan diğer bir önemli hususdur. Özellikle dinî telkinlerin koruyucu bir şemsiye rolü gördüğü bilinmektedir.

Evreni kendi kendine olduğunu kabul eden ve kendi ekseninde yaşayan insanın stresle başa çıkması zordur. Fanatizmden ve taassuptan arınmış gerçek insan, cereyan eden olayların görünen cephesine değil, ardındaki hikmetlere bakar. Güzel görür, güzel düşünür, hayatından lezzet alır.

"Mevla görelim neyler, neylerse güzel eyler" der. Herşeyi kendine dert edinmez. Dünyanın gamını, kasavetini sırtına bindirmez.

Stresten uzaklaşmak ve kurtulmak günümüz insanının önemli bir problemi durumundadır. İnsanın önce kendini, sonra sıkıntı veren olayı tanımadan ve iradesini kullanarak yeneceğine inanmadan stresten kurtulması çok güç olur.

Cevaplar çok güzeldi. Güzel de ne demek, açlığımızı doyu-

ran tarifsiz ziyafetler gibiydi. Herhalde Medine bu cevapları verirken öncelikle benim ihtiyacımı dikkate alıyordu.

Sohbetin o müthiş atmosferine kendimi öyle kaptırmıştım ki, bu heyecan ve duygu fırtınası karşısında, o gece hiç uyuyamamıştım. Sabaha kadar, Rabbimin benim imdadıma gönderdiği Şarkın en merhametli ve en şefkatli kızı Medine'yi düşünerek şükrettim.

Bu öyle bir şükürdü ki, kalbim parçalanarak yüreğim yanarak içim titreyerek yöneldim Yüce Allah'a. Dilimin çaresiz kaldığı anlarda, kurumuş göz pınarlarım imdadıma koştu, sessiz sedasız yaşlar boşandı durmaksızın.

Medine sabah namazına kalkınca tutulduğum duygu fırtınası içinde nasıl sağa sola savrulduğumu, nasıl çaresiz bebekler gibi çırpındığımı anlamıştı.

Sabah güneşi gibi insanın içini ısıtan o alımlı bakışlarıyla üzerime eğildi. Dokunduğu yere şifa dağıtan yumuşacık eliyle gözyaşlarımı sildi.

– Bilirsin ki senin ağlamana asla dayanamam, dedi. Ama artık ağlamak zamanı; çünkü kalbin kirleri başka türlü yıkanmıyor, başka türlü temizlenmiyor.

O bir öğretmendi, ben de onun öğrencilerinden biri. O bir doktordu, ben de bir hasta. O bir anneydi, ben de bir çocuk...

Bu kadar güzellik karşısında şükredilmez de ne yapılırdı?

BAŞARININ SIRRI

Medine'den dinlediğim en güzel sohbetlerden biri de yine bir hafta sonu gerçekleşmişti. Her zamanki gibi etrafını hayranları sarmış ve doyumsuz bir söz ziyafeti başlamıştı.

Sohbette neler sorulmuyordu ki? Gittikçe noksanlaşan aklıma çiviler gibi saplanmıştı bazı soru ve cevaplar... Onları nasıl unutabilirdim?

Oturduğumuz semtin camisinde imamlık yapan Hafız Yahya Hoca'nın kızı Zehra, yine o gün, güzel bir soru seçmişti, kendisine. Sorduğu soru, birçok gencin büyük mücadele verdiği bir konuya temas ediyordu.

– Medine Hocam, diye söze başladı. Benim soracağım bu soruyu, Hatice, Makbule, Esranur ve Şeyma arkadaşlarımla birlikte hazırladık. Biz başarılı olmak istiyoruz; ama bir türlü istediğimiz başarıyı yakalayamıyoruz. Hep arkadaşların gerisine düşüyoruz. Bu durum hem bizi, hem de ailelerimizi üzüyor. Başarılı olmak için nasıl bir yol izleyelim?

Medine ise anlamlı bir başlangıç yapmıştı.

– Arkadaşlar, dedi. Benim bir dönem bu soruyu sormadığım kişi kalmamıştı. Başarılı olmayı çok istiyordum; ama bir türlü istediğim seviyeye gelemiyordum.

Sizinle, deneyimlerim sonucu elde ettiğim pratikleri paylaşacağım; ama iyi dinleyin. Çünkü bu sonuçları elde edebilmek için çok başarısızlık yaşadım.

Başarı konusunda şu cümle kulağınıza küpe olsun:

Başarı, başarıya inanmakla başlar!

"Başaracağım" demeniz, başarı yolundaki ilk ciddi dönemeci geçmeniz demektir.

Başarıda, istek, kararlılık ve sabır çok önemlidir. İstekle başlayan her çalışma, kararlılıkla sürdürülüp sabırla bitirilebilir, yoksa yarı yolda kalırsınız.

Başarıda planlı çalışma en önemli unsurdur. Planlı çalışırsanız mutlaka başarıyı yakalarsınız.

Başarmak ve büyük adam olmanın bedeli vardır. Başaran büyük adamlar, büyük adam olmak isteyenler arasından çıkar.

Başarısızlık görülmeden, başarı gelmez. Başarısızlık, başarı için bir başlangıçtır.

Kusursuzluğu değil, başarıyı hedefleyin. Kusursuzluk kusurlarla, başarı da başarısızlıklarla başlar.

Başarılı insanları örnek alın. Ancak aynısı değil, kendiniz gibi olmaya çalışın.

Sizi başarıya götürecek arkadaş grubu seçin. Çalışmanızı engelleyecek dostlarınızdan uzak durun.

Bugünün işini asla yarına bırakmayın. Çünkü yarının da kendine yetecek işleri olacaktır.

Kabiliyetinize göre bir hedef belirleyin. Çalışmalarınızı bu hedefe göre planlayın. Asla plansız yaşamayın. Başladığınız işi mutlaka bitirin. Bitirilmeyen her iş, arkadan gelen işlere de kötü bir örnek demektir.

Bir konuda uzman olmaya çalışın ve yalnızca bir alanda yoğunlaşın. Unutmayın ki, herşeyi yapmak isteyen, hiçbir şey yapamaz.

Problemlerinizi ve başarmanız gereken işlerinizi parçalara ayırın. En küçüğünden ve en kolayından başlayarak en zoruna doğru bir yol izleyin. Küçük işler yapıldıkça büyük ve karmaşık işler için azim ve istek artar.

Çalışmalarınızda zorluklarla karşılaştığınız zaman yılmayın. Unutmayın ki en önemli başarılar, en zor engellerden sonra elde edilmiştir.

Hayatta başarı yollarını bilmek, başarmak kadar önemlidir. Başarı yollarını bilen, bir defa değil, her defa başarır. Çünkü başarı bilmekle ve inanmakla olur.

Çok nefis öneriler demetiydi bunlar. Her bir cümlenin altında yüzlerce deneyimin yattığı belliydi. Şu da çok açık olarak görülüyordu ki, Medine'nin başarısı bir tesadüf değil, aklıyla ve yüreğiyle ortaya koyduğu bir inanç işiydi.

DOST EDİNME SANATI

Dersin son sorusunu da Medine dile getirmişti:

– Çevrenizle ve ailenizle düzenli ve yeterli ilişkiler kurduğu-

nuza inanıyor musunuz? Bunun için özel bir çabanız var mı?

Kalabalık grup içinden yükselen ses, çok olumsuz olmuştu. Anlaşılan herkesin ilişkiler ve iletişim konusunda pek çok problemi vardı.

– Öyleyse kızlar, dedi Medine. Anlattıklarımı ister not edin, isterseniz iyi dinleyin. Çünkü sizinle paylaştıklarımın tamamı pratik ve uygulanabilir olan tavsiyelerdir. Bunları hayatınıza program yapmanızı istiyorum.

Kendinizi dostluğa, arkadaşlığa ve hizmet etmeye hazırlayın. Bunun için eksikliklerinizi test edin. Neden itici olduğunuzun sebebini bulun.

Zararlı kişiliğinizi yontun. Çünkü insanlar zararlı davranışlar sergileyen kişilerle dost olmak istemezler.

Görünüşünüze ve giyiminize dikkat edin. Konuşurken son derece kibar olun ve muhatabınızı kırmamaya çalışın.

Dostluk, diyalog, arkadaşlık ve ilişkiler üzerine yazılmış olan kitaplar okuyun. Bu şekilde dostluğun teorik bilgilerine ulaşmış olursunuz.

Karşınızdaki insanın, övülecek bir tarafını bulun, iltifat edin. Hiçbir insan yerinde yapılan bir iltifatı reddedemez. İltifatlar, ilk dostluk başlangıcıdır.

Dostlarınızı mecbur kalmadan eleştirmeyin. Eğer eleştirmek zorunda kalırsanız önce iyi yönlerini övün, sonra da kırmadan yanlışlarını söyleyin. Hakaret eder gibi sayıp dökmeyin.

Arkadaşlarınızın zor günlerinde yanında olun, özel gün ve gecelerde arayın. Çünkü en vefalı ve sevilen dost, dar günün dostudur.

Dostlarınıza hediye verin. Hediye gönüllerde yankı bulur. Verdiğiniz sözde mutlaka durun. Güvenilir bir insan olduğunuzu başka türlü gösteremezsiniz. Eğer vaadinizi yerine getiremezseniz dostlarınızın güvenini yitirirsiniz.

Kusursuz dost ve arkadaş bulmak için boşuna beklemeyin. Çünkü önce siz kusurlardan arınmış değilsiniz.

"Bana arkadaşını söyle senin nasıl biri olduğunu söyleyeyim" sözü ne kadar doğru. Bundan dolayı, sizin bir anlamda geleceğinizi belirleyecek arkadaşlarınızı seçerken dikkatli olun. Unutmayın, aktarla arkadaşlık eden gül yağı, kasapla arkadaşlık eden iç yağı kokar.

İbadetler insana dürüstlük kazandırır. Dürüstlük ise insanların aradığı en temel dostluk vasfıdır.

Çevresinde saygın, dost canlısı ve sevilen kişilerin davranışlarını izleyin, onlarla temas kurun. Bu işi nasıl başardıklarını anlayın. Tabii ki, en önemlisi de önce kendinizle dost olun. Kendi içinde uyumlu, kendisiyle barışık ve davranışlarında dengeli insanın etrafında her zaman dostları bulunacaktır.

En çok eleştirilen bir anne ve babanın, en iyi yabancıdan daha iyi olduğunu unutmayın. Yabancılar güzel günlerin dostlarıdır; aile fertleri ise her günün ve özellikle de dar günün... Onun için herşeyinizi ailenizle birlikte planlayıp yürütün. Onların tavsiye ve önerilerini önemseyin. Çünkü onlar hayat yoluna sizden önce çıkmış tecrübeli insanlardır.

Unutulmaması gerekir ki, hayat bir kişilik değildir. Hayatı anlamlı, mutlu ve huzurlu hale getirmek için vefalı ve güvenilir dostlara ihtiyaç vardır. Özellikle de anne-baba ve kardeşlere. Herkesin sizi bıraktığı yerde, onlar sürekli yanınızda yer alırlar.

O gün, yine farklı bir gün olmuştu. Tıpkı her hafta sonu yapılan sohbetler gibi...

İNSANÜSTÜ GAYRET

En çok öğrenciler mi istifade ediyordu, yoksa ben mi? Bir et yığını durumuna gelen bu tükenmiş halime rağmen her anla-

tılan, ölgün ve bitkin vücudumda tek başına çırpınıp duran günahkâr kalbimi heyecanlandırıyordu. Şu Allah'ın işine bakın ki, hayatımı paylaştığım hanıma, her gün biraz daha hayranlık duyuyor, her gün biraz daha onun ilminden, görgüsünden ve tavsiyelerinden istifade etmek için bir öğrenci kadar sabırsızlanıyordum.

Şark Kızı, Küçük Medine, artık küçük değildi. O kabına sığmayan, etrafına hoşgörü ve huzur saçan, iman ve Kur'an hizmetlerinin meşalesi durumuna gelen insan görünümünde bir melekti. Herkes ona ulaşmak, ona kavuşmak, onun yanında olmak; hatta onun hizmetine yardımcı olmak için yarışırken o da kalkıp benim gibi canlı cenazeye bıkıp usanmadan hizmet ediyordu. Demek ki büyük insanların büyüklüğü, hayattaki güçlükleri, engelleri ve yılmayan mücadeleleriyle ortaya çıkıyordu.

Medine bütün sıkıntılara, engellere ve çilelere rağmen gösterdiği insanüstü gayret ve çabayla da bir insanın hangi şartlarda olursa olsun başarılı olmaması için bir sebebin bulunmadığını da gösteriyordu.

Başarısızlık için mazeret ileri sürenlerin, bir sürü bahane bulanların, suçu ailesinde ve çevresinde arayanların Medine'ye bakıp kendilerini yeniden gözden geçirmeleri gerekiyordu.

Allah kullarını en zor şartlarda bile başarılı olabilecek duygu ve kabiliyetle donatmıştı. Bunun en çarpıcı örneği de Medine'ydi. Eğer bir insan başarılı olamıyorsa, mutlaka ciddi bir başarı peşinde değil, yalnızca görünüşte başarı için çırpınmaktaydı. Başarı bir yürek işi, bir inanç işi ve düzenli bir çalışma işiydi; hem de ne istediğini bilerek bir çaba göstermekti.

Medine Hanım'ın gittikçe tırmanan çabasının ve hizmetlerinin en büyük destekçileri Aysun Hanım ve iş adamı Harun Bey'di. Noksanlarımızı o kadar iyi biliyorlardı ki, bizim söylememize veya istememize ihtiyaç kalmıyordu. Öncelikle de

Medine'nin okuluyla ilgili her türlü probleme anında müdahale edip bir aksaklığa meydan vermiyorlardı.

Medinem ise tıpkı Resul Bey ve Medine Hanımların hizmetlerinde olduğu gibi, bize yapılan tüm harcamaları not ediyor, daha sonra ödemek üzere saklıyordu.

Japonya'da iman ve Kur'an hizmetlerini yürüten ve gönülleri imanın güzelliğini ve nurunu yayan Resul Bey ve Medine Hanım da bizi asla yalnız bırakmıyorlar, sık sık arıyorlardı. Onların manevî desteği ve moral gücü bizim en büyük direncimizdi.

Medine ailesiyle de hiç irtibatını kesmeden sık sık görüşüyordu. Büyük bir fedakârlıkla zarurî yaşantısından kestiği küçük küçük harçlıkları ailesine göndererek onlara destek olmaya çalışıyordu.

Yıllar böyle ilerlemekteydi. Medine'nin de okulunun bitme vakti yaklaşıyordu. İnşaallah kısa bir süre sonra iletişim konusunda uzman çıkacak, kalp ve gönüllerin kapısını açan hizmetler sunacaktı. İnanıyordum ki, Medine'nin o azmi, hizmetteki başarısı, bir semte, bir ülkeye sığmayacak ve dünya çapında bir güzellik oluşturacaktı.

ÇIĞ GİBİ BÜYÜYEN HİZMET

O günlerde gelişen çok güzel bir hadise ise, bunun ilk müjdesini vermişti.

Müslüman ve Hıristiyan din ve bilim adamlarının oluşturduğu "Dinler arası Diyalog Kurulu" geniş çaplı bir sempozyum düzenlemişti. Ele alınan konular arasında, "gençlik eğitimi" önemli bir yer tutuyordu.

Medine ise böyle bir sempozyuma katılacak olmanın heyecanını aylar önce yaşamaya başlamıştı. Hazırladığı tebliğ üzerine de gece gündüz kafa yoruyordu.

İngilizce olarak sunacağı "Günümüzde gençlik sorunları ve pratik çözümler" isimli metni gerçekten çok güzel kaleme almıştı.

Önce ayetleri taradı, sonra da Peygamber Efendimiz'in (a.s.m.) ve sahabilerin hayatlarıyla ilgili çarpıcı örnekler topladı. Ayrıca hizmetini bütün dünyanın tanıdığı ve bildiği İslam âlimlerinin, gençlikle ilgili yaklaşımlarını bir araya getirdi. Sonuç olarak ortaya mükemmel bir çalışma çıkmıştı.

Bütün bu materyalleri ve bilgileri uzmanlık alanı olan "iletişim" tekniği içinde yoğurdu. Kısa öz ve çarpıcı mesajlar haline getirip gençlik problemlerine pratik değeri olan öneriler hazırlamıştı.

Bu uzun, yorucu ve şevkle yaptığı çalışmanın meyveleri sempozyumdaki konuşmada kendini göstermişti. Öyle etkileyici bir tebliğ olmuştu ki özellikle Hıristiyan din ve bilim adamlarının çok dikkatini çekmişti. Hemen oracıkta birçok kişi ve kurum tarafından çalışma teklifi aldı. Yani kabına sığmayan müthiş bir enerji dolu olan Medinem, artık layık olduğu yerlere doğru hızla yükselmeye ve adını bilim çevrelerine duyurmaya başlamıştı; ama bu asla onun başını döndürmüyor, davranışlarını "şöhret" gibi kendini küçülten bir eğilime itmiyordu.

O hâlâ mütevazı bir Anadolu kızı ve hiç değişmemiş bir esmer güzeliydi; hâlâ canlı bir cenaze ve bir et yığını haline gelen vücudumun hizmetçiliğini yapmaya devam ediyordu.

Nasıl unuturum o Medinemin bir anne şefkati ve hassasiyetiyle etrafımda pervane oluşunu...

O günlerde, Medine'ye duydukları ilgi ve hayranlıkla, çocuklarıyla birlikte mütevazı evimize gelen iki Hıristiyan aile, bizi, yaşantımızı ve sıradan aile hayatımızı görünce çok şaşırmışlardı. Büyük bir sivil toplum örgütünde yönetici de olan misafirlerimizden bir bey, Medine'ye bir iş teklifinde bulunmuştu:

– Biz sosyal problemler karşısında araştırmalar yapan bir kuruluşuz. Bizimle çalışmanızı istiyoruz. Sizin tespitlerinize ve bakış açınıza çok ihtiyacımız var. Size doyurucu bir ücret veririz. Ayrıca istediğiniz bir ev ve bir de hayat standardı temin ederiz.

Sizin çalışmalarınızı engelleyen bu hasta adamı da huzurevine alır, ona çok iyi baktırırız. Bu şekilde rahatlar, daha geniş zaman bulur ve çalışmalarınızı daha iyi yürütürsünüz.

Kendine göre sıcak ve içten öneriler sıralayan Hıristiyan bilim adamına karşı, Medinemin tepkisi, bir ömür boyu içimde silinmez izler bırakan, bir hayranlık duygusu oluşturmuştu:

– Bütün bu önerilerinize teşekkür ederim. Size çalışmaya, sosyal problemlere katkıda bulunmaya büyük bir memnuniyetle katılırım; ama bunu yüksek getirisi olan bir para veya lüks bir hayat için değil, İslam'ın ve Kur'an'ın güzelliklerini sergilemek ve sosyal problemlerine çare olduğunu göstermek için yaparım. Ayrıca şunu da bilmenizi isterim ki benim eşim bana yük değil, benim hayat ışığım, ruh dünyamın sihirli bir enerji kaynağımdır. Onun çaresizliği bana çare olmakta ve onun güçsüzlüğü bana güç vermektedir. Onun bu halini gördükçe içimdeki şefkat ve merhamet hisleri doruğa tırmanmakta, kim olduğumu, neci olduğumu fark etmekteyim.

Benim sevgi açlığımı ondan başka kimse dolduramaz. Benim gönül denizimde ondan başka kimse yüzemez, benim zihin fırtınamı ondan başka kimse durduramaz. Yani o benim gizemli bir ilacım, tek ayaklı ömrümün öbür yanıdır. Ondan ayrıldığım an, tek bacakla ayakta duramam ve ruhsuz bir cesede dönerim.

Nasıl anlatmalı, nasıl ifade etmeli, nasıl dile getirmeli o anı bilemiyorum...

İçimden ona söylemek istediğim yığınla cümle geçiyordu:

"Çocuk kadar saf Şark Kızım benim. Ah, Medinem! Sana güzel bir gün göstermeyen, acıdan başka bir hayat yaşatmayan bu et yığınına karşı beslediğin bu duygulara ben layık değilim; ama sen herşeye layıksın. Bunun için Yüce Rabbim seni başarıdan başarıya koştursun da, ben de ardından sana, gözyaşlarımla dua etmeye devam edeyim.

Ah, Medinem ah! Seninle ne kadar övündüğümü, ne kadar gurur duyduğumu bir bilsen... Bazı duygular var ki onlar açıkça söylenmiyor. Bunun adını ben de bilmiyorum. Bu aşk mı, sevda mı, sevgi mi, şefkat mi yoksa başka bir şey mi? Ah bir bilebilsem?

Yüce Allahımdan bir isteğim var benim. Ne olur beni senden önce alsın. Yoksa asla buna dayanamam!"

On İkinci Bölüm

Kalbimiz titrerken...

KALBİMİZ TİTREYEREK yüreğimiz kor gibi yanarak ve göz pınarlarımız sellere dönerek takip ettiğimiz, tekerlekli sandalyeye mahkûm gencin, ibret dolu hayat öyküsü burada bitmiyordu.

Eski adı Ümit; yeni adı Resul olan bu çilekeş insanın dünya yolculuğu, kendisini dinlediğimizden birkaç ay sonra esrarlı bir veda kanat çırpmıştı, efsunlu aleme...

Resul, son demlerinde olduğundan habersiz hikâyelerini anlatmıştı bize. Ancak anlattığı ikisinin hikâyesinden ziyade Medine'sinin hikâyesiydi. Henüz anlattıklarının düzenlemesi tamamlanmamışken bir veda haberi gelmişti. Resul hayata ve Şark Kızı Medine'ye veda etmişti.

Hikayenin kalan kısmını, hayat ışığı, enerji kaynağı Resul'ünü uğurlayan Medine'den dinledim. Her anı, her hali ile imrenilecek güzellikte ayrılmıştı hayattan Resul...

Bu öyle bir veda sahnesiydi ki, duyduğum zaman, hayretler içinde kalmış, ibretle sarsılmıştım.

Böylesi bir veda sahnesi karşında heyecanımdan kendime hakim olamayarak 'Allahu Ekber' diyerek secdeye kapanmıştım. 'Ne olur Allahım' dedim. 'Bize de böyle bir son sahne nasip eyle!'

Resul, son yolculuğunun işaretlerini vermeye başlamış o günlerde. Her an son hazırlığını defalarca gözden geçirir olmuş. Öyle ki, günlerdir uyku nedir bilmeden, alnını seccadeden kaldırmamış, gönlünü o sihirli ve gizemli iklimlerden alamamış.

Medine Hanım, bu yolculuk hazırlığını hissetmiş bütün programlarını iptal etmiş, onu bir an bile yalnız bırakmamış.

Son bir isteği olmuş, candan çok sevdiği eşi Şarklı esmer güzelinden.

– Sen çok itibarlı, çok saygın insanlara layıktın; ama ömrünü benimle çürüttün. Acaba ahirette de beni eş olarak seçer misin?

Gözündeki yaşlar ateş gibi parlayan Medine, Resul'ün üzerine kapanmış.

– Sen neler diyorsun, demiş. Sen bilmiyor musun ki, Allah beni, senin masumluğun ve mağdurluğun hürmetine buralara getirdi. Eğer sen olmasaydın bu kadar ikram ve ihsan göremezdim. Senin acziyetin ve hastalığın etrafında onlarca gönül insanını pervane etti. Bu güzellikler bana ait değil, sana aittir. Şimdi aynı soruyu ben sana soruyorum:

Rabbimin çok sevdiğinden hiç şüphe olmayan sen; Cennetin o müstesna köşelerine yerleşince acaba beni tanıyıp, şefaat eder misin?

Ah, bu nasıl bir sevda masalıdır ki, ölüm anını vuslata kalbeylemiş. Bu nasıl bir vedadır ki, cennette buluşmak üzere randevu verilmiş.

Allahım sen, çirkin zannedilen hayat kesitlerinde, ne ihtişamlı güzellikler çıkarıyorsun. Bütün kapıların kapandığı, bütün çarelerin tükendiği bir anda, ne güzel ümitler yeşertiyorsun? Resul'ün son anlarını Medine Hanım'ın dilinden aktarıyoruz:

RESULLER MEDİNE'SİZ OLUR MU?

İşte o gece...

O esrarlı gece...

Akılları hayrette bırakan o gizemli hadiselerin her aklıma gelişinde, heyecanımın kanımı dondurduğu, kalp çarpıntımın nefesimi kestiğini hissederim.

Nasıl unuturum, o geceyi?

Hayatımın gecesi...

Ömrümün son dönemeci...

O gece çok garip duygularla uzanmıştım yatağıma. Erkenden yatağa giren Resul ise belki de ilk defa benden önce dalmıştı uykuya. Hâlbuki Resul, ben yatmadan önce asla yatağa girmez, hele ben uyumadan önce asla dalıp gitmezdi. Fakat o son zamanlarda başkalaşmıştı. Günlerden beri gözlerine uyku girmez olmuştu; ama ne garip ki, ilk defa erkenden uyumuştu o gece...

Her zamanki gibi yatağının yanındaki sehpanın üzerinde bir bardak su, kalem ve kâğıt vardı. Gece susadığında, o zor durumuna rağmen asla beni rahatsız etmezdi. Bazen de o uykusuz gecelerde efkârlanır, yüreğinin şahlanışına dayanamaz, hemen kaleme ve kâğıda sarılır, bir duygu seliyle, gözyaşları arasında, yürek yakan cümleleri dizerdi, yan yana.

Gecenin o gizemli âleminde yazdıklarının konusu ise Allah sevgisi, Resulullah aşkı, imanın doyumsuz güzelliği, günahlarına olan pişmanlığı ve tövbesi oluştururdu. Bazen de bana

olan o tertemiz sevdasını konu eder, hiç de layık olmadığım makamlara yüceltirdi, kendince.

Resulümün bu saf ve temiz ruhu, gönül pınarımı öylesine coştururdu ki, başımı seccademe koyduğum zaman, böyle bir insanla evlendiğim için Rabbime şükrederdim.

O gece çok, ama çok farklıydı. Sanki eski Resul gitmiş, bütün zerreleriyle nurdan bir dünya oluşturan, Resulullah aşığı bir Resul gelmişti. Adını koyamadığım bir esrar vardı onun dünyasında. O gizemli gecede, benden önce tatlı bir uykuya dalan Resulümü, sanki sırlı âlemlere kanat açmış bir insan suretinde görmüştüm.

O gece benim ruhumda esen fırtına, hiç alışık olmadığım bir şekilde, içimi parçalıyor ve ruhumu kanatıyordu. Ortada hiçbir sebep yokken huzursuz edici bir his içimde kol geziyor, sanki kanıma karışan bir zehir saniye saniye damarlarımda yayılırken beni acıyla kıvrandırıyordu. Bu hal öyle bir işkenceydi ki, anlatamam... Beni, çaresiz ve dermansız bırakan bir ıstırap bütün benliğime ve bedenime hakim oluyordu. O gece, bir garipti Resul. İlk defa inlemiyor ve ilk defa acı içinde kıvranmıyordu. Hele bütün yüzüne yayılan ışıltı, gittikçe daha da parıldıyor ve etrafına sanki hiç görmediğim büyüleyici bir ışık halesi yansıyordu. Bu olağanüstü durum karşısında, hayretim, korkum ve paniğim gittikçe daha da dayanılmaz bir hal alıyordu.

Ben yatağımda, bu bilinmez sırların içinde boğuşurken birden odamızın kapısı açıldı ve etrafa insanı hayretler içinde bırakan bir ışık kümesi süzüldü. Bu göz kamaştıran pırıltıların ortasında, uzun boylu bir zat duruyordu, esrarlı bir şekilde; ama etrafında pervaneler gibi oynaşan ışıktan yüzünü görmek mümkün değildi. Bu dayanılmaz anın şoku karşısında, sanki dilimi yutmuştum, dişlerim kilitlenmişti.

Göğüs kafesimi parçalayan heyecanıma, kalbimin, nasıl dayandığına hâlâ şaşar ve ürperirim.

İşte tam o esnada, beni benden alan bir sır daha zuhur etmişti. Yanımda upuzun cansız bir cenaze gibi yatan Resul, birden ayağa fırladı:

– Emredersiniz, ben buradayım, dedi ve derhal el pençe bir vaziyette kıyama geçti. Bir et yığını haline gelen ve hiçbir tarafı tutmayan Resul dimdik ayakta duruyordu.

– Aman Allahım, diyordum, gözlerime inanamayarak. Şaşkınlık içinde kaybetmek üzereydim kendimi. Hikmetlerle dolu, gizemlerle dolu, esrarla dolu o anın, dayanılmaz hayreti içindeydim.

Etrafına saçılan nurun merkezinde, ayakta duran o zat, Resulüme sevgi ve şefkat dolu talimatlar yağdırıyordu.

– Gitmeliyiz, acele et!

– Baş üstüne! Rabbimin rahmetine kavuşmak... Resulullah iklimine uçmak... Allah dostlarıyla buluşmak... Geliyorum, hemen!

Göz kamaştıran pırıltılar içinde, kapıda bekleyen zat Azrail meleği olmalıydı. Hayatımın, kalbimin ve gönlümün bir parçasını alıp ebedî ve bakî âleme uçacaklardı.

Nasıl dayanacaktım bu hasrete! Aklım durmuş, mantığım susmuş ve kalbim yırtınıyordu, bu bilinmezler arasında.

– Allahım! Demek hayatımın ruhunu, hayatımın aşkını, hayatımın gıdasını alacaksın benden? Ya ben, ya ben ne zaman gideceğim onun yanına? Çok bekletme ne olur? Yoksa bu hasrete asla dayanamam, diye dua ediyordum.

– Efendim, dedi Resul. Benim ölümümü Medine duyarsa çok üzülür. Müsaade ederseniz onu haberdar edip helalleşeyim.

Odamızı varlığıyla nurlandıran Rabbimin ölüm meleği, öyle bir müjde verdi ki, yattığım yatakta heyecandan kalbim durmak üzereydi.

– Sen ölmedin ki? Sen şehit oldun yalnızca. Şehitler ölüm

acısını tatmazlar. Bak sen de ölüm acısını tatmadın. Ayrıca şehitler ölmez ve her an sevdikleriyle beraberlerdir. Onun için helalleşmeye ne gerek var?

Benden bir türlü kopamayan Resul'ün son bir isteği daha olmuştu.

– Hiç değilse küçük bir not yazayım da, nasıl vefat ettiğimi öğrensin, teselli bulsun. Yoksa o yokluğuma ve acıma dayanamaz.

Bir gün benim de kapımı çalıp emanetimi isteyecek olan ölüm meleği, büyülü bir sesle emretti:

– Çabuk yaz!

Bir anda kalem ve kâğıda sarıldı Resulüm... O duygu yüklü cümleleri dizmeye başladı artarda:

– Sen *Şark Kızı*... Sen Şarklı esmer güzeli... Sen Allah dostu... Sen Resul âşığı... Sen iman eri... Benim dünya ve ahiretimin sevinci! Dilerim ki Rabbimden, bütün iyiliklerimi, bütün sevaplarımı sana yazsın, bütün günahlarını da bana versin.

Senin için en ağır işkenceleri çekmeye, senin için Cehennemde bile yanmaya seve seve razıyım. Yeter ki, bana hakkını helal et.

Senden son isteğim de şudur: O dünyalar güzeli ruhunla, benim gibi bir günahkâra ve sakata esir oldun. Sen velilere, evliyalara layıktın. Benim yüzümden bir evlada dahi sahip olamadın. Hâlbuki çocuk arzusuyla yanıp tutuştuğunu bildiğim halde, bu konuyu hiç açmadın.

Ah, benim dünya ve ahiret nimetim! Ruhumun gıdası, kalbimin şifası, hayatımın meleği! Hiç değilse, benden sonra dünyada huzur ve rahat bulman için git ruhuna layık birini bul, çoluk çocuğa karış. Bu vatana hayırlı evlatlar yetiştir. Asla gücenmem ve kırılmam. Sana hakkımı helal ediyorum. Seni Rabbime emanet ediyorum.

Fırladım ayağa. Sesimin çıktığı kadar:

– Hayır, diye bağırdım.

O tarifsiz heyecan kasırgası içinde kendime geldim ki, odada kimseler yoktu. Resulüm de yatakta yatıyordu.

Bir rüya görmüştüm heyecanla telaşın, ümitle kederin iç içe geçtiği bir rüya...

Telaşla fırladım yerimden, içimi kor gibi yakan ateşle Resulümün üzerine eğildim. Kurumuş ve solgun dudaklarında, çok uzaklardan bir müjde almışlığın tatlı bir tebessümü vardı. Işıl ışıl yanan siması, gizem dolu dünyasında herşeyi anlatıyordu.

Saniyeler içinde coşarak gelen ürperti dolu gözyaşlarımla, kulağımı kalbine dayadığımda, dünyamın bir kez daha çöktüğünü anladım. Resulüm çok derin bir uykuya dalmıştı beni yalnız bırakarak ve ilk defa bana sormadan bir iş yapmış, tek başına uzun bir yolculuğa çıkmıştı.

Sakat vücudunu yatakta bırakan Resul, ebedi âlemlere kanat açmıştı. Muhtemel ki, şimdi sevdikleriyle hasret gideriyordu.

Dünyam bir depreme uğramışçasına sallanmıştı o an. Bir anda kendimi tonlarca enkazın altında hissettim. Boğazım öyle sıkıldı ve göğüs kafesim öyle daraldı ki, galiba can vermek bu olmalıydı. Yığıldım, kaldım oraya.

Can çekişen bir insanın feryadıyla:

– Resulüm neden beni yalnız bıraktın, diye bağırmaya başladım. Hiç Resul'ler Medine'siz olur mu? Niçin beni de birlikte götürmedin?

Kapandım üzerine. Gerçeği kabullenip kendime geldiğimde, sanki üzerimden tonlarca ağırlıkta bir yük geçmiş gibi bitkin düşmüştüm.

Resulümün avucundaki kâğıt parçası ilişti gözüme bir an. Parmaklarının arasında kırışmış kâğıdı elime aldım. Son derece aceleyle yazılmış birkaç bozuk cümle, gördüğüm rüyayla

ilgili herşeyi anlatıyordu. Yalnızca bir cümlesini okuyabildim:

"Şark Kızı, Medinem! Seni kabrimin kapısında bekleyeceğim."

– Bekle, diye bastım çığlığı, kendimi yırtarak... Bekle! Bil ki Resulüme kavuşma anımı iple çekeceğim.

Resulüm!

Benim de sana söyleyeceklerim var:

Başta Efendim olmak üzere, bütün Allah dostlarına benden selam et. Bil ki, sen Resul'üne kavuştun; ama benim Resulüm de hep içimde yaşayacaktır. Yüreğimi tabutunla gönderiyorum. Unutma ki, tek erkeğim, tek sevdam sendin. Bundan sonra da hiçbir erkek, Şark Kızı'nın dünyasına giremez. Çünkü ben Resul sevgisini ve Resul aşkını seninle buldum.

Resulüm! Seni Resuller Resulü'ne uğurladım ve seni Kâinatın Sahibine emanet ettim. Artık bana düşen Resul'lere layık bir insan olmak, iman ve Kur'an davası için bir ömür sürmektir. Ömrü, ip paralayan dramlarla, hastalıklarla geçen Resul, Cuma gecesi, Azrail meleğinin manevî kolları arasında son nefesini verip Rabbinin rahmet kucağına ulaşmıştı. Rahmet-i İlahînin bu özel gününde, Resul'e verilen bu kurtuluş hediyesine, herkes gıpta edip "Keşke bize de " diye duygu seline boğulmuşlardı.

Zaten bir Cennet yuvasını andıran o evde, bütün gününü Allah'a tövbe etmeye ayıran bir masumun son anından da farklı bir şey beklenemezdi.

SIRLI YOLCULUK

Resul'ün ibretli hadiselerle örülmüş hayat hikâyesi burada bitmişti; ama benim öyküm devam ediyordu, akıllara durgunluk veren, ibretli olaylarla...

Okulu bitirdiğim ve "iletişim" uzmanı olduğum ilk hafta-

lardı. Bu taze bilgi birikiminin hangi projeler için kullanılması gerektiği konusunu, zihnimde her gün sorguladığım günlerdi.

Yine o gün iman ve Kur'an hakikatlerinin muhtaç gönüllere ulaştırılması için daha geniş bir çalışmanın ne şekilde yapılması gerektiği konusunu, evire çevire düşünerek dalmıştım uykuya.

Önüme açılan uyku âlemi, beni öyle esrarengiz iklimlere götürmüştü ki anlatabilmek ne mümkündü, Allahım?!

Karşıma çıkan zat, beni ölümün eşiğinden döndüren ve böbreklerimi tedavi eden manevî doktorlar ekibinin başı, gönüller sultanıydı...

O zatı bir anda karşımda görünce o kadar heyecanlandım ki, âdeta kalbim yeni uçmayı öğrenen bir kuş gibi titredi, dilim damağım kurudu...

İnsanın dünyasını bir deprem gibi yerinden oynatan o gür ve şifalı sesiyle:

– Medine kızım, dedi çok ciddi bir emri tebliğ edercesine. Seni götürmeye geldim. Çok acele hazırlığını yap.

Herhalde donup kalmak ve taş kesilmek böyle bir şey olmalıydı. Bu heyecan ve şaşkınlık tufanı, beni merak kıvrımlarının çıkmaz sokaklarına sürükleyip götürdü tekrar ve henüz daha adını bile öğrenemediğim bu esrarlı zatın talimatı, bütün dünyamı allak bullak etti.

Sırlarla dolu bir hayat sayfası daha açılmıştı önüme; ama biliyordum ki bu benim için ikramların en büyüğü ve müjdelerin en yücesiydi; ama merak ve şaşkınlığımı da bir türlü yenemiyordum.

İnsanın gönlünü ve ruhunu rahatlatan o bilinmez zat, içinde bulunduğum bu ürpertici durumu anlamış olacak ki:

– Merak etme kızım, dedi. Herşeyi zamanı gelince öğreneceksin. Şimdi acele etmeliyiz; ama şu kadarını söyleyeyim ki,

sen öyle bir zata misafir oluyorsun ki, eğer bunu şimdi bilseydin sevincinden kanatlanıp uçardın.

– Layık et Ya Rab, diye, şükür secdesine kapandım o an, göğüs kafesimi yırtarcasına çarpan kalbimin heyecanıyla.

– Hadi, Medine kızım, gidiyoruz, dedi yaşından beklenmeyen dinçliğiyle o bilinmez adam. Beni takip et.

Nasıl olduğunu anlayamadım. Bir anda odanın çatısı ihtişamlı bir kapının kanatları gibi, büyük bir gürültüyle açıldı. O önde, ben de arkada kendimizi bir anda, esrarengiz bir âlemde bulduk. Büyülenmiştim, kanım donmuştu sanki. Böyle bir şeyi hayal dahi etmek mümkün değildi. Burası büyüleyici ihtişamıyla insanı kendinden alan iksirli bir alemdi.

Aklımın durduğu, mantığımın sustuğu, şaşkınlığımın doruğa tırmandığı bir heyecan içinde, tam bir şoktaydım, gördüklerim karşısında.

Burası neresiydi? Ben niçin getirilmiştim ve kimin davetlisiydim? En zor anlarımda karşıma çıkıp bana yardım elini uzatan bu bilinmez adam kimdi?

Bir anda karşıma Resul çıktı, sultanlara layık bir görünümle, cennet tepelerini kucaklamış gibi.

– Niçin şaşırdın dedi, tortop olmuş halinden eser kalmamış vücuduyla...

Sen demez miydi ki; "Allah var, keder yok".

Dünyada Allah'a teslim olanlara, cennet teslim ediliyor.

Fazla söze ne hacet.